

СЮЗАН КУЛИДЖ КЕЙТИ НА УЧИЛИЩЕ

Превод: Антония Радкова

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

КОНИК

Беше точно след посещението, за което ви разказах в края на „Какво направи Кейти“. Тогава Елси и Джоана направиха прословутата си екскурзия до Коник; екскурзия, която те нямаше никога да забравят и за която в семейството им се подиграваха дълго време.

Лятото беше студено, но както често става след студените лета, есента се случи учудващо топла. Сякаш месеците си играеха и си разменяха местата. Септември не искаше да бъде толкова неприятен, колкото август. Братовчедката Хелън едва понасяше задуха в края на престоя си, въпреки че децата правеха всичко възможно да се чувства удобно с ледена вода и ветрило в сенчестите стаи. Всяка вечер момчетата местеха креслото ѝ навън, щом чуеха, че ще се разхлажда, ала без резултат: вечерите продължаваха да са горещи, както и дните, жълтият прах висеше във въздуха и лъчите на слънцето изглеждаха плътни и горещи. Няколко зелени, но съвсем сбръчкани и грозни листа бяха останали все още по дърветата. Кловър казваше, че са червени като попарени омари. Септември беше непоносим, а с идването на октомври нищо не се промени: все същите задушаваци прах и горещина, и вятър, който не освежаваше, а сякаш излиташе от гигантска пещ. Цялата природа страдаше от задуха.

Въпреки времето Кейти учудващо напълня и заякна. Всеки ден ѝ прибавяше сили. Първо тя почна да слиза за вечеря, след това и за закуска. Следобед сядаше до външната врата, там пиеше и чая си. В началото беше чудно да я наблюдават как се разхожда из къщата, но всички свикнаха с това изненадващо бързо — с хубавото лесно се свиква. Само един човек не пожела да се нагоди и не го прие като нещо естествено — това беше самата Кейти. Тя не можеше да тича нито по стълбите, нито в градината, не можеше да отвори вратата на кухнята и да поиска нещо без неизказана тиха радост и извинение. Светът изглеждаше голям и активен и това много я вдъхновяваше. Бузите ѝ станаха розови и кръгли, очите ѝ светнаха. Братовчедката Хелън и

татко наблюдаваха тези промени с неописуемо удоволствие, а госпожа Уорет, която се отби един ден да ги види, едва не възкликна от учудване при вида ѝ.

— Кой би могъл да си помисли само! — рече тя. — Последния път, когато бях тук, изглеждаше така, сякаш ще прекараш остатъка от дните си в това кресло, а сега си жизнена като мен. Какви чудеса само! Много се радвам да те видя, Кейтрийн! Само ако беше жива бедната тилея, колко би ти се радвала!

Въпреки че беше съмнително дали тилея Изи ще е доволна да види толкова разхвърляна най-хубавата стая в къщата, Кейти вече беше забравила тази черта от характера ѝ. Тя бе трогната от искрената доброта в гласа на госпожа Уорет и прие от все сърце нейната целувка. Кловър донесе лимонада и грозде и всички се захванаха да угаждат на госпожа Уорет. Малко преди да си тръгне, тя каза:

— Защо никой от вас не иска да дойде с мен в Коник? Сигурна съм, че съм ви канила достатъчно често. Елси и Джоана са точно на възрастта, в която децата се радват да бъдат извън града. Защо не ги изпратите за една седмица? Джоана може да храни и да лови пиленцата, ако това ѝ харесва — добави тя, когато мерна Джоана, преследваща една от кокошките на Фил около къщата.

— Предай ѝ това, Кейтрийн. Има много пилета във фермата. Ако иска, може да ги гони от сутрин до вечер.

Кейти ѝ благодари, ала не мислеше, че на децата ще им е интересно да отидат. Тя предаде на Джоана, каквото я бяха помолили и забрави за това. След няколко дни обаче беше изненадана от напомнянето на Елси. Семейството бе в лошо настроение от заминаването на братовчедката Хелън и Елси легна на дивана, махайки си с голямо ветрило от палмово листо.

— О, Кейти! — въздъхна тя. — Дали този свят ще се разхлади някога? Имам чувството, че не мога повече да издържа.

— Не ти ли е добре, скъпа? — попита я Кейти загрижено.

— Не, добре съм — отговори Елси. — Само тази ужасна жегата, няма къде да се скриеш от нея. Мисля си за фермата на госпожа Уорет и как там ще почувствам полъха на вятъра. Чудя се дали татко ще ни позволи, на мен и на Джоана да отидем в Коник, за да я навестим. Смяташ ли, че ще се съгласи, ако го попитаме?

— Но Коник не е истинско село — каза Кейти, — то е съвсем до града, само на шест мили от него. И къщата на госпожа Уорет е близо до пътя, поне татко казва така. Сигурна ли си, че ще ти хареса? Не може да е по-хладно, отколкото тук.

— Разбира се, че може! — възрази Елси с леко раздразнение. — Госпожа Уорет ми обясни, че е близо до гарата. Освен това извън града е винаги по-хладно. Има повече простор за вятъра и всичко там е по-приятно! Не можеш да си представиш колко съм изморена от тази гореща къща. Снощи почти не съм мигнала, а когато заспах, сънувах, че съм самун черен хляб и Деби ме слага в пещта да ме пече. Беше ужасен сън. Толкова се зарадвах, когато се събудих. Би ли помолила татко да ни пусне?

— Разбира се, че ще го помоля, щом толкова настояваш. Само че... — Кейти спря, преди да е довършила изречението си. Образът на госпожа Уорет изплува пред нея и тя не успя да потисне съмнението си, че на Елси ще ѝ хареса във фермата толкова, колкото очакваше. Но понякога истинската добрина е да позволим на хората да постъпват неразумно, а и очите на Елси бяха изпълнени с такъв копнеж, че Кейти нямаше сърце да ѝ откаже.

Доктор Кар се колеба дълго, когато му казаха за пътешествието.

— Много е горещо — каза той. — Не смятам, че на момичетата ще им хареса.

— Но, татко, разбира се, че ще ни хареса — увещаваха го Елси и Джоана, която се въртеше около вратата и чакаше да види какво ще стане.

Доктор Кар се усмихна, като видя очакването в очите на децата.

— Добре — каза той, — може да отидете. Господин Уорет ще дойде утре в града по финансови дела. Ще ви изпратя с него. Следобед, когато се разхлади малко, Александър ще ви закара с файтона.

— Ура! Ура! — извика Джоана, подскачайки наоколо, докато Елси прегръщаше баща си.

— И в четвъртък ще пратя да ви приберат — продължи той.

— Но, татко — започна да го моли Елси, — това са само два дни. Госпожа Уорет ни покани за една седмица.

— Да, тя каза седмица — съгласи се Джоана, — тя има толкова много пилета и аз ще ги храня, и ще ги гоня, колкото си искам.

— Няма да го направиш, нали, татко, няма да пратиш да ни вземат в четвъртък? — настояваше Елси нетърпеливо. — Аз бих останала и по-дълго, но госпожа Уорет ни покани за една седмица.

— Ще пратя да ви докарат в четвъртък — повтори решително доктор Кар. След това, като видя, че долната устна на Елси трепери и очите ѝ са пълни със сълзи, продължи: — Не бъди толкова тъжна, миличка. Александър ще дойде да ви прибере, но ако искате да останете още, може да пратите бележка по него в кой ден искате да дойде пак. Ще го направите ли?

— О, разбира се! — каза Елси, търкайки очите си. — Това би било чудесно, татко! Само че ще е жалко Александър да се разкарва два пъти в такава жегата, а и ние сме сигурни, че ще искаме да останем една седмица.

Баща им се усмихна и я целуна. Всичко се уреди и децата започнаха да се подготвят. Бяха много въодушевени да приготвят чантите си, да решават какво да вземат и какво да не вземат. Елси се ободри и развесели от цялото суетене. „Самата мисъл, че ще ходим на село, ме прави щастлива“ — казваше тя. Ала истината беше, че имаше лека настинка и затова не знаеше как точно се чувства и какво иска.

Пътуването беше приятно с изключение на това, че Александър наруши твърде много тържествеността на Джоана и достойнството на Елси, като ги попита на излизане дали малките госпожици са съвсем наясно къде отиват. Част от пътя минаваше през гора. Беше един твърде заблатен лес, гъстата сянка скриваше слънцето и миришеше на зеленина и папрат. Елси реши, че добрите времена вече почти започват и настроението ѝ се повишаваше с поскърцването на колелата.

Скоро излязоха от гората и слънцето отново ги огря. Пътят беше пращен, прашни бяха и полята, край които препускаха, а неравните снопове от царевични стъбла, появяващи се от време на време, също изглеждаха напрашени. Купчини напрашени червени плодове се въргаляха по тревата под ябълковите дървета. Няколко крави вървяха към поляната и мучаха от жажда и безнадеждност. Децата също усетиха жажда.

— Страшно ми се пие вода — каза Джоана. — Мислиш ли, че има още много? След колко ще пристигнем у госпожа Уорет, Александър?

— След малко пристигаме, госпожице — отговори лаконично той.

Елси си показва главата през прозореца и погледна с надежда наоколо. Къде беше възхитителната ферма? Тя видя голяма къща с цвят на тиква по-нататък край пътя, ала едва ли ще е това. Обаче Александър вкара файтона в двора и скочи да ги поеме. Наистина пристигнаха! Изненадата спря дъха ѝ. Тя се огледа наоколо. Вярно, че имаше горичка, но почти на половин миля през полето. Край къщата нямаше никакви дървета, само няколко люлякови храста от едната ѝ страна; нямаше и трева. Посипана с чакъл пътека заемаше целия преден двор. С опушения си цвят и с ококорените прозорци без капази, къщата сякаш се повдигаше на пръсти и се взираше в нещо — може би в прахта на пътя, тъй като нямаше в какво друго.

На Елси ѝ прималя, докато тя и Джоана слизаха много бавно от файтона. Александър с една ръка се подпря на оградата, а с другата почука силно на вратата. Няколко минути никой не отговори на почукването. След това в хола изскърцаха тежки стъпки и някой започна упорито да се мъчи да отваря мандалото, което не помръдваше. После един глас — в него те разпознаха госпожа Уорет — извика:

— Изафини! Изафини! Ела да видиш дали не можеш да отвориш тази врата.

— Колко смешно! — прошепна Джоана и започна да хихика.

Изглежда „Изафини“ беше на горния етаж, защото малко по-късно те я чуха да се спуска по стълбите, след което започна ново тракане около упоритата ключалка. Но вратата не се отваряше и накрая госпожа Уорет приближи устните си до ключалката и попита:

— Кой е?

Гласът прозвуча толкова глухо и далечно, че Елси подскочи.

— Аз съм, госпожо Уорет, Елси Кар. И Джоана е с мен — отговори тя.

Отвътре се дочу шептене и след това госпожа Уорет отново извика в ключалката:

— Обиколете къщата и минете отзад, деца. Не мога да отворя тази врата. Изметнала се е от влагата.

— Влага! — промърмори Джоана. — Нима е възможно, та нали не е валило от август, татко така каза вчера.

— Това е нищо, госпожице Джоана — намеси се Александър. — Хората тук обикновено не отварят предните врати често — само за сватби, погребения и други подобни. Много вероятно е тази врата да не е отваряна от пет години. Спомням си, когато откарах покойната госпожа Кар оттук, беше горе-долу преди толкова. И тя трябваше също като вас да обиколи отзад.

Очите на Джоана се разшириха от учудване, но тя нямаше време да каже нищо, защото заобиколиха къщата и видяха госпожа Уорет пред вратата на кухнята да ги посреща. Тя изглеждаше по-дебела от всякога, помисли си Елси, но ги целуна и двете и каза, че много се радва да ги види най-после в къщата си.

— Беше твърде неучтиво — продължи тя, — да ви карам така да чакате. Но бях заспала и когато почукахте, бях толкова слисана, че не можах да се сетя кой би могъл да бъде. Качете чантите горе, Изафини, и ги оставете в стаята за гости. Как са татко и Кейти, Елси? Не е на легло, надявам се?

— О, не! Все по-добре е.

— Така и трябва да бъде — отговори сърдечно госпожа Уорет. — Не знам, но топлото време и толкова много хора вкъщи и всичко останало... Виж, Джоана, едно пиле! — извика тя, прекъсвайки мисълта си. Една дългокрака кокошка притича край вратата. — Искаш ли веднага да я хванеш? Или предпочиташ първо да се качиш горе?

— Предпочитам да се кача — отговори Джоана, докато Елси се приближи към вратата. Гледаше как Александър се отдалечаваше по прашния път. Имаше чувството, че най-добрият им приятел ги е изоставил. След това тя и Джоана последваха Изафини по стълбите. Госпожа Уорет никога не се качваше в жегите горе, както тя сама им съобща.

Гостната беше чак под покрива. Беше много горещо и миришеше така, сякаш прозорците не бяха отваряни, откакто къщата е построена. Като останаха сами, Елси се втурна към прозореца и го отвори. Не щеш ли, той падна с трясък, от който потрепери цялата къща, а каната започна да танцува и дрънчи. Децата много се уплашиха, особено след като госпожа Уорет попита отдолу какво става.

— Това беше прозорецът — обясни Елси, влизайки в хола.

— Съжалявам, но не мога да го накарам да стои отворен. Нещо се е развалил.

— Пъхна ли гвоздея отдолу? — попита госпожа Уорет.

— Гвоздеят? Не, госпожо.

— Тогава защо очакваш да стои отворен? Младите хора никога не забелязват това, което е пред очите им. Погледни перваза на прозореца и ще го видиш. Сложен е с определена цел.

Елси се върна объркана в стаята. Погледна и наистина видя голям гвоздей и дупка отстрани на рамката на прозореца, в която той можеше да се пъхне. Този път тя отвори прозореца без произшествия, но я изненада дългата синя книжна щора. Тя висеше и спираше въздуха, идващ отвън. Нямаше начин да се вдигне.

— Навий я и сложи карфица — предложи Джоана.

— Страхувам се да не скъсам хартията. Колко е ужасно всичко! — проплака отчаяно Елси.

Въпреки всичко тя забодде няколко карфици и закрепил щората така, че да може да влиза въздух. След това момичетата огледаха стаята. Беше скромна, но подредена и приятна. Бюрото беше покрито с бяла кърпа, а върху нея бе поставена възглавничка за игли и карфици, чиито забодени главички образуваха надписа „Помни Рут“. На Джоана това много ѝ хареса и тя реши, че няма да развали написаното, колкото и да ѝ потръбват игла.

— Какво високо легло! — извика тя. — Елси, ще трябва да се покатериш на стол, за да се качиш на него. Аз също.

Елси опипа завивките.

— Пух! — извика тя ужасено.

— О, Джоана, защо трябваше да идваме тук? Какво ще правим сега?

— Мисля, че не трябва много да се притесняваме — отговори Джоана, която се чувстваше съвсем добре и възприемаше тези малки различия в обичаите повече откъм смешната им страна. Но Елси изохка. Цели две нощи в пухено легло! Как ли ще го понесе?

Чаят беше вече сервиран в кухнята, когато момичетата слязоха долу. Беше запален малък огън за водата. Почти угасваше, но в стаята беше толкова задушно, че маслото се беше размекнало и госпожа Уорет трябваше да го взема с лъжичка. Бръмчащи мухи кръжаха около масата и се трупаха около чинията с кекса. Хлябът беше чудесен, също така и домашното сирене и печените дюли, но Елси не можеше да хапне нищо. Имаше треска от жегата. Госпожа Уорет се разтревожи от

липсата на апетит, също така и господин Уорет, на когото децата бяха представени. Той беше стар добродушен мъж с плешива глава и слезе за вечеря по риза. Беше толкова слаб, колкото жена му пълна.

— Страхувам се, че момичето не харесва вечерята, Лусинда — каза той. — Трябва да се погрижиш утре за нещо по-различно.

— О, не е така! Всичко е много вкусно, само че аз не съм гладна — извини се Елси, чувствайки, че всеки момент ще се разплаче. Тя дори си поплака след чая, когато седнаха навън в здрача; господин Уорет пушеше лулата си и биеше комарите, а госпожа Уорет похъркваше в големия люлеещ се стол. Но дори и Джоана не разбра, че тя плаче, а Елси се чувстваше като най-лошото дете на света. Усещаше се неблагоприятна към хора, които бяха толкова добри с нея. Тя си повтаряше това много пъти, но без успех. Щом си помислеше за къщи, за Кейти и татко, обземаше я див копнеж и очите ѝ се напълваха със сълзи.

През нощта беше много неприятно. Нямаше никакъв ветреца, а полъхът не намираще път до задушната стая, където спяха сестрите. Джоана спеше добре въпреки горещината и комарите, но Елси почти не мигна. Веднъж тя става и ходи до прозореца, но синята щора неочаквано се откачи и се строполи върху главата ѝ. Елси не може да намери карфиците в мрака, затова я остави да виси и да шумоли през цялата нощ, което допълнително ѝ пречеше да заспи. Към три часа задряма и сякаш само след минута се събуди в ярко огряната стая от кукуригането на петлите под прозореца. Главата я болеше ужасно. Искаше ѝ се да си полежи още малко, но се страхуваше да не изглежда неучтиво. Затова се облече и слезе долу с Джоана. Беше толкова бледа и яде толкова малко, че госпожа Уорет се разтревожи и я посъветва да се изтегне на дивана в най-хубавата стая и да си почете книжка.

Диванът в най-хубавата стая беше покрит с морав кретон. Беше висок и много тесен. Нямаше нищо, което да държи възглавничката на мястото ѝ, затова тя постоянно се местеше и главата на Елси падаше внезапно назад — нещо, което съвсем не беше приятно. По-лошо: Елси задряма и самата тя се строполи върху земята, хлъзгайки се по гладкия кретон като върху лед. Това толкова я изнерви, че тя се мъчеше да не заспива, въпреки че Джоана донесе два стола и ги сложи до дивана, за да я придържат. Нямаше и много книги в най-хубавата стая. Единствената, която Елси избра, беше дебела черна книга, наречена

„Пълно събрание на съчиненията на госпожа Хана Мур“. Част от книгата беше проза, част — поезия. Елси започна да чете частта, наречена „Предположения за формирането на характера на младата принцеса“. Но имаше твърде много дълги думи, затова тя зачете разказ под названието „Целебс в търсенето на жена“. Беше за млад джентълмен, който иска да се ожени, но не е сигурен дали има млади дами, които да са достатъчно хубави за него. Затова той ги посещава, първо една, после друга, и след като остава по няколко дни в къщата, винаги си казва: „Не, тази не е подходяща“ и си тръгва. Накрая намира младо момиче, което сякаш е идеално — тя посещава бедните, става рано, винаги носи бяло, никога не забравя да навие часовника и да изпълнява задълженията си. Елси тъкмо си беше помислила колко трудно е да се угоди на този млад джентълмен, но сега си каза: „Ето това е тя“. Тя се замисли и следващото нещо, което усети, беше, че пада от дивана за втори път в компанията на Хана Мур. Двете се приземиха на столовете. Джоана се затича и ги вдигна за втори път. В края на краищата да се лежи на най-хубавия диван не беше особено приятно. Денят преваляше и слънцето безпощадно печеше в стаята. На Елси й ставаше все по-зле и все повече й се искаше да е вкъщи.

Междувременно Джоана бе на разположение на госпожа Уорет, която си беше втълпила, че най-приятното нещо за едно дете е да гони пилета. Щом се появише кокошка край вратата, което се случваше веднъж на три минути, тя викаше:

— Виж, Джоана, тук има още едно пиле, което можеш да хванеш.

И бедната Джоана се чувстваше задължена да се втурне в пека след пилето. Тя беше едно много учтиво малко момиче и не искаше да каже на госпожа Уорет, че е неприятно да се тича по жегата. До обед толкова се измори, че би се възпротивила, ако знаеше как, но не беше научена да противоречи. След обедата нещата се влошиха, защото стана още по-горещо, а пилетата, на които слънцето не пречеше, се разхождаха през цялото време.

— Бързай, Джоана, тук има още едно — чуваше се постоянно.

Накрая Елси се отчая, отиде в кухнята и тихо помоли:

— Ако обичате, госпожа Уорет, може ли Джоана да постои при мен, защото страшно ме боли главата?

От този момент Джоана си почина. Госпожа Уорет беше добра жена и не предполагаше, че не забавлява малките си гостенки и че на тях не им е приятно.

Малко преди шест главата на Елси се пооправи и двете с Джоана си сложиха шапките и излязоха на разходка в градината. Нямаше какво да се разглежда: лехи със зеленчуци, няколко храста — това беше всичко. Елси се облегна на оградата и се опитваше да разбере защо къщата на госпожа Уорет създаваше такова странно напрегнато впечатление, когато неочаквано я стресна силно грухтене. Нещо докосна върха на главата ѝ. Тя се обърна и видя невероятно голямо прасе, изправено на задните си крака и подпряно на другата страна на оградата. Така както стоеше, то беше по-високо от Елси и студеният му нос докосваше главата ѝ. Децата бяха изненадани и стреснати от появата му и затова то им заприлича на някакво ужасно диво чудовище. Двете уплашено изпищяха и хукнаха към къщата, от която Елси никога повече не посмя да излезе до края на престоя им. Джоана гонеше пилетата от време на време, но това едва ли ѝ доставяше удоволствие, тъй като през цялото време внимаваше да е далеч от прасето.

Тази вечер, докато госпожа Уорет спеше, а господин Уорет пушеше навън лулата си, Елси се почувства толкова нещастна, че съвсем се отпусна. Тя сложи главата си на скута на Джоана и тъй като двете седяха в най-тъмния ъгъл на стаята, си поплакаха, стараейки се да вдигат колкото се може по-малко шум. Джоана я утешаваше с галене и потупване, но не смееше нищо да каже от страх, че госпожа Уорет може да се събуди и да ги разкрие.

Когато Елси се събуди, единствената ѝ мисъл бе дали Александър ще дойде да ги вземе следобед. През целия ден тя наблюдаваше часовника и пътя в трескаво очакване. Ами ако татко им беше размислил и беше решил да ги остави в Коник цяла седмица, какво ли щеше да прави? Трябва да запази присъствие на духа до следобед, мислеше си тя, но ако им се наложеше да прекарат още една нощ в пухеното легло с тези комари, с тази шумоляща щора — щеше да умре, наистина щеше да умре!

Но на Елси не ѝ се наложи да умира, нито да разбере как да се живее с известни неудобства. Към пет следобед напрегнатото ѝ виждане бе наградено с облак прах, от който се появиха ушите на

старата Уити и покривът на добре познатия файтон. Той спря пред външната врата. Беше Александър, оживен и усмихнат, много щастлив да види „малките си госпожици“ отново и да ги завари очакващи да се върнат вкъщи. Госпожа Уорет обаче не разбра колко се зарадваха, че си отиват. Елси и Джоана бяха твърде учтиви. Те благодариха на старата дама и то толкова мило, че след като си тръгнаха, тя каза на господин Уорет, че момичетата изобщо не са я притеснили с идването си и че се надява пак да дойдат, щом като толкова им е харесало. Точно в този момент Елси седеше във файтона с глава в скута на Джоана и радостно хлипаше, че всичко свърши и се прибира вкъщи.

— Никога, ама никога повече през живота си няма да отида на село! — каза тя.

Колко очарователна изглеждаше къщата, цялото семейство излязло отпред и Кейти с бялата си рокля! И Кловър с розовите цветя на колана си, и всички готови да посрещнат и прегърнат малките пътешественички. Имаше изобилие от милувки и целувки и много разкази за това, което се е случило през тези два дни: че е получено писмо от братовчедката Хелън, че бялата Дейзи има четири котенца, всичките бели като нея, че Дори е направил „водно колело“ — колело, което се върти във ваната, нещо наистина гениално, както каза татко; че Фил е разменил с Юджин Слак една от декоративните си кокошки с кокошка порода „Брахмапутра“. Още преди да седнат да пият чай, всички поискаха да узнаят как са прекарвали момичетата. Елси чувстваше облекчение и си мислеше колко е хубаво всичко: от нарязаните круши до звъна на леда в шейкъра, когато татко попита:

— Добре, Елси, ти реши да се върнеш. Как беше? Защо не останяхте една седмица? Изглеждаш ми бледа. Добре ли прекарахте? Разкажете ни.

Елси погледна татко, а татко погледна Елси. Очите на доктор Кар блещукаха, но иначе той беше съвсем сериозен. Елси започна да говори, после да се смее, после да плаче, и обяснението, което накрая тя даде, беше смесица и от трите.

— О, татко, беше ужасно! Всъщност госпожа Уорет беше много мила, но тя е толкова дебела. И имаше едно голямо страшно прасе, не можеш да си представиш колко голямо. И покривалото на дивана толкова се пързеляше, че паднах пет пъти и много се ударих. И леглото

ни беше пухено, и ми беше толкова мъчно за вкъщи, че плаках цялата вечер.

— Не е било много мило по отношение на госпожа Уорет — вмъкна доктор Кар.

— Тя дори не разбра, татко. Тя спеше и хъркаше така, че никой не можеше да чуе. И мухите, какви мухи само, и комарите, и прозорецът ни не можеше да се отвори, ако не сложиш гвоздей! Толкова се радвам, че пак съм си вкъщи! Никога повече няма да отида на село, никога, никога! Но Кловър, защо се смееш, това съвсем не е учтиво!

Елси се втурна към Кейти, скри лицето си и започна да плаче.

— Не й обръщай внимание, скъпа! Татко, ръцете й са горещи, трябва да й дадеш нещо.

Гласът на Кейти леко трепереше, но тя не си позволи да се разсмее, за да не нарани Елси. Татко даде преди лягане на Елси „нещо“, много малка доза, защото за докторите малките момиченца по правило не трябва да вземат лекарства, и на следващия ден тя се почувства много по-добре. И когато пътешествието до Коник малко по малко започна да се прояснява, семейството се смя до припадък. Фил изобразяваше прасето, изправяше се на огромните задни крака и потупваше главата на Елси с носа си.

— Това ще завърши като гостуването при госпожа Уорет — казваха често на Елси, когато тя ставаше упорита и настояваше за нещо, което в момента й се струваше приятно.

Една от хубавите страни на детските грешки е, че всяка от тях ни учи на нещо; и така, като грешим, ние ставаме по-разумни, докато дойде време да заемем своето място в света на големите, които никога не правят грешки...

ВТОРА ГЛАВА

НОВА ГОДИНА — НОВИ НАДЕЖДИ

Когато лятото продължава и през октомври, зимата, за да навакса своето, избързва малко и хората остават лишени от есента. Така беше и тази година. Веднага след като жегите отминаха, стана студено. Листата, вместо да се оцветят в меки, гаснещи цветове като облаци при залез-слънце, станаха жълти изведнъж и паднаха от дърветата само за една бурна нощ. Стана голо и пусто. Дойде Денят на благодарността. Още преди от къщата да изчезне мирисът на пуйка, която се яде на този ден, дойде време да се закачат чорапите и да се украсява коледната елха. Тази година дървото беше сложено в чест на оздравяването на Кейти. Сеси, която беше заминала да учи в девически пансион, се върна за празниците. Всичко беше много приятно, само че дните отлитаха бързо. Кловър каза, че е странно колко кратко ѝ се струва времето, по-кратко, отколкото на друго място и по друго време. Тя не можеше да си представи какво се е случило, обикновено времето беше предостатъчно. Сигурно Дори не беше нагласил правилно часовниците: те биеха толкова често.

Един ден, веднага след Нова година, доктор Кар влезе в стаята с писмо в ръката и каза:

— Господин и госпожа Пейдж ще дойдат да ни погостуват.

— Господин и госпожа Пейдж? — повтори Кейти. — Кой са те, татко? Познавам ли ги?

— Виждала си ги, когато беше на четири години, а Елси беше бебе. Разбира се, че не ги помниш.

— Кой са те, татко?

— Госпожа Пейдж е втора братовчедка на майка ти и известно време тя е живяла при баба ти и дядо ти. Била е като сестра на мама и вуйчо Чарлз. Доста отдавна не съм я виждал. Господин Пейдж е железопътен инженер. Той пътува по работа и ще спрат да ни погостуват за няколко дни. Братовчедка ти Оливия пише, че ще се

радва да се запознае с всички деца. Направи всичко да се чувстват добре, Кейти.

— Добре, татко. Кога пристигат?

— В четвъртък, не, в петък — поправи се доктор Кар, като провери в писмото. — В петък, в пет и половина. Поръчай нещо специално за чая тази вечер, Кейти. Сигурно ще са огладнели от пътя.

Кейти с желание се приготвяше следващите два дни. Най-малко двадесет пъти тя влезе в синята стая, за да е сигурна, че нищо не е забравено, повтаряйки, като че ли беше урок по география:

— Кърпи за баня, кърпи за лице, кибрит, сапун, свещи, допълнително одеяло, мастило.

Хубав малък огън бе запален в стаята в петък следобед, а голям — в салона и беше много красиво със запалените лампи, китайската роза и здравеца на Кловър на прозореца. Масата за чай беше покрита с най-хубавата ленена покривка, а върху нея беше подреден порцелановият сервиз в розово и бяло. Сладкишите на Деби бяха много вкусни. Желето от ябълки беше прозрачно и нежно, а студеното пиле изглеждаше апетитно със зелената украса от магданоз. Имаше задушени картофи и разбира се стриди. Всички в Бърнет сервират стриди за чая, когато се очакват гости. Смятат се за специално блюдо, тъй като бяха скъпи и не се намираха лесно. Бърнет е на хиляда мили от морето и затова стридите са от консерва. Това им придаваше особен вкус на тенекия или по-скоро на калай. Жителите на Бърнет ги обичаха и винаги настояваха, че вкусът им е по-добър, отколкото на пресните. Всичко беше красиво — установи Кейти при последния си поглед върху приготовленията, като се надяваше татко да остане доволен, а братовчедката на мама да оцени колко добра домакиня е.

— Трябва ли да си обличам другото сако? — попита Фил, подавайки главата си през вратата. — И това не е лошо.

— Чакай да видя — каза Кейти, оглеждайки го от всички страни. — И това не е лошо, но мисля, че трябва да си сложиш другото, ако нямаш нищо против. Искаме всичко да е колкото се може по-хубаво, защото това са приятели на татко, а той няма често компания.

— Само малко е изтъркано — каза Фил навъсено, прокарвайки пръст по лактите. — Наистина ли трябва да се преоблека? Добре, щом искаш, ще го направя.

— Чудесно, миличък — целуна го Кейти, — и по-бързо, защото всеки момент ще пристигнат. И кажи, моля ти се, на Дори да побърза. От цяла вечност е горе.

— Дори е страхотно конте — отбеляза Фил. — Гледа се в огледалото и се цупи, ако пътят му не е прав. Аз не се грижа толкова за външния си вид. Това е момичешко. Джим Слак каза, че момче, на което косата му така блести, никога няма да стане президент, дори и да живее хиляда години.

— Добре — засмя се Кейти, — струва си да си чист, дори и да не станеш президент.

Тя не се разтревожи от желанието на Дори да се докара и да се хареса. Брат ѝ слезе долу след малко, изряден и спретнат в най-добрия си костюм и я помоли да стегне синята панделка под яката му, което тя услужливо изпълни. Той много държеше на съотношението между големината на фльонгата и дължината на краищата ѝ и затова я накара няколко пъти да я връзва, докато му хареса. Кейти тъкмо успя да му угоди, когато един файтон спря пред тяхната къща.

— Те са — извика момичето. — Тичай и отвори вратата, Дори!

Дори изтича, Кейти го последва и видя татко да въвежда висок господин и госпожа, която не беше висока, но римският ѝ нос, дългата ѝ шия, целият ѝ вид и облекло създаваха такова впечатление. Кейти се наведе, като очакваше да я целунат и се почувства толкова малка, сякаш очите на госпожата я поглъщаха. Мисис Пейдж каза:

— Филип, възможно ли е това високо момиче да е твоя дъщеря? Боже мой, как лети времето! Аз очаквах малките създания, които видях последния път тук. А другото голямо момиче сигурно е Елси? Онова малко бебе? Не е възможно! Не мога да повярвам на очите си. Не мога да го проумея.

— Искате ли да седнете до огъня, госпожо Пейдж — попита плахо Кейти.

— Не ме наричай госпожа Пейдж, скъпа, наричай ме Оливия.

След това гостите влязоха в гостната, където Джоана и Фил очакваха да бъдат представени. Отново госпожа Пейдж повтаряше, че не може да проумее. Неизвестно защо това караше Кейти да се чувства неудобно.

Вечерята вървеше добре. Гостите ядяха и хвалеха яденето, доктор Кар изглеждаше доволен и каза:

— Мисля, че Кейти е прекрасна домакиня за възрастта си.

Кейти цялата пламна от удоволствие, а госпожа Пейдж я погледна с учудване, в резултат на което тя се почувства неудобно и леко ѝ прилоша. Така беше през цялата вечер. Братовчедката на мама беше забавна и весела и разказваше смешни истории, но децата усещаха, че тя ги наблюдава и си съставя мнение за тях по поведението им. Децата са много подозрителни към възрастните, когато така се опитват да ги разкрият, и това им е неприятно.

На следващата сутрин госпожа Пейдж седна до Кейти, докато тя миеше чиниите от закуската, хранеше птиците и вършеше цялата домакинска работа.

— Мила моя — каза накрая, — ти си едно сериозно момиче! Човек би могъл да си помисли, че си на тридесет и пет. Не се ли смееш и лудуваш като останалите деца на твоята възраст? Защо моята Лили, която е четири месеца по-голяма от теб, все още е малка, държи се като бебе и бърбори за разни смешни неща от сутрин до вечер?

— Аз не съм много приказлива — опита да се защити Кейти, — но не знаех, че съм сериозна.

— Точно от това се страхувам — ти даже не го осъзнаваш! Ти си надраснала връстниците си. Мисля си, че това е лошо за теб. Цялата тази домакинска работа и грижи за малки момичета като теб и Кловър е неестествена. На теб тя не ти харесва, тя не харесва и на мен.

— Домакинската работа не ми пречи — възпротиви се Кейти, като опитваше да се усмихне. — Прекарваме чудесно времето си наистина, Оливия.

Братовчедката само сви устни и повтори:

— Това не е редно, моето момиче. Не е естествено. Не е за момиче като теб.

Беше неприятно, но което беше по-лошо, госпожа Пейдж започна да убеждава доктор Кар. Той се обезпокои от това, че тя смята Кейти за твърде сериозна и угрижена в сравнение с другите момичета на нейната възраст.

Кейти го улови да я наблюдава с учудване.

— Какво има, татко? Искаш ли нещо?

— Не, нищо. Какво правиш тук? Защо ти подшиваш завесите? Не може ли старата Мери да свърши това? Отиди да поиграеш с другите момичета.

— Татко! Ти си като братовчедката Оливия. Тя само ме кара весело да бъбря. Само че аз не искам да бъбря. Не знам как.

— Наистина не знаеш — каза с въздишка доктор Кар, нещо, което учуди Кейти.

Какво накара баща ѝ да въздъхне? Не правеше ли нещо както трябва? Тя започна да си спомня какво ли би могло да бъде. Такова безсмислено самонаблюдение не водеше до нищо добро. Кейти изглеждаше по-сериозна от всякога.

Семейството нещо не харесва на госпожа Пейдж. Тя се стремеше да бъде добра към децата на братовчедката си, „толкова им липсва майка им, горкичките!“ Но не криеше, че поведението им я учудваше и разочароваше. Децата го усетиха, те винаги усещат такива работи. Двамата с господин Пейдж бяха много учтиви. Те хвалеха домакинството, реда в къщата и казваха, че няма по-добри деца на света от Джоана, Дори или Фил. Но въпреки всичко Кейти чувстваше неодобрението им и не можеше да не се радва, когато посещенията им приключи и те си заминаха.

След отпътуването им нещата си тръгнаха постарому и Кейти забрави неприятностите. Баща ѝ изглеждаше сериозен и твърде зает, но докторите често са такива, когато имат проблеми. Никой не забеляза това, както и няколкото писма от госпожа Пейдж, за съдържанието на които нищо не чува, освен: „Братовчедката Оливия ви праща поздрав!“ Затова Кейти беше потресена, когато един ден баща ѝ я извика в кабинета си и ѝ каза за новия си план. Тя разбра, че е нещо важно още щом чу гласа му — звучеше тържествено. Освен това той каза „дъще моя“, израз, който не употребяваше, освен в много важни случаи.

— Дъще моя — започна доктор Кар, — искам да поговоря с теб за нещо, за което много мислих. Дали да не започнете да ходите с Кловър на училище?

— На училище? При господин Найт?

— Не, не при господин Найт. В девически пансион, този, в който Лили Пейдж учи вече две години. Не чу ли как госпожа Пейдж разказваше за това, докато беше тук?

— Да, чух я. Татко, нали няма да ни пратиш там?

— Мисля да ви пратя — каза нежно доктор Кар. — Изслушай ме, Кейти, и не се чувствай толкова нещастна. Обмислих всичко много

внимателно и ми се струва, че планът е добър, въпреки че не искам да се разделяме. Там наистина е хубаво, както каза братовчедката Оливия, а грижите за тази къща, от които ти не можеш да се отделиш, докато си в нея, ще ти отнемат детството. Господ ми е свидетел, че не желая да те превръщам в глупава хихикаща госпожичка, но искам да се радваш на младостта си, докато я имаш, а не да станеш възрастна, преди да си навършила двадесет години.

— Как се казва училището? — попита Кейти. Гласът ѝ трепереше.

— Момичетата го наричат „Пансиона“. Намира се в Хилсовър на река Кънектикът, доста на север. Зимите там сигурно са студени, но въздухът е чист и здравословен. Това е едно от нещата, които ме накараха да планирам това. Климатът е много подходящ за теб.

— Хилсовър? Няма ли там и колеж за момчета?

— Да — колежът Ароумаут. Мисля, че винаги има колеж близо до девическите училища, въпреки че не мога да си обясня по какви причини. Не се страхувам, че можеш да се забъркаш в някоя колежанска историйка, както правят понякога момичетата.

— Колежанска историйка? Но защо ми трябва? Нали няма да имаме нищо общо с колежа? — попита Кейти, широко отваряйки честните си очи с такова неподправено учудване, че доктор Кар се разсмя и я потупа по бузата:

— Не, мила моя, няма да имате. Срокът започва през април. Трябва веднага да започнеш да се подготвяш. Госпожа Хол обучаваше Сеси за пансион, така че може да ти каже от какво се нуждаеш. Добре е утре да говориш с нея.

— Но, татко — извика Кейти, осъзнавайки какво става, — какво ще правиш ти? Елси е добро момиче, но е много малка. Не мога да си представя как ще се справиш. Сигурна съм, че ще липсваме на теб и на децата.

— Аз съм сигурен в това — каза доктор Кар с усмивка, която премина във въздишка, — но ще се справим, не се притеснявай. Госпожа Финч ще ни помага.

— Госпожа Финч? Снахата на госпожа Найд?

— Да. Майка ѝ почина миналото лято и сега тя няма къде да живее. Ще ѝ е добре дошло да дойде за една година и да се грижи за къщата. Госпожа Найд каза, че е добра домакиня, и аз мисля, че ще се

справи с работата. Не очаквам да заеме твоето място, би било невъзможно — и доктор Кар прегърна Кейти и я целуна толкова нежно, че тя почти се предаде и се сгуши в него със сълзи:

— О, татко! Моля те, не го прави. Аз ще лудувам, ще бъда толкова млада колкото поискаш, няма да ставам възрастна, само не ни карай да заминаваме. Няма значение какво казва братовчедката Оливия, тя не разбира нищо. Братовчедката Хелън не би се съгласила с нея, сигурна съм.

— Напротив, Хелън одобрява плана, само би искала пансионът да е по-близо — каза доктор Кар. — Но, Кейти, не ме разубеждавай. Вече съм решил. Това ще бъде добре за теб и за Кловър, а когато се устроите в Хилсовър, ще се чувствате много щастливи, надявам се.

Нямаше смисъл да спори с баща си, когато беше решил нещо. Кейти знаеше това и спря да го моли. Тя отиде да намери Кловър и двете момичета си поплакаха от сърце заедно. Нещо като „ободряващ душ“ беше този плач, защото след като се успокоиха, всичко изглеждаше по-приемливо и добрите страни на заминаването започнаха да се проясняват.

— Пътуването сигурно ще е много приятно — каза Кловър. — Никога не сме били толкова далеч от къщи.

Елси, която все още изглеждаше много мрачна, при тази забележка избухна отново в сълзи.

— Не плачи, миличка — каза Кейти. — Помисли си само колко ще е приятно да ни пишеш и да получаваши от нас писма. Ще ти пиша всяка събота. Отиди да вземеш големия атлас и дай да видим къде ще ходим.

Елси донесе атласа и трите глави се наведоха над него. Кловър проследяваше маршрута с пръста си. Колко беше интересно! Железопътната линия криволичеше и минаваше през няколко окръга. Черните точки покрай нея бяха градовете и селата, които те щяха да видят. По-нататък линията завиваше на север край река Кънектикът и се насочваше към хълмовете. Те бяха чували, че долината на Кънектикът е много красива.

— Само помисли! Ще бъдем съвсем близо до нея — каза Кловър, — и ще виждаме хълмовете. Предполагам, че са много високи, не като хълма до Болтън.

— Надявам се — засмя се доктор Кар, който влизаше в стаята. Хълмът край Болтън беше една от любимите му шеги. Когато майка им за първи път пристигнала в Бърнет, тя била на гости при приятели в Болтън и един ден, докато се разхождали, те я попитали има ли достатъчно сили, за да се изкачи до върха на хълма. Майка им била свикнала да се катери по планините, затова се съгласила и продължила напред, много щастлива, че ще види хълм в този толкова равнинен край. Все пак се учудила, че никъде не го вижда. Най-накрая попитала къде е хълмът и — представете си — те току-що били стигнали върха му! Склонът бил толкова полегат, че тя въобще не разбрала, че се изкачва. Доктор Кар беше разказвал тази случка на децата си, но не беше успял да им обясни в какво се състои смешното. Когато Кловър отиде в Болтън, тя беше много изненадана от хълма: той беше много по-висок от островчето, което се показваше по средата на езерото в Бърнет.

Предстоеше голяма подготовка за заминаването на момичетата през третата седмица на април. Госпожа Хол беше много добра и съветите ѝ бяха разумни. Въпреки това момичетата едва ли имаха достатъчно топли дрехи за студения климат на Хилсовър. Всичко за през зимата и за през лятото трябваше да се обмисли и да се вземе отсега, защото двете сестри нямаше да се върнат през есенната ваканция, а щяха да отидат на гости на госпожа Пейдж. Това беше най-неприятната част от пътуването. Кейти много настояваше за Коледа, но когато разбра, че има по три дни път в едната и в другата посока, а ваканцията е само една седмица, видя, че няма смисъл да настоява и се отказа от идеята. Елси се опитваше да я развесели, като бърбеше за коледни подаръци. Приготовленията отнемаха цялото им време. Госпожа Хол искаше те да ходят с нея по магазините, а госпожа Петингил настояваше да пробват това или онова и така си минаваха дните. Най-накрая всичко беше готово. Прекрасното бельо пристигна от шивачката, която пророни не една сълза, докато го переше при мисълта за заминаването на момичетата. Госпожа Хол умееше да подрежда багаж и сложи нещата им в няколко куфара и сандъка. Всички им даваха подаръци, сякаш бяха младоженки, които заминават на сватбено пътешествие.

Доктор Кар им даде часовници. Не бяха нови, но на момичетата им харесваха. Часовникът на Кейти беше принадлежал на майка ѝ.

Беше голям и старомоден с фина кутия. Часовникът на Кловър беше от баба ѝ и беше още по-голям и със старовремски орнаменти на гърба — нещо като двойни възли за спомен, направени от злато в различни нюанси. Момичетата бяха много зарадвани от подаръците. Те ги носеха с черни каишки и през минута проверяваха колко е часът.

Елси знаеше за подаръците на баща си, затова тя беше подготвила бродирани калъфи за часовниците. Джоана даде на Кейти кутия за моливи, а на Кловър нож за разрязване на писма със седефена дръжка. Дори и Фил заедно купиха комплект от пликове и хартия за писма и помолиха момичетата да го ползват заедно. Госпожа Петингил донесе шишенце с балсам от джинджифил и мехлем против измръзване. Старата Мери предложи няколко игленика с лъскави остри игли.

Госпожа Финч — жената, която щеше да се грижи отсега за къщата — пристигна няколко дни след началото на приготовленията. Кейти ѝ показва стаите и обясни какво трябва да прави и какво да не прави, за да осигури удобството на татко и на децата. Кейти предполагаше, че тя ще бъде добра с момчетата и няма да дразни Деби, като я кара да се жени за Александър. Деби най-мразеше да ѝ казват, че ще се жени за Александър. Вече всичко беше уредено и двете с Кловър очакваха с нетърпение промените, които им предстояха. Беше нещо ново и интересно, нещо, което вълнуваше въображението им.

Последната вечер беше тъжна. Елси беше твърде заета с приготовленията, но когато дойде време да се заключват куфарите, самообладанието ѝ се изпари. Тя беше толкова разстроена, че повлия на всички, и не се знае какво щеше да се случи, ако не беше пристигнал един колет с влака. Пакетът беше от братовчедката Хелън, чиито подаръци идваха винаги тъкмо навреме. В него имаше два красиви копринени чадъра — единият кафяв, а другият тъмнозелен с инициалите на Кейти и на Кловър. Всички ахнаха от прекрасните подаръци и семейството прекара вечерта добре, а на следващата сутрин беше такова бързане, че никой нямаше време да плаче.

След като последните целувки се размениха, Фил настоя за още една. Доктор Кар, като гледаше натъжените лица, бе осенен от блестяща идея. Той извика Александър, каза му да впрегне старата Уити и да закара децата до Вилет Пойнт, за да махат с кърпички, докато корабът се отдалечава. Това предложение подежда като магия

на настроението на децата. Фил започна да подскача, Елси и Джоана изтичаха да вземат шапките си. След половин час, когато корабът зави, те стояха с греещи от усмивки лица, махаха с кърпички и пращаха горещи целувки. Беше чудесно сбогуване с двете момичета, които стояха зад татко на палубата. След като Кейти и Кловър изгубиха от очи децата, те погледнаха напред през синята вода към непознатото място, където отиваха, и почувстваха, че пред тях се открива нов живот, който обещаваше да бъде наистина интересен.

ТРЕТА ГЛАВА

НА ПЪТ

Пътуването от Бърнет до Хилсовър бе много дълго. То зае голямата част от трите дни, и тъй като доктор Кар бързаше да се завърне при пациентите си, те пътуваха, без да спират. Първата нощ прекараха на кораба, а втората — във влака. Според баща им това беше уморително, но не и за момичетата, които възприемаха всичко като нещо ново и изключително приятно. Те толкова харесаха купето с тесните легла, сякаш това беше детска къщичка, а те — две играещи вътре деца. Да се скрият за една нощ в купе на влак беше за тях най-забавното нещо на света. Когато възрастните се ядосваха, те се смееха. Всичко беше интересно — от телеграфните стълбове край пътя, до лицата на спътниците им. Забавляваха се да наблюдават непознатите и да си измислят истории за тях — откъде идват, в какви отношения са помежду си. Хората от своя страна хвърляха учудени погледи върху веселите сестри с щастливи лица, но Кейти и Кловър не се впечатляваха и дори не ги забелязваха. Бяха твърде погълнати от самите себе си.

В ранната утрин на третия ден, пухтейки и свирейки, влакът влезе в депо на Спрингфилд. Няколко други локомотива вече бяха спрели. Имаше толкова много пушек, свирки и облаци дим, че Кейти почти се уплаши. Баща им, който беше задрямал, скочи и каза на момичетата да събират чантите и книгите си, тъй като ще закусват тук и ще се срещнат с Лили Пейдж. Тя щеше да дойде до Хилсовър с тях.

— Смяташ ли, че тя вече е тук? — попита Кейти, която прибра железопътната карта и щракна заключалката на чантата си.

— Да, ще се срещнем в Масасоа.

Масасоа беше съвсем наблизо и след по-малко от пет минути момичетата и баща им седяха на масата в приятна столова. Те бяха поръчали закуската си, когато дойде господин Пейдж с дъщеря си — хубаво момиче със светла коса и дребни, остри като неговите черти. Имаше модерните свободни маниери на майка си. Пътната ѝ рокля

беше обикновена, но с изисканост, която само френските шивачи можеха да придадат на семплата дреха. Аксесоарите ѝ — обувки, шапка, ръкавици, яка, панделка — бяха толкова свършени, че Кловър, поглеждайки нейната собствена сива рокля, а след това и роклята на Кейти, внезапно се почувства провинциална и овехтяла.

— Ето, Лили, това са твоите братовчедки — каза господин Пейдж, прегръщайки сърдечно момичетата.

Лили отвърна само:

— Добър ден.

Кловър забеляза погледа ѝ към сивите им рокли и почервения. Но може би Лили не гледаше дрехите им, защото след минута поведението ѝ се промени и тя стана по-сърдечна.

— Искате ли вафли? — попита тя.

— Вафли? Не, не искам — отвърна Кейти.

— Но защо? Не знаете ли колко са известни вафлите на този хотел? Мислех, че всички знаят това.

Тя почука с вилица по чашата си и когато келнерът дойде, поръча:

— Вафли, ако обичате!

Тя каза това с изражение, което впечатли невероятно Кловър. Лили приличаше на малка дама от някоя книга — толкова елегантна и самоуверена. Дали всички момичета в Хилсовър бяха такива?

Донесоха хрупкавите, горещи вафли с вкусен кленов сироп и цялата компания чудесно закуси. Въпреки елегантността си Лили прояви завиден апетит.

— Знаеш ли — обясняваше тя на Кловър, — няма да имам възможност да хапна подобно нещо до следващия септември, затова искам да им се насладя изцяло.

Тя бързо се справи с девет вафли, без да каже нищо, освен:

— Масло, моля!

Или:

— Може ли да ми донесете малко меласа?

След като погълна и последната хапка, доктор Кар погледна часовника си и каза, че е време да тръгват за влака. Всички станаха. Господин Пейдж излезе с тях. При пресичането на улицата Кейти с учудване забеляза, че Лили, която до този момент изглеждаше напълно

щастлива, започна да плаче. Докато стигнат до файтона, сълзите ѝ се превърнаха в ридания, държанието ѝ стана почти истерично.

— Не ме карай да ходя там, татко — молеше тя, стискайки ръката на баща си. — Толкова ще ми бъде мъчно за вкъщи! Това ще ме убие, сигурна съм, че ще стане така. Моля те, позволи ми да се върна с тебе у дома!

— Това е глупаво, моето момиче — възрази господин Пейдж, — знаеш, че е така.

— Не мога да спра — плачеше Лили, — не м-м-мога. Моля те, не ме карай да заминавам! Татко, миличък, не мога да понеса това.

Кейти и Кловър се почувстваха много объркани от тази сцена. Те бяха възпитани да смятат сълзите за нещо, от което човек трябва да се срамува — да се старее да не плаче или, ако не може, да се скрие в някой ъгъл, в дрешника, или зад леглото в детската стая. Да наблюдават модерната Лили да реве като бебе на гарата пред погледите на непознати, беше за тях истински шок. Чу се свирката на влака и кондукторът извика:

— Всички да се качват!

Господин Пейдж целуна Лили за последен път, освободи се от прегръдката ѝ и я сложи на мястото зад Кловър. Побърза да слезе. Лили шумно хлипа още няколко секунди, след това избърса очите си, изправи глава и каза:

— Винаги плача така. Мама казва, че съм като ревливо бебе, сигурно наистина съм такава. Не разбирам защо хората трябва да бъдат спокойни и уравновесени, когато напускат родния си дом. И вие ще се държите така утре, когато ще трябва да се сбогувате с баща си.

— Ще се опитам да не е така — каза Кейти, — защото татко би се почувствал ужасно.

Лили я погледна с учудване.

— Мисля, че си безсърдечна, ако постъпваш така — каза тя обидено.

Кейти не забеляза тона ѝ. Не след дълго Лили престана да се цупи и започна да говори за училището. Кейти и Кловър нетърпеливо ѝ задаваха въпроси. Беше им интересно да чуят всичко, което Лили можеше да им разкаже.

— Ще видите колко ще ви хареса госпожа Флорънс — казваше тя. — Всички момичета я харесват. Тя е очарователна! Може да прави

каквото си поиска с всеки. Малко е строга, но ученичките я мислят за очарователна.

— Строга с ученичките? — попита Кловър учудено.

— Строга с нас, момичетата. Не позволява на никого да ти се обади, освен ако не е твой брат или първи братовчед. Трябва да имаш писмо с разрешение от родителите си. Аз помолих мама да пише, че Джордж Хикман може да ми се обажда. Той не ми е точно първи братовчед, но баща му е женен за таткова сродница. Това е напълно достатъчно. Но мама много ме ограничава в това отношение. Тя смята, че съм твърде млада, за да идват момчета да ме виждат. Не мога да разбера защо. Дори по-малки момичета си общуват с момчета. Знаете ли в кое крило ще е стаята ви?

— Не знам. Никой не ни е казвал, че има стаи в различни крила.

— Има. Това са люлеещото се, квакерското и таванското крило. Мансардата е най-хубава, защото е най-висока и е далече от госпожа Флорънс. Моята стая е на таванския етаж. Ние с Ани Силсби я наехме миналия срок. Мисля, че вие ще бъдете в квакерското крило, защото всички нови момичета живеят там.

— Хубаво ли е това крило? — с интерес попита Кловър.

— Не е лошо. Не толкова хубаво като таванското, но е много по-добро от люлеещото се, защото то е най-близо до госпожа Флорънс и не можеш да играеш, без тя да те чуе. Бих избрала крайната стая на ваше място. Едно време живеях с Мери Андрюс там. Има чудесен изглед към прозореца на Бъри Сърлз.

— Бъри Сърлз?

— Да — най-малкият син на директора Сърлз. Той е великолепен. Всички момичета са луди по него, наистина луди. Къщата на директора е до пансиона и стаята на Бъри е в края на задната ѝ част, точно срещу квакерското крило. На времето беше толкова забавно! Той стоеше до прозореца си, а ние до нашия мълчаливо, по цял час. Той се преструваше, че чете, а всъщност гледаше над книгата си към нас и се опитваше да ни разсмее. Веднъж Мери се захла и госпожица Джейн я чу и влезе в стаята ни. Но Бъри беше бърз като мълния и се скри под прозореца. Не можа да го види. Беше толкова смешно!

— Коя е госпожица Джейн? — попита Кейти.

— Най-ужасното нещо на света. Тя е племенница на госпожа Флорънс и е наета от училището. Госпожа Флорънс я държи, за да ни шпионира и да ѝ докладва, ако не спазваме реда. О, този ред! Само почакайте да пристигнете и да прочетете правилата. Те са закачени над всяка стая, тридесет и два броя, и не може да се нарушават, дори и много да ти се иска.

— Какви са те? Какви са тези правила? — извикаха Кейти и Кловър в един глас.

— Да си точен за молитвите, да изтупваш дюшека си, да си оправяш леглото, преди да напуснеш стаята си, да не говориш в залата или в часа за самостоятелни занимания, да закачаш кърпата си на своята закачалка в умивалнята и други подобни.

— Умивалнята? Какво имаш предвид? — слисано попита Кейти.

— В началото на квакерското крило. Всички момичета се мият там всеки ден, освен в събота, когато ходят на баня. Ще си имате собствени легени, сапунерки и закачалки за кърпите. Но какво има? Защо ме гледате така учудено?

— Никога не съм чувала по-ужасно нещо! — извика Кейти, след като успя да поеме дъх. — Искаш да кажеш, че момичетата нямат умивалници в стаите си?

— Ще свикнете с това. Всички момичета свикват — отвърна ѝ Лили.

— Не искам да свиквам с подобно нещо — каза Кейти. Реши да говори с баща си, но той беше отишъл да пуши и тя трябваше да почака. Междувременно Лили продължаваше да бърбори.

— Ако сте в тази крайна стая в квакерското крило, ще можете да гледате връчването на дипломите. Госпожа Сърлз винаги организира голямо празненство и ще можете да го наблюдавате. Миналото лято Бъри и Алфеус Секом награбиха сладки от масата, отидоха в задния двор и започнаха да ги хвърлят една по една в стаята на Роуз Ред и нейната съквартирантка. Те не бяха в крайната стая, а в тази до нея.

— Какво смешно име — Роуз Ред! — каза Кловър.

— Всъщност тя се казва Розамунд Рединг, но момичетата ѝ викат Роуз Ред. Тя е най-голямата магьосница в училището, не точно красива, нали разбирате, ала забележителна и чаровна. Тя винаги се забърква в ужасни истории. Госпожа Флорънс отдавна би я изключила от училището, ако не беше толкова популярна и не беше дъщеря на

господин Рединг, който е депутат от парламента. И госпожа Флорънс е горда, че Роуз е в нейното училище.

— А Бъри Сърлз е толкова забавен — продължи тя след малко. — Майка му е ужасна стара жена и винаги се опитва да му пречи. Понякога той се събира с приятели в стаята си и играе карти с тях, а ние виждаме как тя ходи по къщата със свещника и, когато стигне до стаята му, започва да чука и да вика: „Албърнети, синко!“ Приятелите му бързо крият картите в джобовете си, бутилките под масата, после вадят книгите и речниците си и, когато Бъри отключи вратата, всички седят и учат. Госпожа Сърлз изглежда толкова разочарована! Една нощ щях да умра от смях. Толкова много се смяхме с Мери Андрюс.

Ако доктор Кар беше присъствал на този разговор, той щеше да прекъсне пътуването на следващата гара и да върне момичетата вкъщи. Но той пушеше, докато Лили разказваше историите за Бъри, а след това тя отново започна да говори за госпожа Флорънс.

— Тя е като кралица. Всички я уважават. Висока е и винаги се облича хубаво. Очите ѝ са прекрасни, но когато се ядоса, стават страшни. Роза Ред казва, че предпочита по-скоро да се срещне с пощурял бик, отколкото с ядосаната госпожа Флорънс. А Роуз добре знае, защото в училището на нея най-много ѝ се карат.

— Колко момичета има там? — попита доктор Кар.

— Миналия срок бяха четиридесет и осем. Не знам колко ще бъдат тази година, понеже се говореше, че госпожа Флорънс щяла да напуска, а именно тя прави училището толкова популярно.

През цялото това време влакът се движеше на север. Наоколо ставаше все по-красиво. Пролетта не беше съвсем дошла, но тревата зеленееше, а напъпилите дървета изглеждаха като обгърнати в нежна мъгла. Железопътната линия следваше реката, която от време на време се извиваше или разклоняваше. Редици от сини хълмове се виждаха на хоризонта. Понякога от равнината наблизо изникваше отделно и самотно възвишение. Въздухът беше хладен и пълен с искряща сладост, неусещана досега от момичетата от западните краища. Кейти имаше чувство, че е пила шампанско. Двете с Кловър се местеха от прозорец на прозорец и възклижаваха с възхищение.

— Не виждам какво толкова особено има — отбеляза Лили. — Това е само Диърфилд. Твърде е малък.

— Но колко красиво се е сгушил между хълмовете! И хълмовете са прекрасни, нали Кловър?

— Тези хълмове не представляват нищо. Да бяхте видели само Белите планини — каза Лили, която беше пътувала повече. — Ние с майка ми прекарахме там три седмици миналата ваканция. Беше просто великолепно.

По-късно следобед Кейти се отдалечи с баща си и сподели с него своето притеснение за умивалните.

— Не мислиш ли, че това е ужасно, татко? Леля Изи винаги е казвала, че истинските дами всяка сутрин си обтриват цялото тяло. А как бихме могли да правим това заедно с още четиридесет и осем момичета? Не знам как ще се справим.

— Надявам се нещата някак си да се уредят — отговори доктор Кар и Кейти се успокои, защото щом баща ѝ се заемеше с нещо, то винаги се получаваше.

Беше се свечерило, когато пристигнаха и слязоха на гарата.

— Сега две мили с дилижанса и пристигаме в ужасния стар пансион — каза Лили. — Вижте само този сняг! Задържа се неразтопен дълго след като у дома вече няма. Как мразя само тази гара! Страшно ми е мъчно за вкъщи!

Но щом видя чакащия ги дилижанс, настроението на Лили се промени, защото той беше пълен с момичета, пристигнали преди тях с други влакове.

— Ура! Там са Мери Едуардс и Мери Силвър! — извика тя. — Не мога да повярвам. И Роуз Ред! О, миличка! Как си?

Тя изкачи стъпалата и се хвърли към едно момиче с вълниста коса и палаво розово личице. Започна темпераментно да я целува.

Роуз Ред не изглеждаше чак толкова очарована.

— Как си, Лили? — каза тя и продължи да говори с момичето, което седеше до нея.

Лили се щураше между седалките и се прегръщаше с момичетата. Тя не представи Кейти и Кловър и тъй като доктор Кар беше отвън, те се почувстваха малко самотни и чужди. Всички си бърбяха весело и очевидно добре се познаваха, само те двете не можеха да се включат.

Кловър се интересува от Роуз Ред. Всичко, което казваше и правеше, изглеждаше оригинално и интересно. Не много големите ѝ

сини очи издаваха веселие и пакостливост. Бузите ѝ бяха кръгли и меки като на бебе, а когато се смееше, две трапчинки се промъкваха в розовината им и те караха да се смееш заедно с тях. Стройна бяла шия държеше красивата ѝ глава, тъй както стъблото поддържа цветето. Цялата тя беше като едно цвете. Само че цветята не говореха, а Роуз приказваше през цялото време. Всичко, което казваше, изглеждаше много забавно. Момичетата наоколо избухваха в смях, но Кловър долавяше само отделни думи, защото дилижансът беше много шумен.

Внезапно Роуз Ред се наведе напред и докосна ръката на Кловър.

— Как се казваш? — попита я тя. — Имаш очи като на сестра ми. И ти ли идваш в пансиона?

— Да — усмихна се Кловър. — Казвам се Кловър, Кловър Кар.

— Какво симпатично име! Много ти подхожда.

— И твоето име ти подхожда — Роуз Ред — отвърна срамежливо Кловър.

— Името ми е смешно — протестира Роуз Ред, опитвайки да се нацупи.

Точно в този момент дилижансът спря.

— Защо? Кой отива в хотела? — извикаха в хор момичетата.

— Аз — отговори доктор Кар, показвайки главата си през вратата с усмивка, която заплени всички момичета. — Хайде, Кейти и Кловър, елате! Мисля, че ще започнете училището утре.

— Бих искала той да е мой баща! — извика Роуз Ред.

Дилижансът продължи нататък.

— Кои са те? Как се казват? — питаха се момичетата. — Изглеждат симпатични.

— Те са мои братовчедки и идват от Запад — отговори Лили. Тя вече не криеше връзките си с тях, особено след като видя впечатлението, което направи доктор Кар.

— Защо не ни запозна с тях, Лили Пейдж? — възмутено попита Роуз Ред. — Изглеждаха толкова самотни, че ми се искаше да ги погаля и потупам по рамото. По-малката има толкова сладки очи!

В това време Кейти и Кловър влизаха в хотела, много щастливи от възможността за още една спокойна вечер с баща си. Имаха нужда да уталожат чувствата и впечатленията си от объркания ден и невероятните разкази на Лили. Беше очевидно, че пансионът ще е нещо съвсем различно от очакванията им, но и друго стана ясно —

нямаше да бъде скучно! Дори само Роуз Ред, без никой друг, би била достатъчна това да не се случи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В ПАНСИОНА

Нощта бе кратка за момичетата, които бяха изморени от пътуването и много им се спеше. Към седем часа Кейти се събуди от вдигането на щорите и щом отвори очите си, видя до прозореца Кловър, която надничаше през наполовина вдигнатата капандура. Когато чу, че Кейти се размърда, тя извика:

— Ела да видиш! Толкова е интересно! Виждам колежа и църквата. Мисля, че и пансионът е там, но не съм сигурна. Сградите са толкова еднакви.

Кейти стана и бързо се приближи до прозореца. Хотелът беше разположен от едната страна на зелена общинска мера, засадена с дървета и оградена с тъмна ограда. Покрити с пясък алеи я пресичаха от единия край до другия. Срещу хотела имаше дълга редица от червени сгради, между които се виждаха и една-две кафяви с кубета. Това очевидно бяха училищата, а дългата сива сграда с кула беше църквата. И кое ли от белите здания със зелени капаци на прозорците беше пансионът, момичетата не можеха да преценят. Кловър реши, че е това с градината, но Кейти не мислеше така, защото Лили нищо не беше споменала за градина. Те толкова дълго спориха, че звънеца за закуска ги изненада и трябваше да побързат да се облекат. Баща им сигурно ги чакаше.

Когато закуската привърши, доктор Кар им каза да си сложат шапките и да отидат до училището с него. Кловър го хвана за едната ръка, Кейти за другата и така тримата заедно поеха по една от диагоналните алеи, които пресичаха общинската мера.

— Това е — посочи доктор Кар една къща.

— Не е която ти мислеше, Кловър — каза Кейти.

— Не — отговори малко разочаровано Кловър. Къщата, която баща ѝ показваше, в никакъв случай не беше толкова хубава като тази, която тя си беше избрала.

Сградата беше висока и тясна с капандури на покрива и квадратна врата с бели колони. Купчина куфари и сандъци бяха стоварени пред нея. Отгоре се чуваха гласове. Глави на момичета се провесиха от горните прозорци при звука на отварящата се врата.

Салонът, в който бяха въведени, беше натъпкан с тежки старомодни мебели. Диванът и креслата бяха покрити с черно и стояха твърде близо до стената. На масата лежаха книги, подредени по две, като горните образуваха точно прав ъгъл с долните. В камината имаше букет от изсъхнала трева. Нямаше никакви картини, освен портрет с маслени бои на неприятен стар джентълмен с перука и очила, който величествено беше положил ръката си върху наполовина отворената Библия. Стаята не беше в никакъв случай приятна. Никой не се грижеше да повдигне духа на новопостъпилите в училището и Кейти, която беше особено чувствителна към неприветливи стаи, се притисна инстинктивно към баща си.

Две жени се изправиха насреща им. Едната от тях, висока и величествена на вид, беше госпожа Флорънс. Другата им бе представена като „моят помощник-директор госпожа Нипсън“. Госпожа Нипсън не беше висока. Имаше кръгло лице, стиснати устни и леко притворени сиви очи.

— Тази госпожа е мой пълноценен заместник при ръководството на училището — обясни госпожа Флорънс. — Когато замина, тя ще поеме цялата работа.

— Надявам се, че това няма да е скоро — отговори доктор Кар, неприятно изненадан, че учителката, за която беше слушал и заради която се беше съгласил да се раздели с децата си, смяташе да отстъпи мястото си на друга.

— Не е съвсем ясно още — отговори госпожа Флорънс. След това тя учтиво, но толкова решително смени темата, че доктор Кар нямаше възможност да зададе повече въпроси. Учителката заговори за занятията и за това, което Кейти и Кловър ще изучават. Накрая тя предложи да им покаже стаята. Таткото също може да дойде, добави тя.

— Предполагам, че Лили Пейдж, която ми каза, че ви е братовчедка, ви е разказала за разположението на стаите в сградата — обърна се тя към Кейти. — Стаята, която ви е препоръчала, е в задната част. „Квакерското крило“ — така го наричат момичетата.

Тя говореше с усмивка и когато Кейти за първи път я погледна в очите, усети, че тя наистина е такава, каквато Лили я описа. Госпожа Флорънс беше като царица.

Всички заедно се качиха горе. Момичетата, които се бяха надвесили през перилата, побързаха да се приберат.

Госпожа Флорънс поклати глава.

— Първият ден е винаги малко по-свободен — коментира тя, докато ги водеше по незастлания коридор към крайната врата. Няколко стъпала водеха в квадратна стая с рафт, който обикаляше три от стените и на който бяха сложени легени и кани, а над тях бяха закачени кърпи. Кейти разбра, че това е ужасната умивалня.

— Нашата тоалетна — отбеляза госпожа Флорънс.

След умивалнята следваше много дълъг коридор, осветен от двата края с прозорци. Вратите от едната му страна бяха номерирани „едно“, „две“, „три“ и така нататък. Някои от тях бяха наполовина отворени. Докато минаваха, Кейти и Кловър мернаха момичета, куфари и затрупани легла. При номер 6 госпожа Флорънс спря.

— Това е стаята, в която смятам да ви настаня — каза тя.

Кейти и Кловър любопитно се огледаха. Стаята беше малка, но слънцето весело грееше през прозореца. Имаше легло, маса, столове и етажерка, освен това вграден шкаф с чекмеджета и вратички над тях.

— Това е вместо бюро, а тук ще прибирате дрехите си — обясняваше госпожа Флорънс, отваряйки едно от чекмеджетата. — Надявам се, че след като се устроите, ще ви хареса. Стаите са малки, но на младите хора не им трябва толкова място, колкото на старите. Голямата ви дъщеря, доктор Кар, изглежда много по-разумна и пораснала, отколкото си я представях. На колко години казахте, че е?

— На шестнадесет, но толкова дълго беше затворена в стаята си заради болестта, за която ви писах, че може би ще ви се стори малко поизостанала в някои отношения. Бих искал тя да запази навиците, създадени въщи — например обтриването с гъба и студена вода всяка сутрин, а виждам, че в стаите няма дори леген. Затова ще ви помоля да разрешите на моите момичета да ползват поне един. Може би вие ще ми кажете къде мога да купя легени.

На госпожа Флорънс не ѝ стана приятно, но не можеше да възрази, затова тя обясни къде е магазинът. На Кейти камък ѝ падна от сърцето. Тя си помисли, че стая с умивалник би изглеждала много по-

удобна за живеене. Простотата и голотата ѝ носеха чара на новото. Освен това ѝ се струваше много привлекателна идеята да живее в къща, пълна с момичета.

Те не останаха дълго в стаята, а отидоха да пазаруват. Магазините бяха малко и бяха далеч от Хилсовър. Откриха хубав малък леген и люлеещ се стол, а също така татко купи удобно дълго кресло с облегалка и възглавничка. То беше за Кейти.

— Недей да учиш, ако те боли гърбът — предупреди я баща ѝ. — Щом си изморена, легни си за половин час и кажи на госпожа Флорънс, че така съм наредил аз.

— Или на госпожа Нипсън — добави Кейти с мрачен тон. Госпожа Нипсън не ѝ хареса и идеята за съвместно ръководство на училището я тревожеше.

След това тримата набързо хапнаха в хотела и дойде време доктор Кар да си заминава. Отидоха заедно до училището и се сбогуваха на стълбите пред него. Момичетата не се разплакаха, но много силно се притиснаха в баща си. Влагаха толкова чувства в целувките си, че доктор Кар усети сълзите в тях. Лили може би щеше да си помисли, че са коравосърдечни, но не и баща им, който разбираше по-добре.

— Вие сте моите смели момичета — каза той. После ги целуна още веднъж и побърза да си тръгне. Може би не искаше да забележат, че очите му бяха замъглени.

Когато вратата зад тях се затвори, Кейти и Кловър разбраха, че са сами сред непознати. Усещането не беше приятно и докато се изкачваха по стълбите към квакерското крило, момичетата се почувстваха много самотни.

— А! Значи вие сте в съседната стая — весело каза някой, когато минаваха край стая номер 5. Роуз Ред надникна иззад вратата. — Много се радвам — продължи тя и сърдечно им стисна ръцете, — аз предположих, че може би ще сте вие, но не бях сигурна. Как се чувствате?

— О! Значи ти ще живееш до нас? — зарадва се Кловър.

— Да. Няма да ви се разсърдя, въпреки че аз исках да живея в последната стая. Но госпожа Флорънс не ми позволи. Влезте да ви запозная с другото момиче в стаята. Това е против правилника, но няма значение: никой не спазва правилника първия ден.

Те влязоха. Стая номер 5 беше съвсем същата като номер 6, но Роуз Ред беше разопаковала багажа си и я беше украсила с всякакви дреболийки. На масата бяха поставени книги и кутии, цветни литографии бяха закачени по стените, голяма синя розетка украсяваше таблата на леглото, пердетата бяха завързани с розови панделки, над прозореца имаше свежи и ароматни клончета от бучиниш. Ефектът беше фантастичен и Кейти и Кловър в един глас възкликнаха: „Колко е красиво!“

Съквартирантката на Роуз Ред беше бледо, срамежливо момиче с изплашен поглед и малки ръчички, които мърдаха неспокойно, докато се движеше и говореше. Тя се казваше Мери Силвър. Двете с Роуз Ред бяха толкова различни, че Кейти много се учуди защо се бяха събрали да живеят заедно. По-късно тя разбра защо. Роуз Ред обичаше да защитава, а Мери — да бъде защитавана, Роуз да говори, а Мери да слуша. Мери очевидно смяташе Роуз за най-забавното същество на света и се разсмиваше при всичките ѝ шеги.

— Само помисли, Мери — започна Роуз, след като ѝ представи Кейти и Кловър, — тези две момичета са получили последната стая. Защо ли госпожа Флорънс не я е дала на нас? Много странно.

Мери неспокойно захихика. Държеше се така, сякаш знаеше причината, но не смееше да я каже.

— Няма значение — продължи Роуз. — Казват, че изпитанията каляват човека. Освен това е хубаво да имаме приятни съседи, щом самите ние не можем да сме в тази стая. А вие сте приятни момичета, нали? — обърна се тя към Кловър.

— Така мисля — засмя се Кловър.

— И аз така мисля. Бих могла да преценя и без да ви питам. Ще бъдем добри съседи, нали? Погледнете — тя извади едно от вградените чекмеджетата и го сложи на леглото. — Виждате ли? Вашите чекмеджета са точно зад нашите. Винаги в часовете за учене мога да ви напиша бележка и да ви я пхна в чекмеджето. Вие можете да направите същото. Не е ли забавно?

Кловър отговори „Да“, но Кейти, въпреки че се засмя, поклати глава.

— Не ни карай да правим забранени неща — каза тя.

— О, скъпа! — възкликна Роуз Ред. — Нима смятате да бъдете послушни? Ако наистина е така, само ми кажете и аз ще престана. Ще

го понеса някак си — и тя се завъртя толкова смешно, че всички прихнаха. Мери Силвър също се засмя, но както обикновено внезапно спря.

— Това е Мери — продължи Роуз, — тя е истинско съкровище. Тя е образец на съвършенството. За мен е истинско изпитание да имам съвършена съседка. Но ако има друга такава в училището, само ми кажете и аз ще се преместя при нещастниците в таванското крило. Всъщност вие самите не изглеждате съвършени. Особено ти — тя посочи Кловър. — Очите ти са сини като теменужки, но такива са и очите на сестра ми Силвия, а няма по-голяма вещица от нея в цял Масачузетс. Очите много често лъжат. Колкото до тебе — тя се обърна към Кейти, — толкова си висока, че не мога да те възприема наведнъж, но частта, която виждам, не изглежда лошо.

Докато коментираше, Роуз седеше на прозореца. Внезапно, като се наведе навън, тя се изчерви и кокетно кимна на някого. Кейти погледна и видя симпатичен младеж, който току-що беше вдигнал шапката си за поздрав.

— Това е Бъри Сърлз — каза Роуз. — Той е син на директора. Пътят за стаята му минава през двора. Тя е там, виждате ли червените пердета? Намира се точно срещу вашия прозорец.

— Така ли? — възкликна Кейти, припомняйки си какво ѝ беше разказвала Лили Пейдж. — Затова ли вие искахте... — тя спря, за да не ги засегне.

— Затова ли искахме да сме във вашата стая? — студено попита Роуз. — Не знам. Не съм се замисляла, че може да е за това. Мери! — рязко извика тя. — Дали не настояваше да сме в крайната стая заради Бъри Сърлз?

— Роуз! Как можеш да си помислиш такова нещо? — възпротиви се бедната Мери.

— Надявам се да е така, в противен случай би се наложило да го споделя с госпожа Флорънс — продължи Роуз с чувство на загриженост за приятелката си. — Аз съм отговорна за теб и за твоя морал, Мери. Хайде да сменим тази неприятна тема.

Тя погледна сериозно трите момичета за момент, след което угълчетата на устните ѝ започнаха да треперят, неудържимите трапчинки се появиха на бузите ѝ и Роуз избухна в смях, падайки по гръб в стола си.

— О, Мери, колко си наивна! Някой ден ще ме умориш! Не говорех сериозно, разбира се. Обещавам да бъда добра през този срок. Забравете това и не ми се сърдете — добави тя умоляващо, тъй като Кейти и Кловър станаха да си ходят.

— Няма — отговори Кейти.

Що се отнася до чувствителната Кловър, тя почти се беше влюбила в Роуз още от първия ден.

След няколко часа упорита работа стая номер 6 бе подредена и изглеждаше вече различно. Кърпи с ресни покриваха масата и легена. Снимка на доктор Кар и други картинки украсяваха стените, люлеещият се стол беше поставен до прозореца, куфарите бяха скрити под специални покривала, направени за тази цел от старата Мери. На перваза стоеше вазата на братовчедка им Хелън, която Кейти грижливо беше опаковала между дрехите си.

— Сега — каза тя, като завърза пердето с панделка като вкъщи, — трябва само да съберем диви цветя за моята ваза и всичко вече ще бъде подредено.

На вратата се почука. Влезе Роуз.

— Готови ли сте? — попита тя. — Може ли да вляза и да видя?

— О, колко е хубаво! — възкликна тя, оглеждайки се наоколо. — Човек може да прецени едно момиче само като погледне стаята му! Мога да кажа, че сте чисти, изискани и добри домакини, че Елен Грей е светица, Сали Сатърли е лекомислена, а Лили Пейдж е малка преструвана — о, как забравих! Тя ви беше братовчедка, нали? Колко нетактична съм! — тя погледна към Кловър и трапчинките пак се появиха на бузите ѝ.

— Господи! Леген! — продължи тя. — Откъде го имате?

— Баща ни го купи — обясни Кейти. — Той помоли за разрешение госпожа Флорънс.

— Колко мило от негова страна! Ще пиша на баща си също да поиска разрешение.

По-късно тя писа и резултатът беше, че това се превърна в мода и много други родители също „помолиха за разрешение“. Госпожа Флорънс бе принудена да изостави идеята за обща умивалня и да осигури възможности за измиване във всяка стая. Искането на Кейти повлече крак. Но това надали я направи по-популярна сред възпитателите.

— Между другото къде е Лили? — попита Кейти. — Не съм я виждала днес.

— Искаш ли да знаеш? Мога да ти кажа. Седи на един стол, краката ѝ са на друг, а главата ѝ на рамото на съквартирантката. Навярно плаче.

— Откъде знаеш? Видя ли я?

— Не! Не съм я виждала. Не е необходимо. Виждах това миналия срок и по-миналия. Винаги прекарва първия ден в училището по този начин. Ще ви заведе, ако искате сами да се убедите.

Заинтригуваните Кейти и Кловър я последваха нагоре по стълбите. Наистина Лили седеше точно както Роуз беше предсказала. Лицето ѝ беше подутото от плач. Когато видя момичетата, зарева още по-силно:

— Тук е ужасно! Ще умра, сигурна съм в това! Защо баща ми ме накара да дойда тук?

— Лили, не се прави на идиотка — без никакво съчувствие каза Роуз. След това тя седна на леглото и започна да прави различни смешни физиономии на „Ниоба“, както тя нарече Лили, имайки предвид древногръцката богиня на скръбта. Останалите момичета избухнаха в смях и „Ниоба“, въпреки че сърдито сви рамене и каза: „Не ставай смешна, Роуз“, бе принудена да престане да плаче. Отначало Лили леко се усмихна, след това се чу смях и тя обяви, че се чувства вече по-добре.

— Браво, Ниоба! — каза Роуз. — Сега измий лицето си и се пригответи за чая, защото звънецът всеки момент ще бие. А ти, Ани, би било добре да подредиш чекмеджетата си — палаво намигна тя на другото момиче. Ани побърза със смях, който напразно се опитваше да скрие.

— Ти си безсърдечна! — извика изкараната от търпение Лили. — Мисля, че си направена от парче мрамор, не изпитваш никакви чувства. Както и ти, Кейти. Не пророни нито сълзица.

— По този проблем — каза провокативно Роуз, — трябва да се поразсъждава: ако носът отвън е червен като рак, то каква е температурата на сърцето отвътре, и обратното?

Звънецът удари тъкмо навреме, защото Лили отново се наклони да плаче. Тя започна яростно да реше косата си и всички побързаха надолу по страничната стълба, която момичетата трябваше да

използват. Столовата не беше голяма и само част от момичетата можеха да седнат, затова се хранеха на смени.

Госпожа Нипсън седеше край подноса с чая, до нея беше госпожа Флорънс. На другия край на дългата маса седеше строга дама, за която Лили прошепна: „Това е ужасната госпожица Джейн.“ Храната беше доста скромна: чай, хляб, масло и сушено говеждо. Момичетата ядяха в тишина, тъй като им беше забранено да говорят. Роуз Ред седеше до госпожа Флорънс и си говореше с нея и дори един или два пъти си позволи да се пошегува. Това удиви и възхити Кловър. Никой друг не продумваше освен: „Маслото, моля“ или „Подайте ми хляба, ако обичате“. След безмълвната вечеря момичетата се качиха по етажите, където бяха посрещнати от съученичките втора смяна с въпросите: „Защо толкова се забавихте? Какво имаше за вечеря?“

Вечерта премина в подготовка на уроците за утре и подреждане на аудиториите и класните стаи. Кейти си отдъхна, когато дойде време за лягане. Двете с Кловър тихо се съблякоха и си легнаха. В правилника, който беше закачен над вратата на стаята им, пишеше:

„Строго се забранява общуването между съквартирантките след биенето на звънеца за лягане“.

До този момент не изглеждаше трудно да се спази тази разпоредба. Чак след като духнаха свещта, Кловър се опита да прошепне много тихичко, защото може би госпожица Джейн дебнеше зад вратата им:

— Мислиш ли, че тук ти харесва?

Кейти прошепна също толкова предпазливо:

— Не съм много сигурна.

Така завърши първият ден в Пансиона.

ПЕТА ГЛАВА

РОЗИ И ТРЪНИ

— Господи! Какво става? Какво се е случило? — изненадано извика Кловър, след като неприятен звук неочаквано ги събуди от сън. Беше звънецът за ставане.

Кейти погледна часовника си на бледата светлина. Едва можеше да види ръцете си. Стрелките сочеха шест. Денят започваше. Двете с Кловър скочиха от леглата си и започнаха да се обличат колкото се може по-бързо.

— Имаме само половин час — каза Кловър, след като откачи правилника и го приближи до прозореца, — едва половин час, а трябва да изтупаме дюшеците и спалното бельо, да си оправим леглата и да се помолим пет минути. Трябва да побързаме да направим всичко и освен това да се облечем!

Когато бързаш, всичко ти пречи. Нещата са против теб. Пръстите ти стават неповратливи, дрехите не се закопчават, фибите не са си на мястото. При всичкото това бързане Кейти и Кловър едва успяха да се приготвят до втория звънец. Докато тичаха надолу по стълбите, Кейти оправяше брошката си, а Кловър маншетите си. Срещаха момичета, някои наполовина заспали, други наполовина облечени, но всички се прозяваха, търкаха очи и се оплакваха от ранния час.

— Ужасно! — каза Лили Пейдж, която беше без колан и косата ѝ приличаше на гнездо. — Никога не ставам по-рано от девет часа, когато съм вкъщи. Майка ми запазва закуската, докато стана. Тя казва, че трябва да си поспивам, докато мога да го правя.

— Нямах вид на съвсем будна — отбеляза Кловър.

— Знам, това е, защото не съм си измила лицето. Понякога нямам време за това преди закуска. Твърде много неща трябва да се вършат: да изтупаш този стар дюшек, набързо да се облечеш.

След молитвите и закуската момичетата имаха половин час за оправяне на стаите. Тогава Лили можеше да си измие лицето. След това започнаха часовете и продължиха до един. Последва обядът и

един час за почивка. Когато и тя свърши, би звънецът за самостоятелна подготовка, по време на която момичетата четяха в стаите си, но не можеха да разговарят помежду си. Следваше разходката.

— С кого ще бъдеш на разходка? — попита Роуз Ред Кловър.

— Не знам. Вероятно с Кейти.

— Наистина ли? На вас май ви е добре заедно? Всички сестри, които познавам досега, се карат помежду си. Момичетата на Стърнс, които учеха тук миналия срок, почти не си говореха. Дори не живееха заедно и Сара Стърнс винаги разказваше противни неща за Сю, а Сю — за Сара.

— Колко ужасно! Никога не съм чувала за по-подло поведение — възмути се Кловър. — Не бих говорила против Кейти, дори и да се карахме. Но ние не го правим, Кейти е толкова добра!

— Предполагам, че е — със съмнение в гласа каза Роуз, — но знаеш ли, малко ме е страх от нея. Може би защото е толкова висока. Високите хора ме плашат. Освен това Кейти изглежда толкова сериозна и възрастна. Не й казвай какво мисля за нея, защото искам тя да ме хареса.

— О, не, тя изобщо не е сериозна или възрастна! Тя е най-сладкото момиче на света! Почакай само да я опознаеш — отговори Кловър.

— Бих дала всичко, за да се разхождам с теб част от срока — продължи Роуз и прегърна Кловър през кръста, — но за съжаление съм се уговорила вече. Всички от старите ученички се уговарят. Ще се разхождам с Мери Метър тази и следващата седмица, след това един месец с Естер Диърборн, с Лили Пейдж за две седмици, а през останалото време с Мери Силвър. Не знам защо трябваше да обещавам на Лили. Бих могла да помоля Мери да ме пусне, но сигурно ще й стане неприятно. Но бихме могли да се уговорим да се разхождаме заедно през следващия срок.

— Но това е чак през октомври — каза Кловър.

— Знам, но толкова е интересно да планираш нещата предварително. Е, съгласна ли си?

— Разбира се, предполагам, че Кейти ще се уговори с някоя приятелка за същото време — отговори Кловър, извънредно поласкана от молбата на популярната Роуз Ред. След това те се спуснаха надолу по стълбите и заеха местата си в дългата колона от момичета, наредени

две по две и готови за разходката. Госпожица Джейн вървеше в началото, а госпожица Марш, една от учителките, завършваше шествието. Роуз Ред прошепна, че е нещо средно между погребение и керван: „весело като катафалка в краищата и с диви зверове по средата“.

Момичетата вървяха през гората — една миля в едната посока и още една на връщане. Не им беше позволено да спират или да изостават и всякакви други волности, които правеха една разходка приятна. Въпреки това на Кейти и Кловър им хареса. Въздухът миришеше на пролет, дърветата започваха да се раззеленяват. Те дори откриха малки кокичета, цъфнали до една огряна от слънце хралупа. Лили вървеше пред тях и ги развличаше с разказите си за различните момичета, които сочеше с пръст. Онази там беше Естер Диърборн, приятелката на Роуз Ред. Красива е, нали? Но е много саркастична. Следващите две са Ейми Олсъп и Елен Грей. Те винаги се разхождат заедно, защото са много близки приятелки. Да, симпатични са, но са толкова отчайващо примерни. Ейми не е получила нито една забележка миналия срок. А онова дете с тънките опашчици е Бела Аркрайт. Защо Кейти толкова се интересува от нея? Тя е злобна.

— Висока колкото малката ни сестра Елси — отговори Кейти. — А кое е това красиво момиче с кадифената розова шапка?

— Наистина ли мислиш, че е красива? Не съм съгласна. Казва се Луиза Агню. Живее в Ашбърн — съвсем близо до нас, но нашите не ги познават. Семейството ѝ не принадлежи към доброто общество.

— Колко жалко! Изглежда толкова симпатична и изискана.

Лили неодобрително тръсна главата си:

— Те са съвсем обикновени хора. Живеят в миниатюрна къщичка, а баща ѝ рисува портрети.

— Но това сигурно е чудесно! Никога ли не те е канила да разгледаш картините?

— Господи! — възмути се Лили. — Не, разбира се. Казах ти, че не си общуваме с тях. Говоря си с нея само когато сме тук, но никога не се срещаме, когато съм си вкъщи.

— Движете се, млади госпожици! Защо спряхте? — извика госпожица Джейн.

— Да, движете се — промърмори зад тях Роуз Ред. — Не чувате ли заповедта на полицаия?

Между разходката и времето за чай пак имаше почивка. Лили използва тази възможност да посети стая номер 6. Тя беше изчакала да види как ще бъдат приети двете момичета в пансиона, преди да покаже връзките си с тях, но след като Роуз Ред ги похвали, беше готова да им бъде приятелка.

— Колко е красиво! — каза тя, след като огледа стаята. — Вие получихте крайната стая все пак. Какво чудесно време ви предстои! Толкова лесно можете да виждате прозореца на Бъри Сърлз. Говорихте ли вече с него?

— Да говорим с него? Разбира се, че не! Как бихме могли? Той не ни познава и ние не го познаваме — отговори Кейти.

— Това няма значение, половината момичета от пансиона си разменят поклони и дори флиртуват с момчета, които не познават. Няма да ви е забавно, ако сте толкова придирчиви.

— Не харесвам този тип забави — енергично отвърна Кейти, — предполагам, че и Кловър също. И не мога да си представя как едно момиче може така да се държи. Това не е изискано.

Кейти много харесваше тази думичка — „изискано“. Винаги наблягаше на нея. Тя по някакъв начин беше свързана с братовчедката Хелън и означаваше всичко, което е добро, мило и благородно.

— Нямах представа, че си толкова благовъзпитана — нацупено промърмори Лили. — Майка ми беше казала, че си предвзета и педантична като баба си, но не предполагах...

— Колко си груба! — прекъсна я Кловър, готова горещо да защити Кейти, ако някой я обиждаше. — Кейти предвзета и педантична! Изобщо не е такава! Тя е много по-весела от останалите момичета, но това е приятно веселие, а не като ужасното бърборене за момчета. Надявам се, че майка ти не е казала подобно нещо.

— Аз, по-точно тя... аз нямах предвид точно това — заекна Лили, изплашена от възмутения поглед на Кловър. — Искан да кажа, че Кейти е много сериозна за възрастта си и лошите момичета като мен трябва да внимават. Не се сърди, Кловър, сигурна съм, че е приятно да бъдеш послушна, добра и да служиш за пример.

— Не искам да служа за образец — почервеня Кейти. — Но, Лили, нямаше ли майка ти и майките на другите момичета да се шокират, ако разберат за проявите ви тук?

— Не думай! Мама би ме убила! За нищо на света не бих ѝ позволила да разбере.

Точно в този момент Роуз дръпна чекмеджето си и попита дали Кловър не би дошла да ѝ помогне за малко. Лили се възползва от отсъствието и попита:

— Дойдох да те помоля да се разхождаш с мен четири седмици. Съгласна ли си?

— Благодаря ти, но аз се разхождам с Кловър.

— С Кловър? Но тя ти е сестра, можеш да се откажеш.

— Не искам да се отказвам. На нас с Кловър ни е приятно да сме заедно.

Лили се облещи.

— Никога не съм чувала подобно нещо. Вие сте истински романтички. Момичетата ще ви нарекат „неразделните“.

— Нямам нищо против да съм неразделна с Кловър — засмя се Кейти.

Следващият ден беше събота, следователно почивен ден, но имаше толкова много неща за вършене, че не остана време за почивка. Момичетата трябваше да се упражняват за училище, да си позакърпят дрехите, да подредят идеално чекмеджетата си преди следобеда, когато госпожица Джейн щеше да мине по стаите на проверка. Съботата беше и ден за писане на писма и по този начин се превръщаше в един от най-натоварените дни.

Рано сутринта госпожица Джейн се появи в квакерското крило с листчета хартия и остави по едно пред всяка врата. На тях бяха написани часовете, в които момичетата щяха да ходят на баня.

— Всяка от вас трябва да носи кърпа, гъба и сапун — съобщи тя на Кейти. — Да сте долу пред стълбите точно в девет и двадесет и пет. Закъсненията се наказват със забележка — госпожица Джейн произнасяше всяка дума като машина и затваряше устата си като с щракване в края на всяко изречение.

— Отвратително същество! Надявам се, че мисионерът ще дойде и ще си я прибере — отбеляза Роуз Ред от вратата си и направи физиономия на госпожица Джейн, след като тя си тръгна.

— Обясни ми за тази баня — попита Кейти. — Тя не е ли част от училището? Къде се намира?

— Не, банята не е собственост на пансиона. Тя принадлежи на господин Перит и всеки може да я посещава. Само в събота е запазена за нас. Не обърна ли внимание, когато ходихме на разходка? Намира се на една улица с хлебарницата. Първо прекосяваме поляната, минаваме покрай къщата на професор Секом и през цялото време можем да бъдем наблюдавани от момчетата в колежа. Те, разбира се, имат бинокли и ни оглеждат. Колко отвратително: „Кърпа, гъба и сапун“. Ако можех само да накарам госпожица Джейн да изяде сапуна, който ме кара да нося през целия град!

— Но Роуз! — протестира Мери Силвър.

— Наистина бих го направила, че и кърпата за десерт — отвърна безстрашно Роуз. — Почакайте! Хрумна ми блестяща идея!

— Каква? — извикаха в един глас останалите три момичета, но Роуз само сви устни, изкриви веждите си и изчезна в стаята си, като заключи след себе си. Мери Силвър остана навън и примирено седна в хола, докато Роуз не благоволи да отвори вратата. Това не стана, докато не дойде време да се ходи на баня. Кейти и Кловър вече тръгваха, когато Роуз си показа главата и каза, че след малко слиза.

Момичетата бяха осем, а госпожица Джейн ги придружаваше. Бяха изминали вече половината път, когато тя забеляза, че всички се тресат от беззвучен смях. Само Роуз вървеше прекалено скромно, сякаш не разбираше на какво се смеят останалите. Госпожица Джейн рязко и неприветливо огледа момичетата едно по едно, след това спря и извика:

— Розамунд Рединг! Какво си позволяваш?

— Какво се е случило, госпожице? — попита Роуз с израз на невинен агнец.

— Кърпата ти! Гъбата ти! — задъхваше се госпожица Джейн.

— Да, госпожице, взех си ги — дръзко отвърна Роуз, посочвайки шапката си. И наистина те бяха там, кърпата висеше назад като воал, гъбата беше закрепена от едната страна като кокарда, а отпред се мъдреше парче розов сапун, внимателно закрепен в средата на черната кадифена шапка.

Госпожица Джейн спря Роуз и бързо свали от нея украшенията.

— Ще видим какво ще каже госпожа Флорънс за твоето поведение — мрачно каза тя, прибра кърпата и сапуна в чантата си и каза на Роуз да върви до нея, сякаш беше престъпник под охрана.

Банята беше хубава, с осем малки кабинки, във всяка от които имаше топла и студена вода. На Кейти много би й харесало, ако не беше мисълта за пътя до пансиона. Сигурно ще изглеждат абсурдно, помисли си тя, с гъбите и мокрите кърпи.

Госпожица Джейн удържа на думата си. След като мина обедът, Роуз беше извикана при госпожа Флорънс и стоя при нея цели два часа. След това излезе със зачервени очи и с трясък затвори вратата на стаята си. Не след дълго обаче тя се съвзе дотолкова, че да прати по системата от чекмеджета бележка, на която пишеше следното:

„Сърцето ми е разбито!

Р. Р.“

Кловър побърза да я утеши. Роуз седеше на пода и държеше много чиста носна кърпичка. Тя се избърса и положи глава на коленете на Кловър.

— Сигурно съм най-лошото момиче на този свят — каза тя. — Госпожа Флорънс мисли така. Тя каза, че аз влияя зле на училището. Не е ли обидно?

— Имах намерение да бъда послушна този срок — продължи Роуз, — но каква полза от това? Със същия успех риба би могла да свири на пиано. Винаги е било така, още откакто бях малка. Силвия казва, че в мен се е вселил зъл дух. Мислиш ли, че наистина е така? Той ли ме прави толкова ужасна?

Кловър започна да я успокоява. Не можеше да понесе Роуз да се чувства толкова зле.

— Не е ли смешна госпожица Джейн? — продължи Роуз и закачливо добави:

— Забеляза ли Бъри и Алфред Секом?

— Не, къде бяха те?

— Съвсем наблизко, до оградата. Докато госпожица Джейн сваляше кърпата, те ме разсмиваха, а Бъри правеше такива физиономии, че едва се сдържах да не избухна в смях. Това момче има истинска дарба да прави физиономии. Като малки идвахме тук на гости и той често ни стряскаше.

— Значи го познаваш отпреди училището?

— Разбира се. Познавам всички момчета от Хилсовър. Играехме заедно на пясъка. Те вече пораснаха и са в колежа, а когато се срещнем, са много достолепни и се наричаме: „госпожице Рединг“, „господин Секом“, „господин Сърлз“, но всъщност сме си приятели като преди. Когато ходя на чай при госпожа Секом, Алфред винаги кани и Бъри и си прекарваме много добре. Но този срок госпожа Флорънс сигурно няма да ме пусне да отида, толкова се беше ядосала за кърпата.

Кейти почувства облекчение, когато Кловър ѝ предаде разговора. Роуз беше немирно, но почтено момиче. Кейти можеше да не я причислява към тези ученички, които флиртуваха с непознати ученици.

Учудващо бързо двете сестри се установиха на новото място и свикнаха с живота в пансиона. Още преди да изминат шест седмици Кейти и Кловър имаха чувството, че от години живеят в Хилсовър. Донякъде това беше така, защото постоянно бяха заети. Нищо не кара времето да лети така бързо, както заетостта във всяка секунда и планирането на всеки час за определена работа.

Те се сприятелиха с някои от момичетата, най-вече с Елен Грей и Луиза Агню. Лили не приемаше тази връзка и я приемаше като обида за самата себе си. Но Кейти не беше близка с никого така, както Кловър се беше сприятелила с Роуз Ред. Отначало Кейти малко я ревнуваше. Беше свикнала да възприема Кловър като своя собственост, затова не ѝ беше лесно да я подели с някого. Имаше моменти, в които се чувстваше и отхвърлена, и наранена, и изоставена. Но това беше само понякога. Кейти беше достатъчно здравомислеща, за да позволи на лошите мисли да я завладеят. Тя започна да харесва Роуз и Роуз започна да я харесва. Накрая сестрите си поделиха приятелството с Роуз, както си поделяха други неща, и престанаха да изпитват ревност.

Но въпреки приятните мигове приятелството с Роуз донесе и някои лоши моменти. „Малкият зъл дух“ вътре в нея винаги предизвикваше неприятности, в които нейните приятели малко или много участваха. Винаги след това Роуз страдаше и се каеше, но това не променяше нещата: следващия път беше също толкова непослушна, както и преди.

— Какво става? — попита я Кейти един ден, когато срещна Роуз в хола с връзка черни шалове и ленти на ръката ѝ.

— Шшт! — тайнствено прошепна Роуз. — Сенаторът Браун е починал — чувала си го, нашият сенатор. Ще украся прозореца ни в знак на траур. Трябва да му отдадем нужното уважение.

След два часа госпожа Нипсън забеляза как група ученици в двора на директора гледат към пансиона. Тя се приближи до тях и чу да коментират украсата по прозореца на Роуз. Той беше драпиран с черно, а снимката на починалия сенатор беше окачена в средата на венец от плачеща върба. Разбира се, госпожа Нипсън изтича горе и разкъса черната украса. Роуз получи своята порция конско и забележка, но каква ли бе ползата от това?

Само след няколко дни Кейти и Кловър кротко си седяха в стаята в часа за самостоятелна подготовка. Изведнъж долното чекмедже с трясък се отвори и бавно започна да се движи, докато не падна окончателно на пода. В отвора се показа палавото лице на Роуз. Тя се промъкваше от едната стая в другата.

— Колко е хубаво! — прошепна тя. — Никога не се бях сещала! Сега ще можем да се събираме в часовете за подготовка, а и други неща можем да измислим.

— Роуз, връщай се! — настоятелно прошепна Кловър, въпреки че не можеше да спре смеха си.

— Да се върна? В никакъв случай! Идвам ви на гости — отговори Роуз и продължи да се промушва. Но в този момент вратата се отвори и влезе госпожица Джейн. Тя беше чула гласове в стаята и беше влязла да провери какво става.

Роуз страшно се уплаши и направи рязко движение назад. Но тъй като отворът беше тесен, тя се заклеци и не можеше да помръдне нито напред, нито назад. Затова се наложи госпожица Джейн да ѝ помогне, докато Кейти и Кловър стояха до нея и не смееха нито да се намесят, нито да се разсмеят. Когато Роуз се изправи на крака, госпожица Джейн изля гнева си в един шамар.

— Отиди в стаята си — каза тя. — Ще докладвам за вашето поведение, момичета, и за този скандален акт на непослушание.

Роуз си отиде, но след две минути чекмеджето, което госпожица Джейн беше поставила на мястото му, се отвори отново и вътре имаше следната бележка:

„Ако повече не се видим, предайте любовта ми на моето семейство и им кажете как съм умряла. Прощавам на враговете си и оставям на Кловър гривната си.

Благославям ви.

С най-добри чувства:

Вашата нещастна приятелка Р. Р.“

Госпожа Флорънс много се ядоса и не пожела да слуша никакви обяснения. Наказа със забележка Кейти и Кловър. Беше несправедливо и Роуз се почувства ужасно. Тя молеше и настояваше, но госпожа Флорънс само отговори:

— Всички сме виновни, сигурна съм в това.

— Много се е променила — констатира Роуз. — Не знам каква е причината, но не я харесвам както преди.

Истината беше, че госпожа Флорънс смяташе да напусне пансиона през лятото и го възприемаше по-скоро като училище на госпожа Нипсън, отколкото като свое. Затова тя не се опитваше да вникне в проблемите и да бъде напълно справедлива към ученичките, с които вече нямаше да се занимава.

ШЕСТА ГЛАВА

О. П. П.

Беше събота следобед и Кловър, след като беше приключила с уроците, се беше усамотила в стаята си. Всичко беше идеално подредено, тъй като госпожица Джейн трябваше да мине на проверка. Момичето се беше разположило в люлеещия се стол с намерение да пише. Чувстваше се изключително удобно.

Започнатото писмо до Елси лежеше в скута ѝ, но Кловър се беше отпуснала. Вместо да пише, гледаше замечтано през прозореца навън, където Бъри Сърлз и още няколко момчета играеха на топка. Тя обаче не мислеше нито за тях, нито за нещо друго. Беше я обзело неясно чувство на приятно безделие, когато вратата се отвори и Кейти влезе в стаята не както обикновено тихо и спокойно, а рязко и шумно. Като видя Кловър да гледа през прозореца, тя сърдито извика:

— И ти ли, Кловър?

— Какво и аз? — попита, без да се обърне Кловър.

— Недей да седиш там и да наблюдаваш тези момчета.

— Защо? Те не могат да ме видят. Щорите са спуснати.

— Няма значение. Това е също толкова лошо, както и ако те виждат. Не го прави повече. Не мога да го понеса.

— Добре, щом ти искаш — с усмивка отвърна Кловър и обърна гръб на прозореца. — Въобще не ги наблюдавах. Мислех си за Елси и Джоана и се чудех... Но какво се е случило, Кейти? Защо толкова се горещиш? Ти самата много пъти си ги наблюдавала как играят на топка.

— Знам и не исках да се карам с теб, Клови. Истината е, че не съм на себе си. Тези постоянни приказки за момчета ме изкарват от нерви. Толкова е неприлично, особено за по-малките момчета. Представи си, съквартирантката на Кери Стийл ми каза, че е „влюбена“ в Хари Кросби. Влюбена! Та тя е почти бебе! Подобни неща не би трябвало да ѝ минават през главата.

— Да — засмя се Кловър, — тя написа името му на една медена курабийка, проби ѝ дупка и я закачи със синя панделка на врата си. Но тя се разтопи и залепна за роклята ѝ.

— След което я изяде — добави Роуз, която влизаше в този момент в стаята.

Момичетата се засмяха, но Кейти скоро пак помръкна.

— Можем да се смеем — каза тя, — но не е ли срамно да стават такива неща? Само си представи нашата Елси да се държи така, Кловър! На татко би му призляло. Ще ми се да създам Общество за борба с флирта.

— Наистина! — каза Роуз. — Колко би било забавно! Ще го наречем „Дружество за борба с флирта“. Аз първа бих му станала член.

— Точно ти ли? — отвърна Кейти и поклати глава. — Стори ми се, че видях тази сутрин как Бъри Сърлз хвърли букет люляк в прозореца ти.

— Наистина ли? Трябва пак да си поговоря сериозно с Мери. Неприятно ми е, че тя продължава да се държи така. Но защо наистина да не създадем такова Общество. Би било толкова забавно. Можем да се събираме в събота следобед, да си пишем тайно послания и призиви, както Обществото, в което е членувала Силвия, когато е била в училището. Хайде, Кейти, организирай нещата!

— Но — каза Кейти, която малко се поохлади от такова внезапно приемане на случайната ѝ идея, — ако ги организирам наистина, те трябва да бъдат честни и това в действителност ще бъде Общество за борба с флирта. И ти надали би могла да ни помогнеш, Роузи?

— Напротив, бих могла. Много си несправедлива към мен. Аз не се държа като момичетата от таванското крило. Никога не съм го правила. Само си разменяме поклони с Бъри и с останалите ми познати, когато се срещнем, но никога с непознати. Съгласи се, Кейти, че би било твърде неучтиво да не поздравявам момчетата, с които съм играла, когато бях малка. Не съм ли права?

— Може би — съгласи се Кейти с усмивка. — Но ги омагьосваш при това.

— Не е вярно. Поне не го целя. Ще бъда стълб на Обществото, ако само има такова Общество. Хайде, Кейти, да го направим!

Когато Роуз си е наумила нещо, трудно може някой да ѝ устои. Кейти отстъпи и така ту на шега, ту на сериозно момичетата започнаха да създават организацията. Кейти оглави цялата операция и трябваше да покани другите членове.

— В началото не трябва да сме много — каза Роуз. — Когато потръгне и всички искат да членуват при нас, можем да приемем още двама-трима само като голяма отстъпка. Какво ще ни е името? Трябва да го пазим в тайна. Иначе няма да е интересно.

Как ли да се нарекат? Роуз измисли няколко названия, кое от кое по-абсурдни. „Ученички срещу Джейн“ звучи много добре, настояваше тя. Или не — „Не на флирта“ е още по-хубаво! Накрая се споразумяха за „Общество за почтено поведение“.

— Никога няма да използваме цялото име — каза Роуз, — ще казваме само „О.П.П.“ Звучи кратко и весело и цялото училище ще се побърка от любопитство. Каква шегичка сме им подготвили! Хайде да побързаме!

За следващата събота беше насрочено първото събрание. През седмицата Кейти запозна с плана няколкото избранички и всички те бяха във възторг. Лили Пейдж единствена се отказа. Заяви, че било глупаво и ако зависело от нея, тя не би искала да бъде по-примерна и по-почтена, отколкото е. Освен това в никакъв случай нейното име не трябвало да се свързва с клуб, в който членува и „госпожица Агню“. Останалите не се опечалиха особено. Те се чувстваха задължени да поканят братовчедката си, но усетиха известно облекчение след отказа ѝ.

Стая номер 6 изглеждаше препълнена, когато членовете на клуба се събраха за първи път. Присъстваха десет души. Мери Силвър, Луиза, приятелката на Роуз — Естер Диърборн, Сали Олсъп, Ейми Ерскин, Алис Гибънс (една от новите ученички, която не всички харесваха, но и не познаваха много добре) и Елен Грей. Тя беше тихо, бледо момиче със забавни сини очи и комична извивка на устните. Умееше да казва разни смешни неща по такъв сериозен начин, че половината от слушащите не разбираха дали говори истината или се шегува. Бяха донесени всички столове от стаята на Роуз и въпреки това три от момичетата седяха на леглото, а три на пода. Малко нагъчкано, ала все пак имаше място за всички.

Кейти бе избрана за президент и момичетата я помолиха да седне в знак на уважение на люлеещия се стол. Тя го зае с достойнство и зачете устава на клуба, който беше съставен от Роуз и написан на голям син лист хартия.

Той гласеше следното:

„Устав
на Обществото за почтено поведение
(за непосветените О. П. П.)

Член първи. Целта на клуба е съчетаването на почтеността със забавите.

Член втори. Забавите ще се провеждат веднъж седмично в стая номер 6 на квакерското крило от четири до шест часа след обед.

Член трети. Съдържанието на забавите ще се определя от комитет, който членовете на клуба ще назначават всяка събота.

Член четвърти. Членовете на клуба се задължават да бъдат почтени по всяко време и по всякакъв начин. Те трябва да се противопоставят на размяната на поклони и разговорите с момчета, с които не се познават, на махането с кърпички, на сигнали от прозорците, на всякакво поведение, което би могло да се квалифицира като непочтено от някого и особено от майките на членовете на клуба.

Член пети. Членовете на клуба се задължават да използват влиянието си за предотвратяването на подобни действия с личен пример и чрез агитация.

Съгласни с гореизложеното:

Кейтрин Кар — президент; Розамунд Рединг —
секретар; Кловър Е. Кар; Мери Л. Силвър; Естер
Диърборн; Сали П. Олсъп; Ейми У. Ерскин; Алис Гибънс;
Елен Уидуърд Грей“

Следваше правилникът. Кейти не виждаше необходимост от него, ала Роуз настояваше. Не можело да има клуб без правилник, каза

тя, и вероятно нямало да е „законно“. Струваше ѝ известни усилия да го измисли, но накрая той придоби следния вид:

„Правило първо. Членовете на О.П.П. използват следните сигнали:

1. Ръкостискане. Прави се по следния начин — показалецът и средният пръст на дясната ръка се поставят между палеца и безименния на лявата ръка на другия член на клуба, а малкият пръст описва кръгове във въздуха.

Много важно: Необходима е практика за усвояване на този сигнал до такава степен, че той да не привлича вниманието на околните.

2. Опасност. Сигналът се използва при появата на госпожица Джейн или на друг неприятел. В този случай трябва силно да си търкаш носа и да тропнеш три пъти по пода с левия крак. Движенията трябва да се извършват с невинен вид.

3. Консултация. Сигналът се използва, когато е необходимо незабавно да говориш с член на клуба. Представлява ощипване по опакото на дясната ръка, придружено с тихо произнасяне на думата «Олоферн».

Правило второ. Членовете на клуба се задължават да пазят тайна относно дейността на клуба.

Правило трето. Членовете на клуба се задължават да донасят царевични пръчици за съботните забави.

Правило четвърто. Членовете, които са получили колет от къщи, имат право да донесат на забавите такава част от него, каквато преценят.“

Тук правилата свършваха. Момичетата много им се смяха, особено на последното.

— Как ти дойде наум, Роуз? — попита Елен Грей. — Струва ми се, че последното правило не е необходимо.

— Включих го, за да насърча Мери Силвър. Тя очаква скоро колет от дома си и знам, че тя много би искала да предостави част от него на клуба, но се притеснява. Затова реших да го формулирам така.

— Колко мило от твоя страна! — засмя се Кловър.

— Сега — каза президентът, — забавата ще започне с четене на „Кокиче“, стихотворение от К.Е.К.

На Кловър хич не ѝ се искаше тя да започне и се съгласи само след дълги увещания от страна на Роуз, която след това я нарече Квинтия Куртия. Тя много се притесняваше да се изправи пред момичетата с лист в ръката, гласът ѝ трепереше, но след минута свикна и го прочете с много чувство.

Стихотворението предизвика истински фурор сред момичетата. Те не бяха чували преди стиховете на Кловър и току-що прозвучалото наистина им хареса.

— Но това е по-хубаво дори от стиховете на Тъпър! — извика Сало Олсъп. Това беше комплимент за нея, защото тя беше негова голяма почитателка.

Стихотворение от Е.Д. следваше в програмата. Естер Диърборн се изправи, преизпълнена с достойнство и самоувереност, прочисти гърлото си, сложи си очилата и започна:

*„Госпожица Джейн
Кой ни дебне зад вратата
и следи за правилата?
Кой не вярва и не извинява
и в нощта се спотаява?
Кой тършува в чекмеджето
на детето?
Кой злослови лицемерно
за приятелствата верни,
помни всичко, не забравя,
неочаквано се появява?...*

*Кой сега отдолу идва,
и подслушва, и не мигва?
Но не знае тя, горката,
колко ли сме зад вратата...“*

Роуз я прекъсна и импровизира набързо продължението. В този момент на вратата се почука и в стаята влезе госпожица Джейн.

— Чекмеджетата ви, госпожице Кар, шкафчето ви — каза тя, докато ходеше из стаята и проверяваше реда в нея. Не може да открие нищо и затова им направи забележка, че не трябва да се седи на леглата — това винаги ги разваля — и излезе, като подозрително гледаше смеещите се момичета.

— Мислиш ли, че е чула нещо? — прошепна Мери Силвър.

— Надали — отговори Роуз. — Разбира се, че ни подозира в провинение, но тя винаги си го мисли. Сега, Мери, е твой ред да се включиш в нашите интелектуални забавления. Започвай!

Горката Мери се изчерви, дръпна се назад и започна да протестира.

— Знаеш, че не бих могла — каза тя. — Не съм толкова способна.

— Глупости! — извика Роуз. — Ти си най-милото момиче, което някога съм познавала — и тя окуражително потупа Мери по рамото.

— Този път ще извиним Мери — намеси се Кейти, — все пак това е само първото ни събиране и трябва да бъдем снизходителни. Но от следващия път всеки от членовете трябва да участва по някакъв начин в забавите ни. Ще бъда много строга в това отношение.

— О, недей! — примоли се Мери.

Роуз веднага се нахвърли върху нея:

— Шшшт! Мълчи! Разбира се, че ще се справиш. Ще участваш, дори да се наложи да го напиша вместо тебе.

— Моля да спазвате реда! — каза президентът, чукайки с молив по масата. — Роуз е приготвила нещо да ни прочете.

С много сериозен вид Роуз се изправи.

— Бих ви помолила за малко прекъсване, за да могат членовете на клуба да извадят носните си кърпички. Стихотворението ми е много трогателно. Нямах такова намерение, когато го писах, но така се получи. Не можем винаги да се веселим.

Тя така въздъхна, че членовете на клуба се разсмяха, и започна да чете.

— Какво означава това? — в един глас възкликнаха момичетата, след като Роуз затвори тетрадката си и седна.

— Какво ли? — отговори Роуз. — Нямам никаква представа. Това е на шотландски, казах ви вече. Това е едно от нещата, които хората четат и след това казват: „Това е един от най-прекрасните шедьоври на Бърнс!“ Мислех си дали и аз не мога да напиша нещо подобно. И открих, че всеки би могъл да се справи — съвсем не е трудно.

След като всички стихове бяха прочетени, Кейти предложи да играят на „Думи и въпроси“. Двете с Кловър често си играеха на това къщи, но за някои от момичетата играта беше непозната.

Всяко момиче вземаше лист хартия и молив и трябваше да напише в началото на листа една дума, да го сгъне и да го предаде на съседката си отляво.

— Но аз не знам какво да измисля! — оплака се Мери Силвър.

— О, напиши нещо — каза ѝ Кловър.

И Мери послушно написа „Нещо“ и прегъна листа.

— Сега какво следва? — попита Алис Гибънс.

— Сега трябва да напишете въпрос — каза Кейти, — да го напишете под думата и пак да прегънете листа. Не, Ейми, не на прегънатото. Не виждаш ли, че така написаното ще е на обратната страна на листа, когато започнем да го четем?

Въпросите предизвикаха повече трудности от думите и момичетата седяха, мръщеа се и си гризяха моливите, докато ги измислят. Всички листове бяха предадени на Кейти, която ги сложи в една кошница и много добре ги разбърка.

— Сега — каза тя, — всеки от вас трябва да си избере едно листче и да напише стих, в който да се използва думата и да се отговаря на въпроса. Няма нужда да измисляте повече от два реда, освен ако сами не искате по-дълго стихотворение. Хайде, Роуз, ти започни!

— Колко трудна игра! — извикаха някои от момичетата, но се заинтригуваха и започнаха да съчиняват стиховете.

— Бих искала непременно да знам кой е измислил тази отвратителна дума — отчаяно каза Роуз. — Кловър, негоднице такава, сигурна съм, че си ти.

Кловър погледна през рамото ѝ, кимна и се засмя.

— Много добре! — Роуз измъкна листа, който беше в ръцете на Кловър, и ѝ даде собствения си. — Аз не мога! Пиши си го ти сама!

Никога през живота си не съм чувала тази дума! Ти си я съчинила сега!

— Не съм, има я в Библията — отговори Кловър, като се настройваше за своята задача.

Роуз направи физиономия, взе да гризе молива си и след малко започна бързо да пише. Няколко минути никой не обели дума.

— Аз съм готова! — извика Естер и пусна листа си в кошницата.

— И аз! — каза Кейти.

Един по един всички листове бяха събрани и отново добре разбъркани. След това Кейти извади един, отвори го и зачете.

„ДУМА: РЕПИЧКА

ВЪПРОС: КАК ОБИЧАТЕ ДА СЛУЖАТ СВЕЩЕНИЦИТЕ?

*Как обичам да служат свещениците? Зависи.
Обичам службата в съннена неделя,
обичам да не дослужват през останалите дни
и може би малко да преслужват в понеделник.
Но винаги обичам да приличат на татко
и не обичам репички червени и твърди.“*

— О, какво стихотворение! — възкликна Кловър.

— И сега — какво трябва да направя? — попита Елен Грей, но веднага спря да говори и прехапа устната си, спомняйки си, че никой не трябваше да узнае кой е авторът.

— А, значи си ти, Елен! — каза Роуз. — Ти си изключително умно момиче и си гордост за нашия клуб. Продължавай, Кейти!

Кейти разгъна следващия лист.

„ДУМА: НЕЩО

ВЪПРОС: ПО-ГЛУПАВА ЛИ СИ, ОТКОЛКОТО ИЗГЛЕЖДАШ, ИЛИ ИЗГЛЕЖДАШ ПО-ГЛУПАВА, ОТКОЛКОТО СИ?

*Няма такова нещо на света,
заради което бих изглеждала глупава.“*

— Не е лошо — каза Роуз, кимвайки на Сали Олсъп, която почервения.

Третият лист съдържаше:

„ДУМА: МА-ХЕР-ШАЛАЛ-ХАШ-БАЗ

ВЪПРОС: ЗНАЕ ЛИ МАЙКА ТИ КЪДЕ СИ?

*Разбира се, че майка ми знае къде съм,
тъй като тя самата ме прати.
Майка ми ми каза да побързам,
защото пътят не е кратък — цяла миля.
Но на мен ми се стори много повече.
Краката ми се измориха
и не можех много бързо да вървя.
Затова толкова се забавих.
Освен това спрях, за да прочета думата ти,
непозната, никога нечувана!
Бях срещала преди «Тайнство»
и беше като татко «Талантливо».
Но Ма-хер-шалал-хаш-баз?
Какво ли е това?“*

— Клови, ти си чудесна! — избухна Роуз.

Но Мери Силвър изглеждаше много бледа.

— Никога не съм чувала толкова ужасно нещо! — каза тя. — Ако тази дума се беше паднала на мен, на момента щях да припадна.

На следващия лист пишеше:

„ДУМА: КОПЧЕТА

ВЪПРОС: КОЙ Е НАЙ-ДОБРИЯТ НАЧИН ДА СЕ НАПРАВИ ЕДНА КЪЩА ЩАСТЛИВА?

*За мен пределно ясен е правилният отговор:
да се зашият копчетата и при това много здраво.“*

— Подозирам, че това е Ейми — каза Естер, — тя е такъв образец на домакинско съвършенство.

— Не е честно да се изказват предположения на глас — каза Сали Олсъп. Тя винаги говореше вместо Ейми, а Ейми говореше вместо Сали. Роуз ги наричаше „гласът и ехото“, само че никой не можеше да каже кой е гласът, а кой е ехото.

Следващата дума беше „Госпожа Нипсън“, а въпросът: „Обичате ли цветята?“

*„Обичам ли цветята? Няма да напиша сонет,
възпявайки красотата им като поет.
Аз само ще изследвам тези на бонето на
госпожа Нипсън,
защото те са като нея — сиви и сини,
прашни и опърпани, закрепени накриво!
А що се отнася до райските маргарити
и лютичета —
Не съм толкова добра, за да ги възпея.“*

Никой не знаеше кой е написал този стих. Кейти заподозря Луиза, а Роуз — Кейти.

Написаното на шестия лист беше кратко.

„ДУМА: КОГА?

ВЪПРОС: ИСКАШ ЛИ?

*Ако исках, щях да ти кажа;
но кога ли — не знам.“*

— Какво необичайно стихотворение... — започна да говори Кловър, но Роуз забеляза, че бедната Мери почервения от притеснение и грубо я прекъсна:

— Много е хубаво. Бих искала аз да съм го написала. Продължавай, Кейти.

И Кейти продължи:

„ДУМА: БЕЗЧУВСТВЕН

ВЪПРОС: ИСКАШ ЛИ ДА ХОДИМ ЗА РИБА ИЛИ ДА ПРАВИМ НЕЩО ДРУГО?

*Не чувствам желание да ходя за риба,
затова нека да правим другото — какво е то?“*

— Не забелязах думата „безчувствен“ в стихотворението — каза Роуз, — затова нека многоуважаваният автор да напише друго.

„Многоуважаваният автор“ не отговори на това предложение, но след някоя-друга минута Естер Диърборн, сякаш между другото, отбеляза, че „не чувствам“ е почти съвсем същото като „безчувствен“. Момичетата се възпротивиха единодушно и Кейти каза, че ще трябва да въведе глоба, ако продължи използването на подобни хитрини и извъртания. Но това е първата им сбирка и тя ще бъде снизходителна. След кратката си реч тя разгърна следващия лист.

„ДУМА: БЪЛХА

ВЪПРОС: КАКВО ЩЕ ПРАВИШ, МИЛА?

*Какво ще правя, аз не знам.
Как бих могла да ти го обясня?
Ако ми дадеш роза, ще я помириша;
ако ми дадеш устата си, ще я целуна;
ако ми дадеш жаба, ще извикам;*

ако ми дадеш бълха, ще се намажа с лекарство.“

Останаха още два листа. Единият от тях беше на самата Кейти. Тя го беше познала по начина, по който беше сгънат, и почти инстинктивно го оставяше за края. Най-сетне събра смелост и го разтвори. Думата беше „Шарка“, а въпросът: „Коя е бабата на знанието?“

*„Нощта беше ужасно тъмна.
Шарката се появи в Ковчега,
малките Яфет, Сим и Хам
пищят в един глас за картофи и миди.
«Какво ли ще правя? — каза бедната
госпожа Ной, —
съвсем сама в този потоп?
А, сетих се — ще сляза долу
и ще събудя стария и строг лъв,
и ще го вържа до вратата на децата,
и ще му дам бисквита, за да реве,
колкото сили има с часове.
И ще кажа на децата да спрат врявата си,
или ще пусна вътре ужасния звяр,
той да прекъсне болестта и бъркотията.»
Тя знаеше как да се справи с това.
Сигурно тя е бабата на всичко.“*

— Това е най-хубаво! — възкликна Алис Гибънс. — Интересно, кой ли го е написал?

— Мислиш ли? Толкова ли ти хареса? — каза Роуз, като се усмихваше превзето и се опитваше да се изчерви.

— Наистина ли ти го написа? — попита я Мери, но Луиза се разсмя и извика:

— Безполезно е, Роузи! Не можеш да ни заблудиш!

— И сега последното — каза Кейти. — Думата е „Елда“, а въпросът: „Какъв е произходът на сънищата?“

*„Когато пансионът спи дълбоко,
госпожа Нипсън се промъква
като котка от врата на врата
и подслушва дали вътре спят
и какви звуци издава всяко момиче.
А момичетата лежат в сладко неведение
сънуват сладкиши от елда, бащина любов
и торти,
въздишат, въртят се и виждат
лудуващи черни котки и демони,
и дивите кошмари изобилстват,
докато госпожа Нипсън прави нощния си оглед.“*

— Кой е написал това? — възкликна Роуз.

Никой не ѝ отговори. Момичетата се спогледаха, а Роуз прониза всяка една с внимателен поглед.

— Никога не съм срещала същества, които така да се крият — каза тя. — Някои дори стигат до наглост. Нима не забелязахте как се изчервих, когато беше прочетено моето съчинение?

— Маймуна такава! — прошепна ѝ Кловър, която за момент успя да зърне почерка на листа. Роуз предупредително я ощипа и двете избухнаха в смях в шепите си.

— Как! Звънецът за чая! — извикаха всички в един глас. — Искаме да изиграем още една игра.

— Абсолютен успех! — въодушевено извика Роуз, докато слизаха надолу. — Момичетата казаха, че никога през живота си не са прекарвали по-приятно. Толкова се радвам, че не умрях от шарка като малка!

— И така — попита ги Лили, — вашето висше и всемогъщо общество проведе най-сетне своята сбирка! Как прекарахте?

— Великолепно! — отговори Роуз и сви устни, сякаш опитваше нещо много вкусно. — Но не задавай въпроси, Лили! Външните нямат нищо общо с О.П.П. Нашите събирания са недостъпни.

И тя хукна надолу по стълбите след Кейти.

— Да не би да ви повярвах! — извика Лили подире им. — Само ме дразните. Знам, че е било тъпо.

СЕДМА ГЛАВА

НЕСПРАВЕДЛИВОСТ

Лятото винаги идва бавно в Хилсовър, но най-накрая все пак идва — горите и хълмовете неочаквано сменят цветовете си и стават красиви. Скучният град също изумително се промени. Пълзящите по верандите растения напъпиха. Глицинията разкраси в алено белите стени на къщите. Кафявият клон на бряста, който се беше надвесил над терасата, се превърна във весела свежозелена гирлянда. Всяка разходка даряваше нещо ново на децата и завършваше с някое приятно откритие. Гората разцъфтя и даже птичките и техните песни бяха нови за момичетата от западните щати. Хилсовър през лятото беше много по-красив от Бърнет и на Кейти и Кловър започна много да им харесва.

Към края на юни обаче се случи нещо, което промени техните чувства — нещо толкова неприятно, че е неприятно дори да се разкаже.

Беше събота сутрин. Момичетата току-що се бяха върнали от баня и във весело настроение се качваха по стълбите. Кловър беше написала едно забавно стихотворение за събирането на клуба и го рецитираше на Кейти. Тогава срещнаха Роуз Ред. Тя очевидно имаше неприятности, защото беше почервеняла, възбудена и вървеше зад госпожица Барнс, която маршируваше с вид на полицаи. Когато се разминаха, Роуз отвори широко очи и направи учудена физиономия.

— Какво се е случило? — прошепна Кловър. Роуз направи друга гримаса, посочи гърба на госпожица Барнс и изчезна в коридора, водещ към стаята на госпожа Флорънс. Двете сестри спряха и се загледаха след нея.

— Страхувам се, че Роуз си има неприятности — въздъхна Кловър.

И те продължиха към квакерското крило. В умивалнята се бяха събрали няколко ученички, които тихо си шушукаха нещо. Когато видяха Кейти и Кловър, веднага замълчаха и ги загледаха с любопитство.

— Защо Роуз Ред отиде при госпожа Флорънс? — попита Кловър, без да забележи странното поведение на момичетата.

В този момент тя видя нещо, което толкова я учуди, че забрави въпроса си. А това нещо беше нейният собствен куфар с надпис „К.Е.К.“, носен от двама мъже по коридора. Госпожица Джейн вървеше след тях, отрупана с техните дрехи и книги. Червената възглавничка за игли стоеше най-отгоре, а в ръката си госпожица Джейн държеше гребена и четката на Кловър.

— Какво става? — извика Кловър и двете хукнаха след госпожица Джейн, която влезе в една от стаите. Беше стая номер 1, в началото на коридора — стая, нежелана от никого, защото беше много малка и тъмна. Нейният прозорец гледаше право в тухлена стена, стояща съвсем близо, и в стаята не можеше да проникне нито един слънчев лъч. Затова госпожа Нипсън я беше превърнала в склад за празните куфари на пансионерките. Сега куфарите бяха извадени и на леглата бяха струпани нещата на Кейти и Кловър.

— Госпожице Джейн, какво се е случило? Защо местите нещата ни? — учудено възкликнаха и двете.

Госпожица Джейн сложи купчината с дрехи, която носеше, и ги погледна строго.

— Знаете не по-зле от мен защо — студено отвърна тя.

— Не, не знам. Нямам ни най-малка представа какво имате предвид. По-внимателно! — извика Кейти, като видя как сложиха обувките ѝ върху вазата от братовчедката Хелън. — Ще я счупите! Кловър, твоят одеколон се е наклонил и се е разлял! Какво става? Стаята ни ли ще боядисват?

— Ваша стая — отговори госпожица Джейн, — в бъдеще ще бъде тази — стая номер 1. Госпожица Венсън и госпожица Джеймс ще заемат стая номер 6.

Кейти усети как кръвта нахлу в главата ѝ. Предишната ѝ сприхавост, която сякаш беше изчезнала през годините на болка и търпение, изведнъж отново се появи, тъй както тлеещите въглени пламват внезапно, когато най-малко очакваш. Тя се изправи в цял ръст, погледна госпожица Джейн с изпепеляващо негодувание, импулсивно изскочи от стаята и се втурна по коридора към стаята на госпожа Флорънс. Момичетата се разпръснаха вляво и вдясно от пътя ѝ. Кейти

изглеждаше толкова висока и се движеше толкова стремително, че те наистина се уплашиха.

— Влезте — каза госпожа Флорънс в отговор на рязкото почукване.

Кейти влезе. Роуз не беше вътре, а госпожа Флорънс и госпожа Нипсън седяха една до друга и нещо се съветваха.

— Госпожо Флорънс — каза Кейти, твърде възбудена, за да се чувства поне малко уплашена, — бихте ли ми обяснили защо нещата ни са преместени в стая номер 1?

Госпожа Флорънс почервения от ярост. Тя се втренчи за около минута в Кейти, преди да отговори, след което сурово каза:

— По мое нареждане и с основателна причина. Известно ви е много добре каква е причината.

— Не, не ми е известно! — отвърна Кейти не по-малко ядосана. — Нямам ни най-малка представа и настоявам да разбера!

— Не мога да отговарям на въпроси, зададени по такъв недопустим начин — изсъска госпожа Флорънс и посочи на Кейти вратата, което означаваше, че тя трябва да си върви. Но Кейти не се и помръдна.

— Извинете ме за „недопустимия“ тон — опита се да заговори по-спокойно тя, — но мисля, че имам право да попитам за причината. Обвинени сме и е наше право да знаем в какво.

Госпожа Флорънс отново ѝ посочи вратата, но госпожа Нипсън, която през цялото време неспокойно се въртеше в своя стол, се намеси:

— Извинете, госпожо Флорънс, но може би ще бъде по-добре да обясним на госпожица Кар.

— Не мисля, че госпожица Кар се нуждае от никакви обяснения — отговори госпожа Флорънс. — Когато едно младо момиче пише тайни писма на момчета, хвърля ги през прозореца си и това се разкрие, очевидно всеки почтен човек ще бъде шокиран и отвратен. Вашата бележка до господин Албърнети Сърлз, госпожице Кар, бе намерена в неговата чанта от майка му и ми бе предадена. След всичко това едва ли може да очаквате, че ще ви оставя в стая от тази страна на сградата. Не съм предполагала, че моя пансионерка може да си позволи подобно поведение.

За момент Кейти загуби способността си да говори. Тя се подпря на стола зад нея. Лицето ѝ от червено първо побледня, а после пак

почервения. Така госпожа Флорънс и госпожа Нипсън, които я наблюдаваха, можеха да си помислят, че тя наистина е виновна.

Но в мига, в който си възвърна гласа, тя се заоправдава:

— Но аз не съм писала тази бележка! Никога не бих написала такова нещо! О, госпожо Флорънс, моля ви да ми повярвате!

— Предпочитам да вярвам на очите си — отговори госпожа Флорънс и извади едно листче от чантата си. — Ето бележката! Предполагам, че няма да се отречете от подписа си.

Кейти грабна листчето. Почеркът беше кръгъл и неоформен. Там пишеше следното:

„Скъпи Бъри,

Видях те онзи ден в двора. Мисля, че си очарователен. Всички момичета в пансиона мислят така. Много често те наблюдавам през прозореца. Ако спусна въженце, ще закачиш ли на него от тези сладкиши, които хвърляше миналия срок на Мери Андрюс? Ако може две парчета — едно за мен и едно за съквартирантката ми. Въжето ще виси в края на квакерското крило.

Госпожица Кар“

Въпреки възбудата си Кейти не можа да скрие своята усмивка, докато четеше абсурдното съчинение.

Госпожа Флорънс видя това и тонът ѝ стана още по-строг:

— Върнете ми бележката, ако обичате! Това ще бъде потвърждението ми пред вашия баща, ако той е против смяната на стаята.

— Но, госпожо Флорънс — възпротиви се Кейти, — никога не съм писала тази бележка. Това не е моят почерк... Не можете да си мислите такова нещо за мен, това е смешно!

— Веднага се приберете в стаята — каза госпожа Флорънс, — и бъдете благодарна, че наказанието ви не е строго. Ако не бяхте от толкова далеч, щях да пиша на баща ви да дойде да ви прибере, а вместо това аз само ви премествам от другата страна на коридора, за да пресека бъдещи подобни кореспонденции.

— Но аз ще му пиша и той ще дойде веднага да ни вземе! — извика Кейти като ужилена от тази продължаваща несправедливост. — Няма да остана на място, където никой не вярва на думите ни и се отнасят с нас по този начин. Баща ми ще разбере. Той нито за минута не би се усъмнил, ако му кажа, че това не е истина!

Следобедът беше ужасен. Момичетата нямаха настроение нито да подредят стаята си, нито да правят каквото и да е друго, освен да лежат сред натрупаните на леглото дрехи и да плачат, утешавани от своите приятелки. Сбирката на клуба беше отменена. Кейти нямаше желание да я води като негов президент, а Кловър — да чете забавни стихове. Роуз и Мери Силвър седяха при тях, като от време на време ги целуваха и ги убеждаваха, че това е безумие. Останалите момичета се отбиваха и също ги успокояваха.

— Ако беше за някого друго — казваше Алис Гибънс, — но точно за Кейти! Това е прекалено!

— Това казах и аз на госпожа Флорънс — подсмърчаше Роуз Ред. — Защо съм се родила толкова лоша? Ако бях примерна и образец за всички момичета, тя би ми повярвала, вместо така да се кара.

Мисълта за примерната Роуз като образец за добро поведение накара Кловър да се усмихне на утешенията.

— Това е невъобразимо — каза Елен Грей. — Ако госпожа Флорънс можеше да разбере, че вие двете сте направили повече от всички други в пансиона за запазването на добрите нрави.

— Наистина е така — хленчеше Роуз, чието хубавичко личице беше натъжено. — Аз ставах по-послушна и по-послушна с всеки изминал ден, откакто те пристигнаха.

Тя прегърна Кловър и заплака.

По средата на разговора влезе госпожица Джейн, за да провери реда в стаята. Когато видя плаещите момичета и абсолютната бъркотия, тя много се ядоса:

— И двете ще получите забележка за неподредена стая — каза тя. — Станете от леглото, госпожице Кар! Закачете веднага роклите си, а вие, Кловър, си приберете обувките! Никога не съм виждала нищо по-отблъскващо. Ще се върна след петнадесет минути и всичко това трябва да бъде подредено, иначе ще докладвам на госпожа Флорънс.

— Няма значение какво ще направите. Ние няма да останем тук повече — промърмори Кейти. Но след малко се засрами. Яростта ѝ се

беше стопила и на нейно място се настани тъгата.

— О, татко, татко! Елси! Елси! — шепнеше си тя, докато бавно закачаше дрехите.

Тъгата я преследваше през цялата вечер. Кловър и Роуз седяха до нея, обсъждаха случилото се и гневът им не минаваше. Кейти почти не обели дума. Беше твърде уморена и угнетена, за да говори.

— Кой ли би могъл да напише тази бележка? — отново и отново се питаше Кловър. Нямаха никаква идея. Беше абсурдно да заподозрат някое от момичетата, но Роуз предположи, че почеркът и подписът вероятно са имитирани, за да бъдат по-правдоподобни.

— Сигурна съм само в едно — каза Роуз, — че бих убила госпожа Сърлз със собствените си ръце. Ужасна стара вещица — да се рови и да си пъха носа в чуждите вещи! Тя няма място на този свят.

Свирепите речи на Роуз винаги звучаха особено комично в съчетание с розовите ѝ бузи и трапчинките по тях.

— Кейти, ще пишеш ли на татко тази вечер? — попита Кловър.

Кейти поклати глава. Твърде тежко ѝ беше да говори. Големи прозрачни сълзи се стичаха незабелязано и попиваха във възглавницата. Когато Роуз си отиде и свещта угасна, тя си поплака до насита.

Събуди се рано. Лежеше в мъгливата утрин и си мислеше за случилото се, докато Кловър се мяташе насън.

„Утрото е по-мъдро от вечерта“ — помисли си тя.

И в този случай старата поговорка се оказа вярна. За нейно собствено учудване нещата изглеждаха не толкова трагични. Тя си спомни за пресилените си думи и чувства от предния ден. Сега това настроение беше преминало и те ѝ се сториха по-ужасни, отколкото несправедливостта, която ги беше породила. Избухливите и щедрите хора често съжаляват за проявите си. На Кейти ѝ беше по-лесно да прости на госпожа Флорънс, защото така тя можеше да извини и собственото си поведение.

„Казах, че ще пиша на татко да ни прибере от тук — мислеше си тя. — Защо ли го казах? Каква ще бъде ползата? От това никой няма да си промени мнението за тази ужасна история. Всички ще си мислят, че искам да си отида, защото съм разкрита. А татко ще се разтревожи и разочарова. Струваше му много да ни изпрати и искаше да останем поне година. Ако сега се върнем вкъщи, всичките пари ще отидат на

вятъра. Но пък колко отвратително ще стане тук след всичко това! Не бих могла да понеса повече госпожа Флорънс. Трябва да му пиша.“

„Но и вкъщи — продължи да разсъждава, — няма да е същото след такова позорно напускане на училището, особено като знам, че повечето тук вярват в тази история. Да предположим, че пиша на татко да пристигне и да изясни нещата. Той ще се добере до истината и ще докаже на госпожа Флорънс, че не съм виновна. Но ще бъде много скъпо, а и знам, че не може да напуска Бърнет толкова скоро. О, Господи, колко е трудно да реша какво да правя!“

„Какво ли ще каже братовчедката Хелън?“ — течеше мисълта ѝ и нейното въображение я отнесе до леглото на скъпата ѝ приятелка, която беше за нея като втора съвест.

Тя затвори очи и започна да си представя разговора — нейните въпроси, отговорите на братовчедката Хелън. Но както всички знаят, не можеш да играеш сам със себе си. Кейти усети, че изпълнява ролята на Хелън и получава отговори, каквито на нея самата ѝ се иска, а не каквито би получила в действителност.

Тя си спомни за един свой отдавнашен сън, за едно красиво лице и помагаща ръка.

— Те бяха истински — промърмори Кейти, — толкова истински и близки!

Резултатът от тези размишления беше следният: когато Кловър се събуди, тя видя Кейти, надвесена над нейното легло и готова да я целуне за добро утро с ведър и решителен израз.

— Клови — каза тя, — мислех за това и реших да не пиша на татко за всичко, което се случи!

— Няма да му пишеш? Защо? — учудено попита Кловър.

— Защото не искам да го безпокоя, няма да има полза. Той веднага ще пристигне и ще ни прибере, но госпожа Флорънс и всички други учителки, а и много от ученичките ще бъдат убедени, че цялата тази ужасна и абсурдна история е вярна. Не бих могла да го понеса. Вместо това ние ще останем и ще ги убедим, че не е така. Мисля, че ще успеем.

— Аз бих предпочела да си отида у дома — въздъхна Кловър. — Тук вече няма да е хубаво. Ще сме в тази тъмна мрачна стаичка, госпожица Джейн ще стане още по-лоша, момичетата ще си мислят, че ти си написала онази бележка, а Лили Пейдж ще приказва глупости!

И тя закопча обувките си с рязко движение.

— Няма значение — извика Кейти. — Не смятам, че ще ни е лесно, но съм сигурна, че постъпваме правилно. А и Роуз, и другите момичета, които ни интересуват, знаят как стоят нещата.

— Не бих могла да го понеса — изхлипа Кловър със сълзи на очи. — Толкова е жестоко да казват такива неща за теб!

— Надявам се да говорят съвсем друго, когато завърши годината — отговори Кейти, като пригладдаше косата си. — Братовчедката Хелън би ни посъветвала да останем, убедена съм в това. Мислех си за нея и ми се стори, че чувам гласа ѝ да повтаря: „Ще промениш мнението им! Ще промениш мнението им! Ще промениш мнението им!“ Тя почти го изпя и дори направи няколко танцови стъпки из стаята.

— Какъв човек си ти! — прошепна Кловър, донякъде утешена от уверения вид на Кейти.

Тази сутрин госпожа Флорънс беше изненадана от появата на Кейти в нейната стая. Девойката изглеждаше бледа, ала съвсем спокойна и учтива.

— Госпожо Флорънс — обърна се тя към нея, — идвам да ви кажа, че няма да пиша на баща си да ни прибере от тук, както бях казала, че ще направя.

Госпожа Флорънс неприветливо кимна в знак на съгласие.

— Не защото — продължи Кейти с блясък в очите, — той би се поколебал, или би се усъмнил в думите ми, ако бях му съобщила. А защото той искаше да останем тук една година и аз не искам да го разочаровам. Затова реших да остана. И, госпожо Флорънс, съжалявам за тона си, но вчера вие бяхте несправедлива и бях ядосана.

— А днес разбирате, че не съм несправедлива?

— О, не! — отговори Кейти. — Вие сте несправедлива, защото нито аз, нито Кловър сме написали тази бележка. За нищо на света не бихме написали подобно нещо и се надявам един ден да го разберете. Но не трябваше да говоря по този начин.

Лицето и гласът на Кейти бяха толкова искрени, докато тя казваше тези неща, че госпожа Флорънс почти се разколеба.

— Няма повече да говорим по този въпрос — отбеляза тя с помиролюбив тон. — Ако поведението ви занапред е безупречно, нещата ще бъдат забравени.

Надали има по-лошо от това да си простен за нещо, което не си извършил. Кейти почувства това, докато се прибираще от стаята на госпожа Флорънс. Но не си позволи да се ядоса отново. „Ще променя мнението им!“ — прошепна си тя, докато вървеше към класната стая.

На двете с Кловър им трябваше много издръжливост за следващите две-три седмици. Липсваше им старата слънчева стая с хубавия изглед. Липсваше им Роуз, която беше на другия край на квакерското крило и нямаше възможност толкова често да се отбива при тях. Госпожица Джейн беше станала особено строга и рязка. Някои от момичетата на горния етаж, които не харесваха възгледите на Кейти и нейното Общество срещу флирта, използваха възможността да се заяждат. Лили Пейдж беше една от тях. Тя не вярваше, че Кейти е виновна, но ѝ харесваше да я дразни.

— Само си помислете — президентът на „Обществото на светите води ненапити“ да извърши подобно нещо! — злобно отбелязваше тя. — Какво ли можем да очакваме от такива като нея?

Всичко това беше много неприятно. Дори усмихнатата Кловър едва търпеше цялото това унижение. Но момичетата не споменаха нищо в писмата си до вкъщи. Роуз Ред се привърза още повече към двете сестри и предано ги защитаваше. Останалите от О.П.П. също се сплотиха около президента си. След тази тъжна събота срещите им се възобновиха още по-енергично от преди. Увереността на Кейти, мекият ѝ характер и неизменната ѝ учтивост повлияха дори на тези, които бяха повярвали на историята, и не след дълго тя престана да бъде тема на разговорите в училището. Забрави се, но остави болезнен спомен в сърцето на Кейти и запис в дневника на Роуз Ред. След датата на фаталния ден бяха нарисувани ужасяващи череп и кръстосани кости и под тях беше написано:

„Някой е натопил приятелката ми Кейти. По-добре е да не разбере кой е, защото бих го убила. Да върви по дяволите!“

ОСМА ГЛАВА

ПРОМЕНИ

— Кловър! Къде е Кловър? — Роуз Ред подаде глава в класната стая, където Кейти седеше и пишеше съчинението си. — О, Кейти, ти си тук! Искам и с теб да говоря. Ела веднага в стаята ми! Имам нещо страхотно да ви казвам!

— Какво? Кажи ми и на мен! — каза Бела Аркрайт. Бела беше истинско потвърждение на изрази „любопитна сврака“ и притежаваше ненаситно желание да знае всичко, което знаеше някой друг.

— Да ти кажа на тебе? Бих искала да знам защо! — отвърна Роуз, която не харесваше Бела.

— Ти си лоша и подла — захленчи Бела. — Мислиш се за много важна и голяма и затова имаш тайни. Но не си! Ти също си едно малко момиче — като мен.

Роуз направи зверска физиономия и изръмжа, а Бела изпищя и избяга. Роуз се върна в класната стая и каза:

— Непременно ела, Кейти. Намери Кловър и побързайте! Нещо много важно е. Чувствам, че ще избухна, ако не споделя с някого това, което научих.

На Кейти ѝ стана любопитно. Тя потърси Кловър и я намери да се упражнява в друга класна стая. Трите момичета побързаха да отидат в стаята на Роуз.

— Сега се закълнете — каза Роуз, подавайки по един стол на двете сестри, — че няма да кажете на никого, защото това е истинска тайна — най-голямата през живота ми. Госпожа Флорънс ще ме разкъса, ако разбере, че знам.

Тя спря, за да се наслади на ефекта на думите си и изведнъж започна да души въздуха.

— Момичета — каза тя тържествено, — малката вещица Бела е тук в стаята. Сигурна съм в това.

— Откъде ти дойде наум такова нещо? — извикаха изненадано двете сестри.

— Надушвам отвратителния брилянтин, който тя слага на косата си! Не усещате ли? Някъде се е скрила — Роуз се огледа за минута, след което се хвърли и измъкна изпод леглото ритащо и съпротивляващо се тяло. Това беше Бела.

— Какво правиш тук, тъпачке? — изкрещя Роуз.

— Изобщо не ме интересува твоята тайна — промърмори Бела.
— Ти си ужасна, Роуз Ред. Изобщо не си ми симпатична.

— Твоята привързаност съвсем не е нещо, към което се стремя — отвърна ѝ Роуз, държейки престъпничката за двете плитки. — Не искам малките момиченца, които се крият и ме следят, да ме харесват. Дори искам да не ме харесват. Сега слушай! Знаеш ли какво ще направя, ако влезеш някога в стаята ми без разрешение? Първо ще отрежа косата ти и брилянтина по нея с джобното си ножче — тук Бела изпищя, — и след това ще се превърна в мечка — голяма кафява мечка и ще те изям! — Роуз произнесе всичко това страшно и така изръмжа, че се видяха всичките ѝ зъби. Бела уплашено извика, изскубна плитките си, отключи вратата и хукна. Роуз не я последва, само се настани удобно в стола и ръмжеше от време на време, докато жертвата ѝ се отдалечи дотолкова, че да не може да подслушва. След това стана и отново заключи вратата.

— Добре че вещицата Бела постоянно използва този миризлив брилянтин — отбеляза тя. — Човек винаги може да я открие по него. Сякаш си е закачила звънче на шията! Сега ще ви кажа тайната. Само че ми обещавайте на никого да не казвате. Новината е, че госпожа Флорънс ни напуска по-следващата седмица, и освен това — тя ще се омъжва!

— Наистина ли?! — извикаха момичетата.

— Наистина. Ще се омъжи за свещеник.

— Откъде научи?

— Съвсем случайно. Нали ви бях казала за синия батист, който ще шие госпожица Джеймс? Е, тази сутрин отидох на проба, госпожица Барнс ме съпровождаше, разбира се, и докато госпожица Джеймс нагласяваше талията на роклята, влезе госпожа Секон и каза:

„Кога заминава госпожа Флорънс?“

„По-следващия четвъртък“ — отговори госпожица Барнс. Тя почти го прошепна и ме погледна, за да разбере дали слушам. До този

момент не го правех, но естествено след това започнах да напрегам слуха си колкото сили имам.

„И къде ще се състои събитието?“ — попита госпожа Секом. Толкова е смешна с малката си устичка и дългите си думи! Сякаш всяка дума е голямо хапче и тя иска да го глътне, но не може.

„В Луисбърг, в къщата на сестра ѝ“ — каза госпожица Барнс. Тя прошепна това още по-тихо, но аз я чух.

„Каква огромна загуба за нашето общество тук!“ — каза госпожа Секом.

Не можех да разбера какво имат предвид. Но когато се върнах, намерих писмо от Силвия, в което пишеше:

„Обожаваната от теб госпожа Флорънс ще се жени. Сигурна съм, че много ще се натъжиш от тази новина. Майка се запозна с нейния избраник онази вечер. Каза, че изглеждал умен, но изобщо не бил красив, което е жалко, защото според мен госпожа Флорънс е поразително красива. Чували сме, че бил много добър проповедник, а и тя би се справила с енорията. Как ли ще се чувстваш, оставена на грижите на госпожа Нипсън?“

— А сега, кажете ми, чували ли сте нещо по-невероятно през живота си? — продължи Роуз, прибирайки писмото. — Само си помислете, че тези две събития се случиха в един и същи ден! Също както в аритметиката уравнение с едно неизвестно събираемо се решава, като знаем сбора и другото събираемо, нали?

Роуз разчиташе да впечатли момичетата и наистина успя. И двете известно време не можеха да говорят и да мислят за нищо друго през останалата част на деня.

Съвсем естествено, след два дни всички ученички знаеха, че госпожа Флорънс ще се жени! Не е ясно кой издаде тайната. Роуз твърдеше, че не е нейна вината — тя била изключително дискретна, безмълвна като сфинкс, но очите ѝ виновно се смееха и Кейти заподозря, че сфинксът е проговорил. Нищо по-въълнуващо не се беше случвало преди в пансиона. Някои от по-старите ученички бяха безутешни. Те се самосъжаляваха и се събираха по ъглите да се

наслаждават на мъката си. Не ги успокояваше нищо, освен мисълта да поднесат подарък на госпожа Флорънс.

Какъв трябва да е подаръкът — това предизвика много спорове в училището. Всеки имаше своя собствена идея и смяташе, че тя е по-добра от останалите. Цялото училище се включи. Парите бяха събрани — почти четиридесет долара и въпросът сега беше: Какво да се купи?

Предлагаха се различни неща. Лили Пейдж настояваше, че най-подходящ е букет от восъчни цветя със стъклена подложка. Много момичета подкрепяха идеята за чаени лъжички. Ани Силсби предложи статуя, някой друг — часовник. Роуз Ред искаше подаръкът да е пиано, но Кейти положи доста усилия да я убеди, че четиридесет долара няма да стигнат за това. Бела смяташе, че трябва да купят орган.

— Можеш да се разхождаш по него като маймунка — каза Роуз и забележката ѝ накара Бела да тропне с крак от възмущение.

Най-накрая, след много дискусии и спорове, момичетата се спряха на кошничка за сладки. Силвия Рединг щеше да ходи скоро в Бостън и трябваше да избере подаръка, после да го изпрати по експреса. Всички мислеха, че едва ще издържат да го дочакат.

— Надявам се, че ще е хубава — повтаряха си ученичките.

Когато колетът пристигна, всички се събраха при отварянето му. Естер Диърборн махна гвоздеите, няколко ръце вдигнаха капака на кутията и Роуз разви опаковъчната хартия. Кошничката се показа.

— Колко е красива! — извикаха момичетата в един глас.

Тя беше изплетена от усукани сребърни нишки. Две фигурки на деца с крилца и гирлянди поддържаха дръжките от двете ѝ страни. По средата на дръжките имаше двойка гълъби, които нежно си гукаха над изящен щит с инициалите на госпожа Флорънс.

— Никога не съм виждала подобна красота! Не е ли прекрасно! Роуз, сестра ти е невероятна! — извика хор от гласове, докато Роуз, безкрайно поласкана, продължаваше да показва кошничката.

— Кой ще я поднесе? — попита Луиза Агню.

— Роуз Ред — каза някое от момичетата.

— Не, не съм достатъчно висока — възрази Роуз, — трябва да е някой внушителен и впечатляващ. Аз предлагам Кейти.

— О, не! — каза Кейти и се отдръпна назад. — Няма да се справя. Нека да гласуваме.

Елен Грей изрязва листчета от хартия, всяко от момичетата написа на него име и го пусна в една кутия. Когато гласовете бяха преброени, се оказа, че само трима не бяха гласували за Кейти.

— Обявявам гласуването за действително — каза Роуз с удоволствие. Момичетата се съгласиха. Роуз се качи на стола и извика:

— Три пъти ура за Кейти Кар! Внимание — едно, две, три — ура-ура-ура!

Момичетата с ентусиазъм извикаха ура, защото Кейти, без сама да го осъзнава, беше станала популярна. Тя беше трогната и поласкана. Когато проговори, тя се възпротиви на избора.

— Естер ще го направи по-красиво — каза тя, — и мисля, че госпожа Флорънс ще хареса кошничката повече, ако тя ѝ я поднесе. Освен това... — Кейти спря. Дори и в този момент тя не можеше да говори спокойно за историята с бележката.

— О! — извика Луиза. — Тя си мисли за онази глупава бележка, за която госпожа Флорънс вдигна толкова шум. Като че ли някой си е мислил, че може да си ти, Кейти! Дори госпожица Джейн не е толкова заблудена. А и да е, това е още една причина ти да поднесеш кошничката, за да покажеш, че ние не вярваме в това.

И тя целуна Кейти.

— Добре, съгласна съм — щастливо отвърна Кейти. — Какво трябва да кажа?

— Ще ти подготвим реч — отговори Роуз. — Говори мило и стой изправена! Не се изгърбвай, няма нужда да криеш, че си висока — заключи Роуз с поучителния тон на грижовна майка.

Учудващо е колко много неща могат да останат незабелязани от възпитателките. Госпожа Флорънс дори не подозираше, че момичетата знаеха за тайната. Нейният план беше да замине уж на гости и да остави госпожа Нипсън сама да обяснява. Затова тя съвсем не беше подготвена, когато Кейти се появи в стаята ѝ с красивата кошничка, пълна с бели, розови и червени рози.

— Момичетата ме натовариха да ви поднеса този подарък в знак на нашата голяма любов към вас — каза Кейти, чувствайки се малко обърквана и почти не смеейки да вдигне очите си. — Пожелаваме ви да бъдете щастлива — добави тя с нисък глас и тръгна към вратата.

Госпожа Флорънс беше твърде изненадана, за да каже нещо, но я спря:

— Чакай! Върни се за малко!

Кейти се върна. Бузите на госпожа Флорънс порозовяха. Изглеждаше много красива. На Кейти ѝ се стори, че вижда сълзи в нейните очи.

— Предай на момичетата, че много им благодаря. Подаръкът им е много красив. Винаги ще го пазя — беше искрено развълнувана.

На Кейти ѝ стана неловко да наблюдава как сдържаната госпожа Флорънс се обърка.

— Какво каза тя? Какво каза? — обкръжиха я момичетата, които я чакаха да излезе до вратата на класната стая.

Кейти им повтори всичко дума по дума. Някои от ученичките бяха разочаровани.

— Само това ли? — възкликнаха те. — Ние мислехме, че госпожа Флорънс ще излезе пред нас и ще произнесе реч.

— Или кратко стихотворение — добави Роуз Ред.

Чу се обичайният смях, което накара госпожица Джейн да изскочи от класната стая.

— Тишина! — извика тя, биейки звънеца. — Госпожици! Какво правите тук, когато часът е започнал?

— Толкова съжаляваме, че госпожа Флорънс си заминава — отвърна едно от момичетата.

— Как разбрахте, че си заминава? — строго попита госпожица Джейн.

Никой не отговори.

На следващия ден госпожа Флорънс си тръгна. Кейти забеляза скрита тъга в нейните очи.

— Ако само беше казала, че не вярва за бележката! — сподели тя със съжаление пред Кловър.

— Не ме интересува дали вярва! Тя е глупава и несправедлива! — отговори малката Кловър.

Сега госпожа Нипсън беше главния отговорник за реда в училището. Тя имаше собствени планове и само чакаше да замине госпожа Флорънс, за да ги въведе на практика.

Едно от тези нововъведения беше, че три пъти седмично момичетата трябваше да закусват само хляб с масло и пудинг. Госпожа Нипсън имаше теория, че е вредно през лятото младите хора да ядат месо всеки ден.

Пудингът беше от тесто и тук-там имаше стафиди или къпини. Ставането в шест и дългите часове в клас изостряха апетита. Бедните момичета слизаха на обяд гладни като вълци и гледаха големите безцветни парчета в чиниите си с гняв и разочарование, които трудно могат да бъдат описани. Парчетата бяха дебели и с много захарен сироп. Хлябът и маслото също бяха в изобилие, но това беше абсолютно недостатъчно. Момичетата се качваха горе почти толкова гладни, колкото и когато слизаха. Втората смяна за обед винаги висеше надвесена над перилата и питаеше: „Какво имаше за обед?“

„Пудинг!“ — беше отговорът и тихо охкане се предаваше от момиче на момиче. Мрачно настроение обхвана училището.

Може би вследствие на това гладуване поръчките за Четвърти юли — Деня на независимостта — бяха тази година неестествено големи. Беше традиция за празника момичетата да си купуват каквото пожелаят. В Хилсовър нямаше сладкарница и затова госпожа Нипсън събра поръчките и ги изпрати в Бостън. Сумите се включваха в училищната такса и поради това момичетата почувстваха, че могат да си позволят някои излишества. Те правеха списъците си, без да се замислят за цените.

Например Роуз Ред състави следния списък:

„Два фунта шоколадов карамел,
два фунта захаросани бадеми,
два фунта лимонов дропс,
два фунта дъвчащи бонбони,
два фунта ореховки,
десет портокала,
десет лимона,
пакет фурми,
пакет сушени сливи,
бадемов кейк.“

Според традицията на този либерален обичай бяха раздадени големи пакети и цялото училище пирува двадесет и четири часа. Като резултат от непривичното изобилие Роуз Ред, смъртно бледна, лежеше на кревата си и повтаряше:

— Никога повече през живота си да не чувам за нещо сладко! Говорете ми за оцет, туршия, кисели ябълки, но никога за нещо сладко, ако все още държите на мен! О, Господи, защо поръчах всички тези ужасни неща!

Ала сладките бяха изядени и всички се върнаха към нормалния живот. След три седмици се раздаваха дипломите на момчетата от колежа срещу тяхното училище.

— Вие двете с Кловър от Кратерите ли сте или от Симпозиумите? — попита Лили Пейдж, срещайки Кейти в хола няколко дни преди събитието.

— Какво означава това?

— Никой ли не ви е казал? Това са двете големи дружества в училището. Всички момичета са от някое от тях и украсяват с венци различни части на хола. Кратерите поемат източната страна, а Симпозиумите — западната. Когато венците ни станат много дълги, ние ги провесваме през прозорците. Това е най-забавното нещо на света! Ела при Симпозиумите като мен!

— Трябва да помисля, преди да реша — каза Кейти, мислейки си наум, че ще се присъедини към дружеството, в което е Роуз Ред. Оказа се, че тя е от Кратерите, затова двете с Кловър също станаха Кратери. Три дни преди раздаването на дипломите започна правенето на венците. Следобедите бяха за това и момичетата седяха и сплитаха дъбови листа в дълги гирлянди, вместо да ходят на уроци по пиано или на разходки. Доставяха им постоянно кошници с листа и съревноваващите се дружества се караха за тях.

Както каза Лили, наистина беше много забавно да седиш сред зелените клони и приятната миризма на листа сред веселите гласове и усещането за празник. Украсата на залата беше достойна за окото на някой художник, но нямаше кой да я оцени.

Един ден Роуз Ред забеляза нещо бяло под листата.

— Лимонови бонбони! — извика тя, сръчно отваряйки пакета. — Хайде, Кратери, тук има нещо за вас! Не ви ли е жал за Симпозиумите?

Но на следващия ден голям пакет ментови бонбони се появи в кошницата на Симпозиумите, така че нито едно от дружествата не бе пренебрегнато. Венците им бяха почти еднакво дълги. В залата, която те видяха вечерта преди раздаването на дипломите, източната и

западната страна изглеждаха еднакво красиви. Всяко от дружествата предпочиташе своята украса, но президентът Сърлз каза, че и двете са се справили отлично.

Всички ученички стояха на балкона на църквата и слушаха речите. Беше много горещо и словата бяха скучни, тъй като бяха на теми като: „Влиянието на републиката върху образованите хора“ и „Абстрактното право на справедливостта по отношение на човешките дела“. Но музиката, тълпата и видът на цели шестстотин дами, които като една махат с ветрилата си, бяха забавни и момичетата не искаха да изпуснат тази гледка.

След този ден Хилсовър сякаш потъна в дълбок сън. Семействата на професорите заминаха на планина или на море и къщите им останаха празни. Нямаше повече момчета да играят на поляната или да висят на оградата на колежа. Времето беше топло, обичайните уроци и упражнения станаха скучни. И ученици, и учители с облекчение посрещнаха средата на септември — есенната ваканция.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЕСЕННАТА ВАКАНЦИЯ

В последния ден на срока цареше голяма бъркотия. Навсякъде имаше куфари и пакети. Госпожа Нипсън изготвяше сметките и получаваше заявки за стаи и съквартирантки. Госпожица Джейн броеше учебниците и атласите и отбелязваше всяко мастилено петънце или скъсана страница. Ученичките се щураха насам-натам да търсят различни свои принадлежности и решаваха какво да вземат вкъщи и какво да оставят в пансиона, уговаряха се за зимните разходки. Всички правила на вътрешния ред бяха пренебрегнати. Сериозното училище сякаш се беше превърнало в бърмчащ кошер. Бела два пъти се пързулна по перилата на централното стълбище без никой да ѝ направи забележка, а Роуз Ред прегърна Кловър през кръста и затанцува с нея валс по целия коридор.

— Толкова съм щастлива, че ми иде да закрепя! — заяви тя, когато последните им стъпки ги изправиха до стената. — Ваканцията е най-хубавото нещо на света! Кейти, ти нещо не ми изглеждаш весела.

— Нали знаеш, че ние няма да си ходим вкъщи — тъжно отговори Кейти. Двете с Кловър не се радваха на ваканцията толкова, колкото съученичките им. Те щяха да прекарат този месец с госпожа Пейдж и Лили, което съвсем не беше същото като да си вкъщи с татко и другите деца.

На следващата сутрин пристигна голям дилижанс и момичетата се натъпкаха вътре. Госпожа Нипсън застана на входната врата, махайки им едва-едва за сбогом, а прислужниците изтупваха завивките през прозорците. Кейти и Кловър бяха обхванати от всеобщата възбуда и се включиха във веселието, което се увеличи с потеглянето на дилижанса. Някои от пансионерките се чувстваха толкова щастливи и весели, че дори целунаха ръка на госпожица Джейн.

Такива шумни компании не се срещат често по влаковете. Всички пътуваха заедно за Джънкшън. Господин Грей, бащата на Елен, който отговаряше за тях, едва се справяше да въведе ред. Той беше

скромен стар господин и както се изрази Роуз, имаше вид на кокошка, на която внезапно се е наложило да се грижи за рояк патета.

— Скъпа госпожице! — слабо протестираше той. — Наистина ли ще си купите още сладки? Не мислите ли, че толкова много фъстъци могат да ви навредят?

— Не, господине! — отговори Роуз. — Те никога не са ми вредили. Ям ги с хиляди.

След това, когато една пълна госпожа влезе във вагона и седна на празното място до нея, тя направи невинни очи и каза:

— Извинете ме, но може ли да седна на крайното място, за да мога лесно да изляза, когато получа припадък.

— Припадък! — възкликна пълната жена и бързо напусна вагона.

Роуз палаво се усмихна, останалите момичета се разсмяха, а господин Грей видимо се разтревожи.

— Наистина ли получава припадъци? — прошепна той.

— Не, татко! Роуз си измисля! — каза Елен, като се смееше с останалите.

Но на господин Грей съвсем не му беше до смях. Той се поуспокои едва когато половината от децата се прекачиха на друг влак.

В шест часа пристигнаха в Спрингфилд. Няколко бащи очакваха дъщерите си, влакът беше спрял, момичетата шумно се сбогуваха. Господин Пейдж бе обсебен от Лили, която непрекъснато го целуваше и бърбореше така, че той не можеше да погледне настрани. Луиза бе поета от свой чичо, при когото щеше да пренощува, а Кейти и Кловър се оказаха сами. Не им се искаше да прекъсват Лили, затова се оттеглиха и седнаха на една пейка самотни и изоставени. Мислеха за своя баща.

Но този момент бързо отмина. Господин Пейдж ги забеляза и толкова мило ги приветства, че тъгата им веднага се изпари. Те трябваше да преспят в този град, затова той събра багажа на трите братовчедки и ги поведе към хотела, в който вече бяха ангажирани стаи.

— Дойде време за вафлите — прошепна Лили, докато всички се качваха по стълбите. За няколко минути всички се измиха, сресаха и слязоха долу в ресторанта. Лили с трагичен тон обяви, че „умира от глад“, и двама учудени сервитьори веднага се втурнаха да я спасяват,

като задоволяваха всяка нейна прищявка. Вафла след вафла, всяка следваща по-гореща и по-хрупкава от предишната, докато накрая момчето призна, че не може да хапне повече. После компанията отиде в салона, където момичетата седнаха до прозореца да наблюдават улицата. След пустия Хилсовър тя изглеждаше бляскава и претъпкана като Бродуей.

В салона нямаше много хора. Недалеч седеше сериозна двойка и симпатично малко момче с кадифено жакетче си играеше в стаята. Кейти, която обичаше децата, протегна ръка, хвана го и го качи в скута си. То не се притесни, а я погледна спокойно като възрастен.

— Как се казваш? — попита тя.

— Даниел Спаркс, госпожице — отговори момчето. Гласът му беше официален и превзет.

— От този хотел ли си?

— Да, госпожице. Отседнал съм тук с майка си и баща си.

— И какво правиш по цял ден? Има ли с кого да си играеш?

— Аз не искам да си играя — с достойнство отговори Даниел Спаркс. — Предпочитам да прекарвам с моите родители. Днес ходихме на разходка. Отидохме да разгледаме една оранжерия извън града. Там имаше лилия „Виктория Регия“. Много бях чувал за това прекрасно цвете, в последния брой на лондонското списание „Музей“ имаше негова снимка, на която малко негърче се беше качило на едно от листата му. Баща ми каза, че това не е възможно, но когато видяхме това растение, разбрахме, че не е преувеличение. Големината на листата е такава, че съвсем спокойно може да издържи едно малко негърче.

— О, господи! — възкликна Кейти, която се чувстваше така, все едно че говори с възрастен господин или университетски професор. — На колко години си?

— Скоро ще навърша девет — отговори с поклон момчето.

Кейти бе твърде ужасена, за да продължи, и пусна момчето да слезе от скута ѝ. Но господин Пейдж, който се заинтригува, продължи диалога и Даниел се настани на един стол, кръстоса късите си крака и продължи да говори със сериозността на възрастен. Разговорът засягаше предимно самия него — вкусовете му, случки от живота, идеите му за науката и изкуството. Няколко пъти той спомена майка си и баща си и веднъж — дядо си. После родителите му го отведоха.

— Какъв малък чудатко! Би трябвало да го използват за приспиване на непослушни деца! Това е единственото, което би могъл да върши през живота си — каза господин Пейдж, който иначе рядко казваше нещо лошо за друг.

Луиза се присъедини към тях на гарата. Тя щеше също да пътува заедно с господин Пейдж. Кейти беше възмутена от начина, по който Лили прие това. С всеки изминат километър тя ставаше все по-студена и по-неучлива. Когато стигнаха в Ашбърн, поведението ѝ беше направо грубо.

— Елате ми на гости, момичета — каза Луиза, когато се сбогуваха на гарата. — Бих искала да се запознаете с майка ми и с малката Дейзи. О, ето го татко! — и тя се втурна към един приятен висок мъж, който нежно я целуна. Той поздрави господин Пейдж и Лили, а тя едва му отвърна.

— Пансионите са ужасно нещо — заяви тя. — Събират те с хора, с които иначе не би искал да общуваш — с хора от неподходящо общество.

— Как можеш да говориш такива глупости? — попита я баща ѝ. — Семейство Агню са съвсем почтени хора, а господин Агню е един от най-умните мъже, които познавам.

На Кейти ѝ стана приятно да чуе това от господин Пейдж, но Лили само повдигна рамене и не се съгласи.

— Баща ми е толкова демократичен — прошепна тя на Кловър. — Той се интересува само от ума на хората.

— А това не е ли важно? — отвърна Кловър.

Лили се нацупи още повече.

Ашбърн беше голям и процъфтяващ град. Разположен беше на склоновете на живописен хълм, обрасъл с красиви брястове. Докато пътуваха по улиците, Кейти и Кловър се наслаждаваха на градините и оранжерии, на красивите къщи с веранди и еркери.

— Това е нашата къща — каза Лили, когато екипажът сви към една от къщите.

— Пристигнахме — каза господин Пейдж и скочи да им подаде ръка. — Внимавай да не се удариш, Лили. Е, мили мои, радвам се най-после да ни дойдете на гости.

Той беше мил и внимателен и момичетата се почувстваха успокоени, въпреки че големината и разкошът на къщата ги шокира и

притесни. Никога не бяха виждали нещо подобно. Холът беше с мраморен под, със статуи и бюстове. От него се влизаше в големи стаи. Госпожа Пейдж, която ги посрещна, беше облечена в коприна и дантели, сякаш отиваше на бал.

— Това е всекидневната — каза Лили, на която ѝ беше приятно, че двете сестри са толкова впечатлени. — Нали е хубава? — и тя ги поведе през неприветливата, студена и великолепа къща със затворени капаци на прозорците, спуснати щори и мебели с ленени покривала. Дори картините и огледалата бяха обгърнати с муселин, за да се запазят от мухите. Бронзовите и алабастровите орнаменти на камините зловещо проблясваха в полумрака. На Кейти всичко това се стори твърде мрачно. Тя не можеше да си представи някой да седи тук и да чете, да шие или да прави нещо друго приятно. Може би наистина помещенията не бяха предназначени за това, защото госпожа Пейдж само им ги показа и ги въведе в по-малка стая зад хола.

— Е, Кейти, хареса ли ти в Хилсовър? — попита тя.

— Да, госпожо — отговори Кейти, но не много ентусиазирано.

— Да — поклати глава госпожа Пейдж, — необходимо е време да се отърсиш от домашните навици и да свикнеш да живееш с млади хора. Защото от възрастните възприемаш начина им на поведение. Ще ти хареса още повече.

Кейти се усъмни дали това е вярно, но нищо не каза. След малко Лили им предложи да се качат и да им покаже стаята. Тя първо ги преведе през три големи и елегантни спални, за които обясни, че са за гости, а след това ги заведе в една много по-малка в крилото.

— Майка ми винаги настанява моите приятели тук — каза тя. — Твърди, че е съвсем достатъчна за боеве.

— Какво означава това? — възмутено попита Кловър, щом Лили затвори вратата. — Ние не се бием!

— Не знам — каза Кейти, на която също ѝ стана неприятно. Но след малко започна да се смее.

— Хората са толкова смешни. Не обръщай внимание, Кловър, стаята ще ни е напълно достатъчна.

— Трябва ли да си разупаковаме багажа или да слезем долу с пътните си рокли? — попита Кловър.

— Не знам — със съмнение отговори Кейти. — Може би трябва да се преоблечем. Братовчедката Оливия постоянно се преоблича! Ето

тук най-отгоре е твоята синя рокля. Можеш да си я сложиш, а аз ще облека червената.

И добре че го направиха, защото когато слязоха, Лили се беше сресала и облякла нова бяла дантелена рокля. Госпожа Пейдж огледа дрехите им и каза, че на Кловър ѝ отива синьо, но воланите са демоде и трябва да се сложат подпътници. Тя предположи, че ще са им необходими доста нови неща и каза, че вече е ангажирала шивачка.

— Благодаря ви — отвърна Кейти, — но не се нуждаем от нищо. Ушихме си зимни дрехи още вкъщи.

— Зимните дрехи — през миналата пролет! Скъпа моя, къде живееш? Но те сигурно са съвсем демоде.

— Не можете да си представите колко малко се интересуват хората в Хилсовър от мода — със смях отговори Кейти.

— Но, скъпа, за собственото ти самочувствие! — възкликна госпожа Пейдж, разочарована от нежеланието на Кейти. — Ще огледам гардероба ви утре и ще видя от какво се нуждаете.

Кейти не посмя да каже „не“, въпреки че ѝ се искаше да се възпротиви. Когато вече почти бяха изпили чая си, вратата се отвори и влезе едно момче.

— Закъсняваш, Кларънс — каза господин Пейдж.

Госпожа Пейдж се намръщи и отбеляза:

— Кларънс получава забележка за закъснението си. Той заслужава да остане гладен. Затвори вратата, Кларънс! Не я блъскай така! Трябва да се научиш да затваряш вратите както трябва. Това са братовчедките ти Кейти и Кловър Кар. Сега се здрависай с тях като истински джентълмен, не като селянин!

Кларънс бе ъгловато и луничаво момче на около тринадесет години с рижа коса и ярки искри в очите. Той много се ядоса на тези забележки и изобщо не си подаде ръката на момичетата, а само повдигна рамене, каза намусено „добър ден“, седна на масата и веднага зарови погледа си в чашата с мляко.

Майка му тежко въздъхна.

— Какво момче! — каза тя. — Братовчедките ти ще помислят, че на нищо не те учим. С теб имам два пъти повече грижи отколкото с Лили. Моля те, извини го, Кейти! Безполезно е да караш момчетата да бъдат учтиви.

— Наистина ли? — отговори Кейти, като се сети за Фил и Дори. Чудеше се какво ли има госпожа Пейдж предвид.

— Здравсти, Лили! — прекъсна я Кларънс, който в този момент забеляза сестра си.

— Здравей — нехайно отговори Лили. — Мислех си колко ли време ще е необходимо, за да благоволиш да забележиш присъствието ми.

— Не те видях.

— Знам, че не си. Не познавам друго такова момче. Все едно въобще нямаш очи.

Кларънс се намръщи и започна да яде. Майка му сякаш не можеше да го остави на мира.

— Кларънс, не си пълни толкова устата! Кларънс, използвай салфетка! Кларънс, не слагай лактите си на масата! Кларънс, не говори с пълна уста! — звучеше през цялото време.

На Кейти ѝ дожаля за него. Маниерите му не бяха изискани, но беше ужасно да го правят постоянно център на вниманието.

Вечерта беше скучна. Във въздуха витаеше известно неудобство от новата компания и това сковаваше всички. Госпожа Пейдж не четеше и не шиеше, а седеше в креслото и задаваше въпроси за Хилсовър, на някои от които не беше лесно да се отговори, като например: „Имате ли други добри приятелки в училището, освен Лили?“ Към осем часа дойдоха двама много млади господа, при вида на които полузаспалата Лили се оживи и разприказва. Единият беше господин Хикман, чийто баща беше женен за роднина на господин Пейдж. Странно защо, това го правеше „първи братовчед“ на Лили. Той учеше в Ароумаут. Младият господин започна да се шегува с Лили и не след дълго те се оттеглиха на един отдалечен диван и продължиха да си шушукат. Другият младеж, представен като господин Илс, беше оставен да забавлява останалите дами, с което той се справяше, като мълчаливо смучеше лулата си, докато те му говореха. Той също учеше в Ароумаут.

По средата на разговора вратата се отвори и се показа едно куче, размахало умоляващо опашката си.

— Ела тук! — извика го Кловър.

Кучето веднага се втурна към нея. Не беше красиво, ръждиво на цвят, с тъп нос и странна опашка, но изглеждаше добро. Кловър

сърдечно го погали, докато господин Илс извади лулата от устата си и попита:

— Каква порода е това куче, госпожа Пейдж?

— Нямам никаква представа — отговори тя, докато Лили предвзето се намеси отдалеч:

— Това е ужасно куче, господин Илс. Брат ми го е намерил някъде на улицата и нищо не знаем за него, освен че е от най-разпространената порода — помияр.

— Това не е вярно — извика нечий възмутен глас от хола, който накара всички да подскочат. Кейти погледна натам и видя две разгневени очи да гледат към Лили през отвора на вратата. — Той е много ценно куче — наполовина мастиф и наполовина териер с примес на булдог!

Всички се стреснаха от тази забележка. Лили изпищя, госпожа Пейдж стана и побърза да отиде към вратата, а кучето, чувайки гласа на стопанина си, също се втурна натам. Кейти и Кловър не можаха да сдържат смеха си, а господин Илс стана по-разговорлив.

— Този Кларънс е забавно момче — отбеляза той поверително. — Весело. Би било добре, ако не му се караха постоянно. Няма полза от забележките, нали, госпожице Кар?

— Така е.

— Мисля си — продължи господин Илс, — че съм виждал двете млади госпожици в Хилсовър. Не сте ли от пансиона?

— Да. Сега сме във ваканция.

— Сигурен бях, че съм ви виждал. Живеете в стаята срещу апартамента на президента, нали? Не знаехме имената ви, затова ви кръстихме „монахините“.

— Монахините? Защо?

— Защото никога не поглеждахте през прозореца към нас. Повечето от ученичките го правят. Само вие и двете от петия прозорец на горния етаж.

— Сещам се! — изненадано извика Кловър. — Кейти, това са Сали Олсъп и Ейми Ерскин. Те са много симпатични момичета.

— Сигурно — отговори господин Илс с тон на човек, който си записва имената за справки в бъдеще. — Не са толкова забавни като останалите, предполагам. Но трябва да се цени не само забавлението.

Ако сестра ми беше в това училище, бих предпочел да е от скучните ученички.

Кейти запомни това за бъдещите заседания на О.П.П. Госпожа Пейдж се върна и господин Илс отново ухапа лулата си. Нищо повече не се чу за Кларънс тази вечер.

На следващата сутрин братовчедката Оливия изпълни обещанието си да инспектира гардероба им. Тя само поклати глава при вида на простите дебели палта от обикновена вълна.

— За съжаление — каза тя, — няма как да се оправят. По-добре е било да почакате и да си поръчате дрехите преди започването на зимата. Но ще се опитаме да ги освежим. Ще говоря с мадам Шонфлър за това. Междувременно ще ви потърся хубави и модерни дебели рокли. Това е нещо, от което наистина се нуждаете.

Кейти не можеше да се противопостави. Същият следобед трите с Кловър и госпожа Пейдж излязоха да изберат подходящ плат, но всъщност само госпожа Пейдж избираше. Същото беше и при шивачката: те стояха безучастно, докато всичко се определяше.

— Смешно е — прошепна Кловър, — но не ми харесва. На теб харесва ли ти? Също както Елси прави дрехите на куклите си.

— Тази рокля не е моя — отговори Кейти, — тя е на братовчедката Оливия. Тя може да се докарва с нея, колкото си иска.

Но когато дрехите пристигнаха вкъщи, тя трябваше да признае, че е доволна. Всичко беше точно по мярка без излишества, стоеше й много добре и имаше тази перфектност, която бяха забелязали в дрехите на Лили. Кейти почти забрави какво говореше за роклите.

— В края на краищата е приятно да изглеждаш добре — призна тя на Кловър.

Освен ходенето при шивачката не се случи нищо интересно през първата половина на ваканцията. Госпожа Пейдж ги извеждаше от време на време, а Кейти намери няколко приятни книги в библиотеката и много четеше. Кловър междувременно се сприятели с Кларънс. Сърцето му бе спечелено още онази първа вечер, когато тя обърна внимание на кучето Гост — странния мелез, „наполовина мастиф,

наполовина териер с малко примес на булдог“. Кларънс много обичаше Гост и Гост също го обичаше, защото горкото животно почти нямаше приятели в къщата. За кратко време Кларънс стана близък с Кловър, а покрай нея и с Кейти. Те го намираха, както се изрази господин Илс, за „забавно момче“ с приятен и шеговит характер. Лили не го възприемаше по този начин, а и той се държеше със сестра си неприятелски и сопнато.

— Ти ли не обичаш портокали?! — каза той един ден по време на обела в отговор на нейна невинна забележка. — Ти не обичаш портокали! Виждаш съм те да изяждаш два един след друг! Тя не обичала портокали! А аз съм я виждал да изяжда два, без дори да си почине! — той спря за малко, оглеждайки присъстващите, и продължи. — Тя не обичала портокали! Точно тя! — и така, докато Лили едва не се разплака от яд. Дори Кловър запуши ушите си, за да не чува. Никой не го съжали, когато господин Пейдж му заповяда да напусне стаята, което той и направи с последно отмъстително „Тя не обичала!“

— Как може Кларънс да се държи така? — каза Кейти, когато двете с Кловър останаха сами.

— Не знам — отговори Кловър. — Понякога е много добро момче, но понякога е най-ужасното същество, което съм срещала. Бих искала да поговориш с него, Кейти, и да му кажеш колко е лошо да се говорят такива неща.

— Не! Той би послушал повече тебе. Ти си по-близо до неговата възраст и можеш да се справиш по-добре, за да не звучи като конско! Горкото момче, твърде много му се карат и без това!

Кловър не каза нищо повече, но се замисли. Тя прояви небивал такт за момиче на нейната възраст. Изчака Кларънс да е в добро настроение, преди да започне лекцията си.

— Как може да си толкова лошо момче и така да обидиш Лили? Гост, обясни, моля те, на приятеля си колко лошо е поведението му!

— И ти ли ще ми се караш? — обидено отвърна Кларънс.

— Не, в никакъв случай. Обещавам ти. Но кажи ми — и Кловър хвана с две ръце рошавата червено-кестенява глава, — само ми кажи защо правиш така? Не е хубаво.

— Лили е отвратителна! — промърмори Кларънс.

— Добре де, понякога — съгласи се Кловър. — Но това не е повод да не се държиш като мъж.

— Като мъж ли? — извика Кларънс и се изчерви.

— Да, мъжки. Истинските мъже не се карат, заяждат и инатят като теб. Това е момичешко. По-скоро момичетата понякога правят така, но не мисля, че момчетата са такива. Би трябвало да се срамуват, ако са такива!

— А твоите братя не се ли заяждат? — попита Кларънс.

— Вече не, а и никога не са го правили по този начин. Случваше се понякога, когато Дори беше малък, но сега е много добър. Никога не би говорил както ти на Лили. Той би го сметнал за неджентълменско.

— Глупостите за джентълмените и така нататък! — отговори Кларънс. — Моята майка ми повтаряше тази дума, докато я намразя.

— Разбирам, не е приятно постоянно да ти го повтарят, но е нормално майка ти да иска да станеш джентълмен. Това е най-хубавото нещо. Аз се надявам Дори и Фил да станат като татко, защото всички казват, че той е истински джентълмен и аз много се гордея с него.

— Какво ли всъщност означава това? Майка ми казва, че е важно как си държиш вилицата, как дъвчеш, как си слагаш шапката. Ако това е всичко, не мисля, че е от голямо значение.

— О, не, това съвсем не е всичко! Това значи да си внимателен. Внимателен и добър с всички, еднакво към бедните и богатите — каза Кловър, говорейки бързо от желание да обясни своето разбиране за нещата, — да не бъдеш егоист, да не отблъскваш хората. Вилицата, шапката и всичко останало са само един малък начин да станем приятни на останалите. Джентълменът е джентълмен отвсякъде. Как бих искала да можеш да ме разбереш!

— Това ли било — промърмори Кларънс. Дали той разбра или не, Кловър не можеше да определи, нито пък дали е постигнала нещо с този разговор. Тя благоразумно спря до тук. Сигурно беше едно — че Кларънс не ѝ се разсърди. Нещо повече — след този ден той още повече се привърза към нея.

Лили страшно ревнуваше. Тя никога не се беше интересувала от Кларънс, но не ѝ харесваше той да предпочита другиго.

— Много странно — каза тя на Кловър. — Кларънс прави всичко, което му кажеш, а към мен се отнася ужасно. Не е честно! Аз съм му сестра, а ти само втора братовчедка.

През цялото това време момичетата не можаха да се видят с Луиза Агню. Тя се отби веднъж, но Лили беше там и се държа толкова

студено и надутото, че Луиза набързо си отиде. Когато Кейти и Кловър отидоха да я видят, тя не си беше вкъщи. Малко преди края на ваканцията тя им прати покана.

„Скъпа Кейти,

Много съжалявам, че не можахме да се видим с вас. Искате ли да дойдете в сряда и да прекараме целия ден у нас? Мама ви праща своите поздрави и се надява, че ще дойдете по-раничко, за да можем да прекараме повече време заедно. Тя толкова е слушала за вас. Искам да ви покажа и бебето. Татко ще мине да ви види тази вечер. Много поздрави на Лили. Тя има толкова много приятели и ще ме извини, че ви отнемам за един ден.

Ваша Луиза“

Кейти намери писмото за много учтиво, но Лили само тръсна глава. Госпожа Пейдж съжаляваше, защото смяташе, че ще им бъде скучно. Семейство Агню бяха според нея странни хора, съвсем не от добро общество. Беше чувала други да казват, че господин Агню е умен мъж, но самата тя не ги познаваше добре. Може би поканата трябваше да се приеме.

Кейти и Кловър нямаха никакви съмнения. Те изпратиха кратка бележка, в която се съгласиха да отидат в сряда. В уречения ден и двете станаха рано с приятно предчувствие за това, което ги очаква. Ваканцията при братовчедката Оливия беше скучна. Лили прекарваше времето със старите си приятели, освен това нямаше място, където да седнат или да правят нещо.

Луиза живееше далеч от семейство Пейдж, на не толкова престижна улица. Къщата обаче изглеждаше уютна и приятна. Отпред имаше малка градинка с весели цветни лехи, а на сенчестата веранда седеше госпожа Агню, до която беше поставена малка работна масичка. Тя беше младолика и симпатична жена, а гласът ѝ веднага ги накара да се почувстват като у дома.

— Няма нужда да ми се представяте — каза тя. — Лулу ви е описвала толкова пъти, че знам много добре коя е Кейти и коя е Кловър. Толкова се радвам, че дойдохте! Можете да отидете в моята

спалня и да оставите там нещата си. Лулу сигурно ви е казала, че аз съм инвалид и не мога да ходя, затова не мога да ви заведа дотам. Тя след малко ще дойде. Качи се да донесе бебето.

Момичетата отидоха в спалнята. Беше скромна и необичайна. Мебелировката беше съвсем проста, но леглото, тоалетката и прозорците бяха покрити с бяла дантела, а стените обсипани с картини, фотографии, скици. Повечето бяха без рамки, забодени без особен ред, сякаш само за да са осветени по най-добрия начин. Беше странно, но на Кейти й хареса. Тя с удоволствие би останала да ги поразгледа, но се страхуваше, че госпожа Агню ги очаква и ще се притесни, ако се забавят.

Още щом излязоха на верандата, Луиза се появи с малката си сестра на ръце.

— Оправях й косичката — обясни тя, — и не съм чула кога сте дошли. Дейзи, дай целувка на Кейти! А сега и на Кловър! Нали е много сладка? — и тя прегърна възхитено детето. — Малката ми красавица!

— Наистина е прекрасна! — извикаха сестрите.

След малко трите момичета седнаха заедно с Дейзи на пода на верандата и започнаха да си я подават, сякаш беше необикновено лакомство. Тя беше свикнала с това и добродушно позволяваше да я целуват, гушкат и подхвърлят нагоре-надолу. Госпожа Агню седеше до тях и се смееше. Когато бебето беше сложено да спи, Луиза заведе приятелките си в салона. Стените му също бяха покрити с гравюри, скици, картини, някои с рамки, други забодени заедно с есенни листа или клонки бръшлян. На масата имаше ваза с красиви есенни рози и беше толкова приятна и уютна, че сърцето на Кейти се стопли при вида ѝ. Те разглеждаха портрета на Луиза с Дейзи на ръце, нарисуван от баща им, когато самият господин Агню влезе. Лицето му веднага им хареса. Чертите му бяха искрени и фини. Беше приятно да го наблюдават как се грижи за болната си жена, сякаш е дете. Той я внесе в столовата и я сложи да седне на централното място.

Кейти и Кловър бяха единодушни по-късно, че това е бил най-веселият обед, откакто напуснаха дома си. Господин Агню разказваше истории за художници и картини и беше възхитителен. Още по-приятни бяха разговорите в стаята на Луиза, следобедната игра с Дейзи и дългата вечер, минала в разглеждане на книги и снимки.

Денят им се стори кратък. Когато излязоха в десет часа от къщата, съпроводени от господин Агню, изведнъж иззад дървото се появи една тъмна фигура и се присъедини към тях. Това беше Кларънс.

— Искрах да ви придружа — обясни той. — Къщата беше ужасно скучна без вас.

Кловър беше много поласкана, обаче учудването на госпожа Пейдж на следващия ден беше безкрайно.

— Наистина ли? — каза тя. — Не съм и помислила, че Кларънс ще поиска да изпрати някого през живота си.

— Бих искал — каза Кларънс вечерта преди заминаването им, — бих искал да пишеш от време на време на приятеля си, Кловър.

— Себе си ли имаш предвид? — засмя се момичето.

— Да не смяташ, че говоря за Джордж Хикман или онази маймуна Илс? — отвърна Кларънс.

— Не. Добре, нямам нищо против да пиша на приятеля си, ако този приятел си ти, но само при условие че този приятел ще ми отговаря.

— Съгласен съм — навъси се Кларънс. — Но ми обещавай, че няма да показваш на другите момичета писмата ми и няма да ми се смееш. Иначе няма да ти пиша. Лили казва, че почеркът ми е като следа от бръмбар. На нея няма да пиша. Обещавай ми!

— Добре, обещавам — каза Кловър. Беше й приятно, че Кларънс сам предложи да си пишат. На следващия ден те отпътуваха за Хилсовър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

КУПЧИНА ПИСМА

Хилсовър, 21 октомври

„Моя най-скъпа Елси,

Не ти писах миналата събота, защото тогава се върнахме в пансиона и оттогава не съм имала нито минута свободно време. Надявахме се госпожица Джейн да ни освободи от конспектите в неделя, защото занятията току-що бяха започнали. Ако се беше смилила, щях да ти напиша. Тя казва, че единственият начин момичетата да не правят бели е да са постоянно заети. Роуз Ред е сигурна, че нещо се е случило с госпожица Джейн през ваканцията — толкова строга е станала. Скъпа, ако знаеш само колко ми е неприятно да се върна тук и отново да слушам как се кара!

Трябва да ти разкажа за връщането ни. Господин Пейдж пътува през целия път с нас и беше много хубаво. Кларънс караше файтона до гарата. Той ми подари на сбогуване красива гумичка и златен молив. Мисля, че вие с Дори бихте го харесали, въпреки че от пръв поглед прави впечатление на груб и заядлив. И на мен така ми се стори отначало, но сега вече много го харесвам. Братовчедката Оливия подари на Кейти плетена яка и ръкавици, а на мен — кърпичка с бродирани кленови листа. Много мило от нейна страна! Съжалявам, че написах в миналото си писмо, че ваканцията не ни е харесала. Наистина не беше много хубаво, но не по вина на братовчедката Оливия. Тя искаше да ни развесели, но не знаеше как. На някои хора това не им се удава. Не казвай на никого за впечатленията ми от ваканцията, моля те!

Роуз Ред беше пристигнала преди нас с влака. Толкова се зарадва, когато и ние дойдохме, че чак се разплака. Каза, че чувствала носталгия, докато ни очаквала. Роуз е толкова сладка! Тя е прекарала ваканцията си много добре и е ходила на три приема. Невероятно, нали?

Двете с Кейти сме в стая номер 2 този срок. Тя е много по-приятна от старата стая. Има голяма печка точно до вратата ни, така че ще е топло. Влиза и слънце, само че госпожа Нипсън е забола дебел памучен плат по целия прозорец и е оставила само малък отвор горе. Всички прозорци така са направени. Не мога да ти опиша колко са й ядосани момичетата! Още първата вечер се събрахме възмутени и някои от съученичките ми заявиха, че няма да останат в пансиона. Но въпреки това никой не го направи. Ужасно е да не можеш да погледнеш навън! Колко ми се иска вече да е дошла пролетта!

Имаме нова столова. Много по-голяма е от старата и можем да се храним вътре всички заедно, а не на смени. Така е по-добре, защото ужасно огладнявах, докато чаках. Само едно е неприятно — всяко момиче трябва да казва нещо на френски преди хранене по определена от госпожа Нипсън тема. Днес темата е «Les oiseaux» («Птиците»). Роуз Ред каза на френски «Много обичам птиците, особено печените» и всички се смяхме. Следващата тема е за Юлиус Цезар. Нямам представа какво ще кажа.

Няма много нови ученички този срок. Защото госпожа Нипсън не е толкова известна като госпожа Флорънс, мислим си ние. Две или три от новите изглеждат симпатични, но не ги познавам още добре. Луиза Агню е най-симпатичното момиче след Роуз. Лили Пейдж казва, че е груба, защото баща ѝ рисува портрети. Ние ѝ бяхме на гости точно преди да напуснем Ашбърн. Родителите ѝ са очарователни. Къщата е пълна с невероятни неща и с картини. Господин Агню ни разказа толкова интересни истории за художници. Едната беше за момче, което обичало да прави фигурки на лъвове от тесто, а след това станало известно. Забравих името му. Беше много приятно.

Бих искала да видиш сестрата на Луиза, Дейзи. Тя е само на две годинки и е много сладка. Има десет зъбчета и почти не плаче.

Попитай татко...“

В този момент влезе Кейти с цяла купчина писма.

— Погледни! — извика тя. — Колко много писма! Госпожица Марш ме взе с нея до пощата. Три са за мен, две за теб, а едно за Роуз. Изчакай да дам на Роуз нейното и после ще ги четем заедно.

Малко по-късно двете сестри се настаниха удобно, надвесили глави над писмата. Първото беше от татко.

„Скъпи мои дъщери,

Миналата седмица получих писмото ви от 31-ви и се зарадвахме, че сте добре и готови за училище. Когато получите това писмо, вече ще сте в Хилсовър и зимният ви срок ще е започнал. Използвайте времето си най-пълноценно, защото всички тук много съжаляваме, че сме ви пуснали да заминете. Джоана каза, че ще намаже с лепило дрехите ви, когато се върнете. Почти съм склонен да се присъединя към нея. Сеси се върна от нейното училище и се е превърнала в истинска млада дама. Елси е много доволна от официалната рокля, която ѝ уши госпожа Хол, и всеки ден проверява дали няма новини от вас. Щеше да ви е по-трудно да учите, ако бяхте тук, защото малките пречат. Пратих на братовчедката Оливия чек за покупките и съм ѝ много задължен, че се е погрижила за облеклото ви. Кейти е права да се съобразява с цените, но искам да имате всичко необходимо. Пращам ви джобни пари — две банкноти по десет долара за всяка от вас.

Много целувки от децата.

Ваш: П. Кар

P. S. Братовчедката Хелън беше болна, но се оправи.“

— Колко кратко е това писмо — каза Кейти. — Татко винаги ни праща пари, но писмата му трябва да са поне два пъти по-дълги — тя сгъна писмото и го погали.

— Той винаги е зает — отговори Кловър. — Нали си спомняш как сядаше на бюрото да пише писма и винаги някой го прекъсваше? Много се радвам, че получихме пари, защото мога да ти върна тези шестдесет и два цента, които ти дължах. Сега е мой ред да чета. Това е от Елси и вече имаме истинско дълго писмо. Прибери банкнотите, Кейти, иначе може да ги загубим. Така е добре, хайде да четем.

„Скъпа Кловър,

Не можеш да си представиш колко съм доволна, когато получа писмо от вас. Разбира се, аз прочетох писмото до татко и до всички останали, но в тях ти не се обръщаш към мен, въпреки че започваш със «Скъпа Елси». Бих искала да добавиш нещо като «Лично за Елси», за да не го чете никой друг. Толкова ще е загадъчно! Моля те, направи го някой път! Доколкото разбрах, не ти е харесало много при братовчедката Оливия. Когато прочетох, че е казала за пътните ви рокли, че сякаш са извадени от стар скрин, страшно ме хвана яд на нея. Но не мисля, че в училището е по-добре, въпреки че понякога може би и там е хубаво. Джоана кръсти старата си парцалена кукла с издрасканото лице «Нипи» на госпожа Нипсън, аз ѝ направих шапка от муселин, а Дори нарисува на лицето ѝ черни очила. Стана като плашило и Джоана постоянно си измисля разни страшни неща, които ѝ се случват. Боде я с карфици, измисля си, че я болят ушите, кара я да пада и да се удря, чак ми дожалява понякога, въпреки че е наужким. Откакто ни писа за обедите ви, не съм хапнала нито трошица. Джоана сложи своята храна при парцалите още същия ден и досега не е яла, Фил казва, че ѝ се отразява добре. Не можеш да си представиш колко съм самотна без теб. Ако не беше Хелън Гибс, новото момиче, за което ви писах, не знам какво щях да правя. Тя е най-красивото момиче в училището на госпожа Крейн. Косата ѝ е къдрава

като моята, само че е четири пъти по-дълга и сто пъти по-гъста, а талията ѝ е тънка като карфица (наистина!). Много добри приятелки сме. Тя казва, че ме обича колкото би обичала своя сестра, но в действителност няма сестри. Веднъж се обиди, когато ѝ казах, че не мога да я обичам повече от теб и Кейти, и през цялата почивка не ми говореше, но вече се сдобрихме. Дори толкова много я харесва, че не мога да го накарам да влезе в стаята при нас. Изчервява се, когато го закачаме за нея. Но това е тайна. С Дори всяка вечер играем шах. Той почти винаги ме бие, освен ако не дойде татко да ми помага. Фил също се учи, защото иска да прави това, което правим ние.

Сеси пристигна. Превърнала се е в истинска млада дама. Променила си е прическата и носи дълги рокли. Тази зима ще ходи вече на приеми и госпожа Хол ще даде вечеря в нейна чест в четвъртък. Ще покани истински дами и джентълмени. Сеси има няколко нови красиви рокли — от бял муселин, от син тюл и от розова коприна. Мисля, че розовата е най-хубава. Сеси е много добра и ми показва всичко. Купили са ѝ прекрасна брошка и ветрило от слонова кост, и много други неща. Искане ми се и аз да съм голяма. Сигурно е много приятно. Ще ти кажа нещо, което не трябва да научи никой, освен Кейти. Спомняш ли си как Сеси твърдеше, че няма никога да излезе с млад джентълмен? Е, това не е вярно, защото вече три пъти е излизала със Силвестър Слак. Когато ѝ обясних, че не постъпва добре, защото нарушава обещанието си, тя само се засмя и ми каза, че съм глупаво малко момиче. Представяш ли си?

Ще ти разкажа и за нещо ужасно, което ми се случи онзи ден. Мария Ейвъри ме покани на чай и татко ми разреши да отида. Не ми се ходеше много, но не знаех как да се извиня пред Мария и затова се съгласих. Знаеш колко са бедни и че леля Изи казваше, че са «обидчиви», затова мислех, че ще трябва много да внимавам да не бързам да си тръгна и те да си помислят, че ми е скучно с тях. Стоях толкова дълго, че накрая ми се приспа и трябваше да се

щипя, за да не заспя. Накрая, когато ми се струваше, че е станало девет часа, помолих господин Ейвъри да ме заведе вкъщи. Когато се прибрахме, беше десет без петнадесет и татко беше тръгнал да ме прибира! Дори каза, че сигурно ми е било много приятно, за да се забавя толкова. Не казах на никого цели три дни, защото щяха да ми се смеят, и те наистина го направиха. На старата госпожа Ейвъри ѝ се спеше също и се налагаше да си крие прозявките. Казах на татко, че ако имах часовник, нямаше да правя такива грешки, а той се засмя и отговори: «Добре, ще видим». Мислиш ли, че ще ми купи часовник?

Много сме горди, че вчера Дори получи две награди на изпитите. По латински е на второ място, а по математика — първи. Доктор Пулман смята, че Дори е едно от най-умните момчета, които е виждал. Страхотно, нали? Наградите бяха книги: едната беше «Животът на Бенджамин Франклин», а другата «Животът на генерал Бътлър». Татко каза, че не му харесва много «Животът на генерал Бътлър», но Дори започна да я чете и каза, че е много интересна. Фил каза, че ако получи награди, би искал да са бонбони и нов нож, но ще трябва да почака, ако не почне да заляга над ученето. Питам го какво да ти напиша от негово име, а той каза: «О, пиши ѝ да се върне вкъщи и каквото искаш друго». Той е все така пълничък и розов, но всеки ден преди училище се разболява. Когато татко беше в Мурфилд, госпожица Финч му повярва и го остави два дни вкъщи. И нищо чудно, защото не можеш да си представиш как се преструва. Тя вече не му обръща внимание и той много бързо се оправя. Преди няколко дни около единадесет часа татко го е срещнал на пътя да замеря птичките с камъни. Казал, че се почувствал зле и учителят го пуснал да си върви. Татко забелязал, че устата му е изцапана и го накарал да си отвори чантата с обета. Малкият негодник го бил изял по пътя. Татко много се смял, но го накарал да се върне на училище.

Вече ти бях писала, че Джоана ходи с мен на училище. Много е горда с това и винаги казва «нашето

училище». Два пъти по-умна е от момичетата на нейната възраст. Госпожица Крейн я записа в часовете по писане, в които пишем съчинения. Първата тема била «Котенцето» и Джоана започнала:

«То е мило, малко, меко, драскащо същество, само да не го дърпаш за опашката, но е много умно.» Всички момичета се смяха, а Джоана каза: «Но това е самата истина.»

Не мога да продължа, защото трябва да уча по латински. А и това е най-дългото ми писмо. От четири дни го пиша. Моля те, нека и твоето бъде толкова дълго! Старата Мери и децата ти пращат много поздрави, а татко каза: «Предай на Кейти, че ако пудинговата диета се отрази на ръста ѝ, веднага да се връща вкъщи.» Колко бих искала да ви видя само!“

— Малкото ми патенце! Не е ли чудесна? — каза Кловър. — Мисля, че има истински талант за писане на писма. Разказва всички подробности и го прави толкова забавно. Никой друг не може да пише толкова хубави писма. От кого е следващото, Кейти?

— От братовчедката Хелън. Много дълго е пътувало. Погледни датата — 22 септември. Почти преди цял месец!

И тя започна да чете:

„Скъпа Кейти,

От доста време не сме си писали, но не бях добре напоследък и ми беше трудно да пиша. Вчера седнах за първи път от няколко седмици и днес вече се чувствам като нормален човек. Бих искала да видиш стаята ми тази сутрин — толкова е хубава, защото малката Хелън дойде с голяма кошница цветя и листа и двете заедно я украсихме. Има четири вази с рози, една с хризантеми и червени листа около всичките ми картини.

19 октомври.

Не довърших писмото си същия ден, а на следващата сутрин бях толкова отпаднала, че трябваше отново да

легна. Още съм в леглото и, както виждаш, ти пиша с молив, но не се безпокой за мен, докторът казва, че се оправям. Надявам се скоро да мога пак да седна. Червените листа увяхнаха, но розите са все така красиви, защото малката Хелън ми донесе свежи. Тя току-що беше тук да ми прочете съчинението си. Темата беше «Звездите» и не можеш да си представиш колко хубаво го е написала. Тя е чудесно малко момиче и е голямо удоволствие за мен да я уча. Аз бях толкова зле, че тя не можеше да идва за уроците си, но сега напредва бързо.

Трябва да ти разкажа и за Бен. Той е канарче и ми беше подарен през лятото. Постепенно порасна и стана толкова питомен, че си мисля — това не е канарче, а омагьосан принц, дошъл да живее при мен и да ме развлича. Вратата на клетката е винаги отворена и той си лети, където иска. Неуморим е и любознателен и изследва всяко кътче от стаята. Много е забавно да го наблюдавам, особено сега, когато съм на легло. Понякога си играе на криеница и се крие толкова умело, че не мога да го намеря. Но когато извикам: «Бен! Бен!» и си подам пръста, се чува пърхане на крилца и той кацва на него. В момента е на възглавницата и напада молива ми, от когото страшно ревнува. По същия начин се държи и с гребена ми, когато се реша: не ми разрешава да правя нищо друго, освен да си играя с него. Да можехте да го видите само!

Малката Хелън, другото ми животинче, току-що влезе с кейк, който сама била направила. Тя ти праща поздрав и казва, че когато дойдете през лятото, ще ви направи на всяка от вас по един. Довиждане, скъпа Кейти. Нямам за какво много да пиша, но не обичам да мълча дълго и да си мислиш, че си забравена от любящата ти братовчедка.

Хелън“

— Такива са писмата от братовчедката Хелън — каза Кейти. — Не се оплаква, а е била толкова зле. Не е ли най-прекрасният човек на

света, след татко, разбира се?

— Да, наистина. Няма такива като нея. Надявам се, че ще можем да я видим следващото лято. Сега е мой ред. Не знам от кого може да е това писмо. О, Кларънс! Кейти, не мога да ти го покажа. Обещах му, че няма на никого да показвам писмата му, дори на тебе.

Кейти излезе и остави Кловър да отвори писмото насаме. То беше написано с не много четлив почерк и с правописни грешки.

„Скъпа Кловър,

Не забравяй какво ми обеща. Имам предвид да не показваш това. И не казвай на Лили, че съм ти писал. Ако й кажеш, ще подскочи от яд. Не ми се е случвало нищо, откакто си заминахте. Тръгнах на училище вчера и донякъде се радвам на това, защото вкъщи е ужасно откакто си заминахте. Мама каза, че Гост има бълхи и не му разрешава да влиза вкъщи. Аз стоя навън с него. Той е добре и ти праща поздрав с опашка. Двамата с Джим му правим нашийник. Черен, с надпис «Г.П.», което означава Гост Пейдж. Ходихме на къмпинг с другите момчета миналата седмица. Беше хубаво, само че мама не ми позволи да остана да спя там, затова изпуснах най-интересното. Пекли са си месо на огън. Къмпингът е до Харстнет Хил. Когато дойдеш следващия път, ще те заведе там. Татко замина за Мейн по работа. Каза ми да се грижа за къщата и аз взех назаем пушката на Джим. Ако някой крадец беше влязъл, щях да го убия. Когато си лягам, слагам метла на дръжката на вратата, та ако я отворят, да вдигне шум и да се събудя. Тази сутрин си помислих, че някой е идвал, защото метлата я нямаше и пушката също. Но това е била Бриджит. Отворила е вратата и метлата е паднала, но аз не съм чул и тя я прибрала заедно с пушката в килера. Много се ядосах.

Писмото ми е кратко, но се надявам бързо да ми отговориш. Предай поздрав на Кейти и питай Дори дали има нужда от компас за машините си, защото аз имам два и мога да му пратя единия.

Братовчед ти: Кларънс Пейдж“

Това беше последното писмо от купчината. Кловър го сгъна, защото чу звънеца за чая.

— Господи! — извика тя. — Дойде време за чая, а аз още не съм завършила писмото си до Елси. Как бързо отлетя следобедът!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НОВОГОДИШНИТЕ ПОДАРЪЦИ

Октомври беше чудесен, чист и свеж, но през ноември времето се промени и стана много студено. Сутрин падаше слана, листата падаха и само черните стъбла в дворовете напомняха, че през лятото е имало цветя. Въпреки печката до вратата, стая номер 2 стана студена; неведнъж Кейти намираше четката си за зъби замръзнала. А това беше само намек за предстоящата зима. Момичетата настръхваха при мисълта за нея.

Към края на ноември госпожица Джейн тежко се разболя. Безпощадна към себе си, както към другите, тя си вземаше часовете като преди и никой не обръщаше внимание на дрезгавия ѝ глас, докато болестта не я събори. Тя остана на легло около четири седмици. Това внесе промяна в училището, защото за момичетата беше голямо облекчение да не чуват острия ѝ глас и да не я виждат. Може би те даже тайничко се радваха на нейната болест.

Кейти споделяше всеобщото настроение. Тя не обичаше госпожица Джейн. Но дните си минаваха един след друг и възпитателката не оздравяваше. Момичето започна да се безпокои. Една нощ тя дълго не можа да заспи и чу жестоката кашлица на госпожица Джейн. Кейти разбра, че тя е много болна и се зачуди кой ли се грижи за нея. Никоя от ученичките не припарваше до госпожицата. Слугите бяха все заети. И госпожа Нипсън, която не обичаше особено госпожица Джейн, също беше заета.

На сутринта, докато си учеше уроците, Кейти се замисли за това. Накрая тя попита госпожица Марш:

— Как е днес госпожица Джейн?

— Все същото. Не е тежко болна, така каза докторът, но много кашля и има треска.

— Някой грижи ли се за нея?

— Не, няма нужда. Сюзан се отзовава на звънеца при необходимост, а лекарствата ѝ са на нощното шкафче.

Госпожица Джейн беше оставена сама на себе си. Кейти беше прекарала толкова дълго време на легло и знаеше колко е ужасно за един болен да е оставен насаме със звънеца и лекарството. Тя започна да съжалява госпожица Джейн и без да осъзнава какво прави, отиде и почука на вратата ѝ. Прозвуча слабо „Влезте“ и тя видя учителката си отслабнала, бледа и много променена. Това не беше онази страшна и строга възпитателка, от която ученичките толкова се страхуваха. Тя толкова се изненада при вида на Кейти, че направи слабо усилие да изправи глава и да заговори с обичайния си тон.

— Какво има, госпожице Кар?

— Дойдох да ви видя как сте — отговори Кейти, учудена от собствената си смелост. — Толкова силно кашляхте тази нощ, че се опасявах да не сте по-зле. Мога ли с нещо да ви помогна?

— Благодаря — каза госпожица Джейн, — много мило от ваша страна, но няма нужда.

Невероятно — госпожица Джейн благодари и нарече някого мил!

— Няма да ме затрудни. Искате ли нещо? — повтори Кейти, окуражена.

— Не знам. Можете да сложите още дърва в огъня — отвърна нелюбезно госпожица Джейн.

Кейти го направи, след това видя, че чашата беше празна и наля вода. Огледа стаята. По масата бяха разхвърляни вестници и книги, чистите дрехи от пералнята бяха върху стола, нищо не беше на мястото си и Кейти, която знаеше колко придирчива е възпитателката към реда, предположи, че разхвърляната стая сигурно я дразнеше.

— Ще ми позволите ли да разтребя? — каза тя, посочвайки натрупаните дрехи.

Госпожица Джейн я погледна недоволено, но нищо не отговори и затова Кейти прие мълчанието ѝ за съгласие. Стараейки се да вдига колкото се може по-малко шум, тя отвори чекмеджетата и нареди вътре дрехите. След това отиде до масата и подреди листовите и книгите, сложи моливите и писалките в поставката. Накрая почна да чисти праха по масата с носната си кърпичка, което веднага накара госпожица Джейн да реагира.

— Не се прави така! — каза тя. — В шкафа има кърпа.

Кейти не можа да сдържи усмивката си, но намери кърпата и продължи да разтребва стаята. Сложи чиста кърпа на облегалката на

леглата, подреди часовника, лекарствата и лъжицата на достъпно място върху шкафчето. Госпожица Джейн я наблюдаваше. Тя беше толкова учудена от самата себе си, задето позволява на Кейти да извършва всичко това, колкото и Кейти беше изненадана от съгласието на учителката. Болните често не се съпротивляват, защото нямат сили. Освен това беше приятно някой да се погрижи за разхвърляните неща.

Накрая Кейти опъна юргана и попита дали да оправи възглавниците.

— Няма значение — беше отговорът.

Не звучеше окуражаващо, но Кейти смело хвана възглавницата, изтупа я и я сложи отново на мястото. След това излезе от стаята колкото се може по-тихо, а госпожица Джейн нито каза „Благодаря“, нито пък показва, че забелязва нейното напускане.

Роуз Ред и Кловър едва повярваха на ушите си, когато чуха за случилото се. Те гледаха на Кейти като на човек, който току-що е излязъл невредим от клетката на лъва.

— Господи! — възкликна Роуз, поемайки си дълбоко въздух. — Настина ли? И тя не те направи на пух и прах!

— Съвсем не — засмя се Кейти. — Нещо повече, смятам пак да отида.

Тя удържа на думата си и започна често да ходи при госпожица Джейн. Винаги имаше нещо дребно за правене: или да се сложат дърва в огъня, или да се напълни каната, или да се дръпнат и пуснат пердетата. Една сутрин тя позволи на Кейти да я срещне и момичето я вчеса толкова внимателно и леко, че след това госпожица Джейн я молеше всяка сутрин да го прави.

— Какво те е направило толкова добра болногледачка? — попита я един следобед.

— Самата аз бях дълго време на легло — отговори Кейти и разказа за четиригодишната си болест, за живота в стаята, грижите за къщата и ученето на уроците. Госпожица Джейн нищо не каза, но Кейти забеляза промяната в погледа ѝ.

Така продължи до Коледа. Падаше се в петък и това съкращаваше ваканцията с един ден. Момичетата бяха разочаровани. Само някои можеха да си отидат вкъщи, повечето щяха да останат и прекарат празниците в пансиона до понеделник, когато започваха занятията.

— Не е много весела Коледа — каза си Кловър, погледна към непокритата част на прозореца и видя как големите снежинки се вихрят и падат. Стая номер 2 беше студена и тя побърза да отиде в класната стая, където рояк момичета се беше скупчил около печката. Всички бяха в лошо настроение, говореха за домовете си и колко весело празнуват там Коледа.

— Тук е ужасно! Ще плача през цялата нощ, толкова ми се иска да съм си вкъщи — хълцаше Лили на рамото на съквартирантката си.

— Ти си като госпожа Гъмидж от „Дейвид Копърфилд“ — каза Роуз. — Спомняте ли си, момичета? Когато овесената каша загоряла „всички бяхме огорчени, но най-огорчена беше госпожа Гъмидж“. Не е ли Лили като госпожа Гъмидж?

Това сравнение превърна сълзите на Лили в яд.

— Само ти можеш да бъдеш толкова ужасна и неприятна, Роуз Ред — извика тя ядосано. След това изскочи от стаята и с трясък затвори вратата.

— Сега отива в стаята си да се ядосва — каза Луиза Агню.

— Бих предпочела да си мълчиш, Роузи — прошепна Кловър. — Лили наистина се чувства зле.

— И какво от това? И аз се чувствам зле, и ти, и всички останали. Да не би само тя да има право да ѝ е тъжно? Защо ни кара да се чувстваме още по-зле?

Кловър нищо не каза, а само продължи да чете. След десетина минути Роуз, която не оставаше дълго в лошо настроение, седна до нея и пусна примамливите си трапчинки.

— Прощавам ти — прошепна тя и лекичко оципа Кловър по лакътя.

— За какво?

— За това, че си права. За Лили имам предвид. Признавам си, че малко ме дразни. Няма значение. Когато слезе, ще ѝ се извиня. Тя е крокодил, но понеже е твоя братовчедка, ще бъда добра с нея. Целуни ме, за да ми докажеш, че не ми се сърдиш!

— Не ти се сърдя! — каза Кловър и я целуна по розовата бузка. — Чудя се дали някой може да ти се сърди повече от десет минути, Роузи!

— Да! Госпожица Джейн например. Тя ме мрази като отрова, но какво от това, сега тя е болна. Къде е Кейти?

— Отиде да я види.

— Някой ден — тържествено почна да пророкува Роуз, — тя ще влезе в стаята и никога повече няма да я видим! Госпожица Джейн ще стане пак същата. Бих посъветвала Кейти да внимава. Какъв е този шум? Звънците на шейната, боже мой! Момичета! — и тя се качи на едното бюро и погледна навън. — Някой има голям колет! Идва старият Джойс с шейната. Кой ще познае за кого е?

— За мен е! Сигурно е за мен! — извикаха няколко гласа.

— Бела, миличка, изтичай да погледнеш през перилата и да видиш дали не можеш да разчетеш името — извика Луиза и Бела с готовност се втурна.

— Не можах — докладва тя, като се върна. — Името е откъм стената. Но има два колета! Един голям и един малък!

— За кого ли са? — шумяха ученичките. Половината от тях очакваха колети и се взираха във виелицата през целия ден.

В този момент влезе госпожа Нипсън.

— Тази вечер ще учите както обикновено — обяви тя. — Всички трябва да си подготвите домашните за понеделник. Госпожице Кар, елате за малко!

Учудената Кловър я последва.

— За вас пристигнаха два колета — каза госпожа Нипсън. — Предполагам, че съдържат подаръци за Коледа. Ще кажа да махнат гвоздеите и да занесат сандъците в стаята ви, но ви предлагам да не ги отваряте до утре. Ваканцията започва след часа за самостоятелна подготовка тази вечер, а тогава ще бъде твърде късно.

— Добре, госпожо — послушно отговори Кловър. Но в момента, в който госпожа Нипсън се отдалечи, тя подскочи и се втурна в класната стая.

— Момичета! Колетите са за мен и Кейти!

— И двата! — разочаровано извикаха съученичките ѝ.

— Да, и двата. Госпожа Нипсън ми каза. Съжалявам, че не са за вас. Никога досега не сме получавали колети. Не се и надявах, толкова сме далеч! Надявам се, че и за вас ще пристигнат.

— Колко си мила! — каза Луиза Агню. — Радвам се, че колетите са за вас, защото ние често получаваме, а вие с Кейти досега не сте имали. Надявам се да има нещо вкусно вътре!

— Сигурно ще е хубаво! От дома е — отговори Кловър с щастлива усмивка и излезе да потърси Кейти.

Тази вечер часът за самостоятелна подготовка им се стори необичайно дълъг. В минутата, в която той свърши, двете сестри хукнаха към стаята си. Колетите бяха там, гвоздеите бяха извадени от капациите и тънка хартия обвиваше съдържанието им. Кейти и Кловър можеха само да гледат, но не и да ги отворят до утре.

— Напипвам нещо твърдо — заяви Кловър, пъхайки пръст под капака.

— Така ли? — отговори Кейти и с героични усилия се мушна в леглото си.

— Няма начин, Клови — каза тя, — най-добре и ти да си лягаш. Духни свещта и да заспиваме, за да дойде по-бързо сутринта.

Цяла нощ Кейти сънува, че е вкъщи. Може би затова и се събуди толкова рано. Нямаше още пет часа. В стаята беше тъмно. Тя не искаше да буди Кловър и остана да лежи неподвижно, докато зората не започна полека-лека да очертава кутиите до прозореца. Вече не можеше да чака и се измъкна от леглото, промъкна се на пръсти до колетите, повдигна капака на единия и пъкна вътре пръста си. Напила нещо пухкаво и сладко. Беше малка курабийка.

— Това са сладките на Деби! — извика тя.

— Какво? Какво става? Дай и на мен! — събуди се Кловър.

Кейти се разрови, докато намери още една, и после бързо се мушна в леглото. До сутринта двете сестри лежаха в леглата, говореха си за вкъщи и гризяха курабийки.

Закуската беше с половин час по-късно, което беше добре дошло. Веднага щом тя свърши, двете сестри се загърнаха в шаловете, а Кловър си сложи шапка и ръкавици. Роуз Ред, минавайки край вратата им, избухна в смях и ѝ предложи да си обуе галоши.

— Влез — извикаха я сестрите, — и ни помогни да отворим кутията!

— О, вие май имахте колет? — каза Роуз. Надяваше се с нехайния си тон да предизвика покана. — Благодаря ви, но може би ще намина някой друг път. Ще ви преча.

— Ах ти, хитрушо! — каза Кловър, а Кейти я хвана за ръката и я вмъкна в стаята. — Седни на леглото и си сложи сивата ми наметка!

Как може да помислиш, че ще ни пречиш? Знаеш, че не ни пречиш и знаеш защо всъщност си дошла.

— С каква цел? Е, разкрита съм! — засмя се Роуз.

Кейти вдигна капака и го подпря на вратата. Моментът беше вълнуващ.

— Само погледнете!

Отгоре имаше четири по-малки кутии, а по-надолу се виждаха пакети с най-различни големина и форми. Всички те бяха много добре и красиво опаковани. Това беше отнело на госпожица Финч цели три сутрини, а Мери и Елси помагаха и даваха съвети как по-добре да стане.

Всяка кутийка съдържаше различни лакомства. В едната имаше сладки, в другата джинджифилови бисквити, в третата курабийки, в четвъртата голямо парче кейк от сливи, поръсен с бадеми и захар. И трите момичета възкликнаха при вида му.

— Никога не съм виждала нещо по-прекрасно — обяви с пълна уста Роуз. — А тези бисквити са великолепни. Какво ли има в тези очарователни пакетчета? Побързай, Кейти!

Милата Елси! Първите две бяха от нея, в едното бяла шапка за Кейти, а в другото синя шапка за Кловър, плетени от ръцете ѝ и много красиви. Момичетата бяха очаровани.

— Колко добре се е справила! — каза Кейти. — Тя плете по-добре от нас, Кловър.

— Няма по-прекрасна малка сестра от нея! — отговори Кловър и двете започнаха да пробват шапките пред огледалото.

Това продължи доста дълго и Роуз стана нетърпелива.

— Заявявам ви — извика тя, — че ако след малко не отворите другите пакети, ще умра от студ и любопитство. Не мога повече да чакам.

— Добре — каза Кейти. — Отвори следващия пакет, Кловър, твой ред е.

В първия пакет, който отвори Кловър, имаше книга — „Евангелина“ с корици в синьо и златно. В следващия имаше книга със същата подвързия за Кейти — „Златната легенда“. И двете бяха от Дори. След това момичетата извадиха два еднакви кръгли пакета. В тях имаше мастилници с калъфи от кожа, на които пишеше „На Кейти от Джоана“ и „На Кловър от Фил“. Очевидно децата бяха купували

заедно подаръците си, защото след малко бяха разопаковани още два еднакви подаръка — несесери за моливи, съвсем еднакви и надписани „На Кейти от Фил“ и „На Кловър от Джоана“.

Колко беше приятно да отворят подаръците! Те се смееха, шегуваха се, но бяха готови и да се разплачат. Всяка дреболийка беше доказателство, че децата ги помнят и обичат. Носеха уханието и усещането за вкъщи.

— Какво ли е това? — попита Кейти, като извади от една опаковка красива кръгла кутийка. Отвори я. Виждаше се само розово кадифе. Кейти пипна под него и нададе вик.

— О, Клови! Какво красиво нещо! Това трябва да е от татко — разбира се, че е от татко! Прекалено е хубаво!

„Красивото нещо“ беше дълга елегантна верижка от злато за часовника на Кейти. Кловър много я хареса, а радостта ѝ нямаше граници, когато откри кутийка със съвсем същата верижка за нея самата. Момичетата едва не се разплакаха от щастие.

— Няма друг такъв баща на света! — казаха те.

— Не, има. Моят е също много добър — каза Роуз, избърсвайки малка сълзичка в ъгъла на окото си. — Не плачете, скъпи! Вашият татко е ангел, без съмнение. Никога не съм виждала толкова красиви верижки през живота си — никога. А що се отнася до децата — те са чудесни малки патенца. Вие сте едно прекрасно семейство. Кейти, умирам от нетърпение да разбера какво има в синия пакет.

Синият пакет беше от Сеси и съдържаше синя панделка за Кловър. Имаше и розова за Кейти. Всички бяха помислили за момичетата. Старата Мери им беше пратила линийки, госпожица Финч — несесер за конци. Александър им беше начупил цял пакет ядки.

— Страхотно! — каза Роуз, когато ги видя. — Какво нещо е да си обичан! Госпожа Хол? Коя е госпожа Хол? — попита тя, докато Кловър разглеждаше малка гравирана поставка.

— Майката на Сеси — обясни Кловър. — Колко мило от нейна страна да ми прати това, нали? А това е снимката на Сеси в малка рамка за тебе.

Колетът беше вълшебен. Сякаш нямаше дъно. Под подаръците имаше фурми, бадеми, сушени сини сливи, стафиди, бонбони, а под тях ябълки и круши. Изненадите няхаха край.

Но накрая и последното нещо беше извадено от колета.

— Сега — каза Кейти, — да сложим в кутията ябълките и крушите и след това ми помогнете да разделим останалите неща, за да направим малки подаръчета за момичетата. Всички бяха толкова разочаровани, че нямат колети. Можем да им дадем част от нашия. Съгласна ли си, Кловър?

— Разбира се. И аз си мислех същото.

Тя приготви двадесет и девет парчета хартия, в които Роуз и Кейти разделиха лакомствата. След малко бадемите и бисквитите вече бяха раздадени и веселото хрускане показваше, че ученичките са си намерили приятно забавление. Останалите колети бяха задържани от падналия сняг и никой не можа да ги получи преди понеделник.

Госпожа Нипсън също получи голямо парче кейк и кошница красиви червени ябълки. Никой от учителите и слугите не беше пропуснат. Членовете на О.П.П. бяха събрани на празненство, а що се отнася до Роуз, Луиза и други по-близки приятелки, лакомствата се изсипаха върху тях с такова щедро изобилие, че те започнаха накрая да протестират.

— Вие раздадохте всичко. Нищо не остана за вас.

— Имаме си достатъчно — каза Кловър. — Роузи! Виж каква прекрасна круша! Вземи я!

— Не! — възпротиви се Роуз, но Кловър ѝ я пхна в джоба.

След този случай в пансиона „кутията на Кар“ стана нарицателна. Означаваше родители, които мислят за децата си. Раздаването толкова ангажира Кейти и Кловър, че едва след обедата отвориха малката кутия. И много съжалиха за това, защото вътре имаше цветя: рози, мушката, красиви бели и червени карамфили, така умело завити в памук, че не бяха измръзнали по пътя. Кейти побърза да ги сложи в топла вода, защото беше чувала, че това е най-добрият начин да се съживят увехнали цветя.

Те бяха от братовчедката Хелън, а под тях, закрепени за дъното на кутията, за да не се повредят, имаше две плоски пакетчета. Бяха загънати в хартия и завързани елегантно с панделка, както само тя умееше. В пакетчетата имаше копринени ръкавици, леко парфюмирани, едните бели, другите лилави и на всеки чифт беше забодена честитка за Коледа.

— Колко прекрасни са хората! — каза Кловър. — Карат ме да си мисля, че сме най-добрите момичета на света.

Накрая Кейти подбра една красива ябълка, няколко круши, стафиди, фурми и няколко по-свежи цветя в една ваза и почука на вратата на госпожица Джейн.

За първи път от много време тя беше седнала, загъната в шал, много отслабнала и бледа. Кейти, която беше престанала да се страхува от нея, смело влезе в стаята.

— Получихме чудесен колет от къщи, госпожице Джейн, пълен с най-невероятни неща. Толкова беше приятно! Донесох ви една ябълка, няколко круши и този малък букет. Коледа е хубав празник, нали?

— Да — отговори госпожица Джейн, — наистина. Чух някой по коридора да казва, че сте получили колет. Благодаря ти — каза тя, докато Кейти слагаше кошницата и цветята на масата. — Цветята са много красиви. Пожелавам ти весела Коледа.

Това беше твърде много за госпожица Джейн, която не престана да говори с обичайния си тон. Кейти си тръгна довольна.

Но същата вечер, преди да си легнат, се случи нещо невероятно. Кейти каза на Кловър, че не е много сигурна дали не е сънувала. Беше около осем часа, когато тя мина покрай стаята на госпожица Джейн и чу как я вика да влезе. Бузите на учителката горяха и тя говореше бързо, сякаш беше решена да каже нещо колкото се може по-скоро.

— Госпожице Кар — започна тя, — искам да ви кажа, че промених мнението си. Бяхме несправедливи с вас миналия срок. Не го казвам заради грижите, които полагаете за мен, докато бях болна. Промених мнението си много по-рано въз основа на цялостното ви поведение и доброто влияние, което оказвате на другите момичета. Това е. Мисля, че ще се радвате да го чуете от мен, а ще го кажа и на госпожа Нипсън.

— Благодаря ви — отговори Кейти, — не можете да си представите колко се радвам! — тя едва не целуна госпожица Джейн, но тъй като това щеше да е прекалено, двете само стиснаха ръце и момичето полетя към стаята си.

— Твърде хубаво, за да е истина. Искане ми се да се разплача, толкова съм щастлива — каза тя на Кловър. — Какъв чудесен ден!

От всичко, което Кейти получи за Коледа, може би най-хубавият подарък беше признанието на госпожица Джейн.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В ОЧАКВАНЕ НА ПРОЛЕТТА

Училището стана по-приятно след събитията около Коледа. Госпожа Нипсън не спомена нищо за случилото се, но отношението ѝ се промени. Кейти забеляза, че тя повече не я наблюдава и ѝ вярва.

Следващата седмица госпожица Джейн беше много по-добре и отново започна да води часовете си. Болестта не я беше променила. Само в романите треската променя характера на лошия герой и го превръща в добър. Повечето ученички все така я мразеха. Тонът ѝ продължаваше да е строг, а поведението сурово. Но за Кейти нещата бяха други. Госпожица Джейн не се беше привързала към нея — не ѝ беше такъв характерът — но беше станала учтива и внимателна и дори по свой студен начин приятелски настроена. Кейти започна да открива някои хубави черти у нея.

Представя ли си някой колко невероятно дълга изглежда зимата, когато термометърът седмици наред не се качва над нулата? Студът ти се струва безнадежден. Мислиш си, че лятото е нещо, за което си чел само по книгите, но никога не си преживял. Зимата е най-истинското нещо на света.

Кейти и Кловър усещаха как безнадеждността ги обзема с всеки изминал ден все повече, а времето ставаше по-студено и по-студено. Десет, двадесет, дори тридесет градуса под нулата не бяха невероятни температури за Хилсовър. Този студ ги плашеше, но никой друг не се изненадваше от това. Беше суха и искряща зима. Декемврийският сняг не се стопи до март и само хрускащи и твърди коридори го прорязваха. Когато ученичките излизаха на всекидневната си разходка, над снега се виждаха само шапките и качулките им. Много сутрини момичетата откриваха скреж по прозорците си, а всяка капка вода в каните или легените се превръщаше в лед. Много нощи Кловър, която беше малко и нежно създание, лежеше разтреперана в леглото си, без да може да заспи. За самата Кейти студът беше по-скоро ободрителен, отколкото потискащ. Имаше нещо в кръвта ѝ, което реагираше на ниската

температура, и съвсем неочаквано тя заякна през тази зима. Но дългите бури влияеха и на нея. Тя копнееше за пролетта и за вкъщи повече, отколкото си признаваше. Имаше нужда от разнообразие в монотонния си живот, когато дните се проточваха дълги като седмици, а седмиците изглеждаха като месеци.

Момичетата прибягваха до всякакви средства, за да запазят настроението си през тоя ужасен сезон. Обхващаха ги различни страсти. Отначало това беше „боядисването“, когато сякаш по всички лица и ръце имаше следи от мастило. След това всички се побъркаха по плетенето на дантели. Харесваха си един и същи мотив, от който накрая почваше да им се повдига. По едно време Кловър преброи осемнадесет нейни съученички да правят абсолютно еднакви възглавнички за игли. След това дойде модата на албумите, когато тридесет и две момичета от всичко тридесет и девет си купиха празни дебели тетрадки с червени подвързии и започнаха да събират в тях спомени и подписи.

Сали Остин добави към подписа си този стих, който беше измислила сама:

*„Когато красивите ти очи се сведат
над тези редове,
спомни си за приятеля, който не е при тебе.“*

Останалите бяха очаровани от това двустишие и поне дузина го заимстваха, в резултат на което в половината от албумите можеше да се прочете:

*„Когато красивите ти очи се сведат над тези
редове“ и т.н.*

Естер Диърборн беше написала в албума на Кловър:

„Дискретността е неотменима част на доблестта.“

Защо тя написа това, никой не знаеше, нито пък то имаше някакво отношение към Кловър, но изразът стана популярен и често се повтаряше над различни грижливо изписани подписи. Водеше се борба кой ще притежава най-голямата колекция. Някои от момичетата пращаха поръчки вкъщи за автографи на известни личности и след това ги лепяха в албумите си. Разбира се, Роуз Ред надмина всички.

— Показвала ли съм ви моя албум? — попита тя един ден, когато повечето момичета се бяха събрали в класната стая.

— Не, не си! — извикаха няколко гласа. — Имаш ли? Покажи ни го, моля те!

— Разбира се, че ще ви го покажа, щом толкова желаете — услужливо каза Роуз Ред.

Тя отиде в стаята си и се върна с тетрадка в опърпана подвързия. Съученичките ѝ изглеждаха разочаровани.

— Отвън не е много красив — обясни Роуз Ред. — Ще го подвързва отново тези дни. Виждате, че албумът ми не е нов, но е много ценен за мен — и тя въздъхна сантиментално, — всички мои приятели са писали в него.

Момичетата бяха заинтригувани от начина, по който Роуз произнесе това. Но когато отвориха албума, се учудиха още повече. Роуз изглежда се познаваше с немалко изтъкнати личности. Половината от автографите бяха от мъже и бяха получени от целия свят.

— Само чуйте това! — извика Луиза и зачете:

*„Ти може и да ме забравиш,
но аз никога, никога не ще забравя теб!“*

Алфонсо де Кастил, 1 април,
Ескуриал

— Кой е този? — попитаха няколко момичета със страхопочитание.

— Никога ли не сте чували за него? Най-малкият брат на испанския крал — отговори нехайно Роуз.

— Господи! Само чуйте това — възкликна Ани Силсби.

*„Ако благоволиш някога да се сетиш за мен,
помни ме като твой вечен почитател!“*

Потьомкин Монморенски, 10
юли, Санкт Петербург

— И това — изписка Алис Уайт.

*„Казват, любовта е трън, но тя стрела е,
която не мога да я извадя от сърцето си.“*

Антонио, граф на Валамброза

— Действително ли познаваш истински граф? — попита Бела, очите на която бяха станали големи и кръгли като чинийки.

— Дали познавам Антонио де Валамброза! Разбира се — отговори Роуз. — Никой в тази страна не го познава по-добре от мен.

— И той ти написа това?

— А кой друг би могъл да бъде?

Отговор не последва и занапред Роуз зае почетно място на истинска героиня в представите на Бела и на останалите момичета. Кейти обаче усети нещо нередно и още щом останаха насаме, атакува приятелката си.

— Е, Роузи, я си признай! Кой написа тези абсурдни автографи в албума ти?

— Абсурдни автографи! Какво искаш да кажеш?

— Всички тези графове и други. Не се преструвай! Няма да те пусна, без да си признаеш.

— О, Антонио и скъпия Потьомкин! Тях ли имаш предвид?

— Да, точно тях.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Заклевах ли се, че на никого няма да кажеш?

— Добре.

— Е — тук Роуз избухна в смях, — аз сама ги написах.

— Наистина ли? Кога?

— Онзи ден. Исках да изпреваря Лили, която толкова се беше надула с автографите от Вендъл Филипси и господин Сюърд, че просто седнах и изписах целия си албум. Отне ми половин час. Мислех да напиша още, всъщност бях измислила още един, но се страхувах, че Бела няма да го преглътне, затова скъсах тази страница. Сега вече съжалявам за това, защото тези гъски щяха да повярват на всичко. Все едно го е написал, преди да умре, за да го предаде на потомците в мое лице — обясняваше Роуз.

*„Мъртъв съм почти,
Давид ме победи!“*

Голиат от Гат

— Невероятна си! — извика крайно развеселената Кейти. Но тя спази обещанието си и смея да твърдя, че някои от пансионерките в Хилсовър и до ден-дневен вярват в истинността на този албум.

Не след дълго тъжна новина пристигна за Бела. Баща ѝ почина. Къщата им беше в Айова, твърде далеч, за да може тя да успее за погребението, затова бедното момиче остана в училището и колкото можеше се справяше с мъката си. Кейти, която обичаше децата и беше привързана към Бела, стана особено нежна и внимателна към нея. Бела ѝ отвърна с цялата любов на малкото си сърчице. Демонстрациите на привързаността ѝ бяха доста смешни и понякога досаждаха, но Кейти винаги беше нежна и внимателна. Роуз и дори Кловър обаче не одобряваха тази, както те я наричаха „странна близост“.

— Бедното създание! Толкова е тежко за нея, та тя е само на единадесет години — казваше им Кейти.

— Толкова смешно те гледа понякога — отвърщаше ѝ Роуз, която беше много наблюдателна. — Като катерица, която е скрила орех и не иска да го намериш. Тя крие нещо, помни ми думата.

— Най-вероятно много неща — добави Кловър, — толкова е палава!

Но никоя от трите не можеше и да предположи какво е това „нещо“.

В началото на януари госпожа Нипсън обяви, че ще направи „соаре“, на което младите госпожици, които нямат забележки за изтеклия период, ще бъдат поканени. Обявата предизвика силно оживление и ученичките решиха да са послушни. Но забележки се получаваха лесно и постепенно една след друга момичетата губеха шансовете си за участие. До деня на празненството само няколко от тях слязоха при гостите, а останалите трябваше да въздишат по стаите си заради извършените нарушения. Кейти и Роуз бяха сред прегрешилите. Роуз я бяха хванали да пише бележка по време на час за самостоятелна подготовка, а Кейти беше закъсняла пет минути за храна. Те се утешиха с прическата на Кловър и с обсъждането на външния ѝ вид, след което се настаниха в хола над стълбите. Оттам можеха да наблюдават случващото се и успехите на Кловър.

Много скоро те забелязаха, че тя седи до професор Секом. Той беше добър и приятен човек с плешива глава и беше модерно сред момичетата да му се възхищават.

— Колко е красива! — каза Роуз. — Само погледни госпожа Секом, Кейти! Гледа към Кловър, сякаш ще я изяде. И каква невероятна шапка носи! Има я още от времето, когато Силвия беше в училището, а това е преди осем години.

— Тихо! Ще те чуе!

— Няма. Елен чете стихотворението си. Чувствам, че е уплашена. Слушай! Колко бързо говори!

— Най-после ще сервират безалкохолното! — извика Естер Диърборн, когато долу се появиха подноси със сок и сладки. — Не им ли е неудобно да седим тук и само да ги гледаме?

— Професор Секом! Професор Секом! — смело извика Роуз. — Съжалете ни. Мечтаем за парче кейк!

Професорът скочи, обърна се и погледна нагоре. Когато видя гладните лица на надвесилите се момичета, той се разсмя.

— Почакайте малко — отговори той и изчезна в салона. След малко се запромъква през хората с големи парчета кейк в двете си ръце.

— Заповядайте, госпожице Роуз — каза той.

Но Роуз изтича надолу до средата на стълбите, благодари му и отново изчезна в тъмнината горе. Възгласите, които последваха от там, накараха професора да се завърне в салона с тресящи се от смях рамене. Малко след това и Кловър се качи да опише какво става долу.

— Нищо особено. Всички са много стари. Не съм говорила с никого, а сокът е всъщност разреден сироп. Мисля, че тук при вас е по-весело — разказа Кловър. — Но трябва да слизам, идва моето изпълнение.

— Въпреки честта и славата, мисля, че на нас ни е по-весело — заключи Роуз.

Следващата седмица беше Свети Валентин. Някои от момичетата получиха валентинки от вкъщи, а също така си размениха и помежду си. Кейти и Кловър имаха две съвсем еднакви от Фил с червена птичка по средата на листа и надпис отдолу: „Обичам те“. Двете заедно направиха една великолепна за Роуз, която се предполагаше, че трябваше да ѝ е изпратил Потъомкин де Монморенски, героят от албума. Но най-невероятната картичка получи госпожица Джейн. Тя пристигна с останалите, докато всички обядваха. Момичетата я видяха, че се изчерви и ядоса, но я сложи в джоба си и не каза нищо.

Следобед Бела каза, че писмото на госпожица Джейн е било в рими, и тя направо е побесняла. Преди чая в стая номер 5, където седяха Кейти и Роуз, дойде Луиза.

— Познайте какво се е случило! Писмото на госпожица Джейн е било валентинка! Толкова е невероятно, че ще се пръсна от смях!

— Откъде знаеш? — извикаха двете ѝ съученички.

— Госпожица Марш каза на Алис Гибънс. Нали знаете, че те са нещо роднини, и госпожица Марш често ѝ разказва разни неща. Тя ѝ е казала, че госпожа Нипсън и госпожица Джейн са бесни и са решили да разберат кой го е направил. Било е от господин Хардхак, мисионерът на госпожица Джейн, не, не от господин Хардхак, а от канибалът, който го бил изял току-що. Той изпратил на госпожица Джейн кичур от косата му и рецептата, по която го е сготвил. Бил станал „много вкусен“ и месото му било „извънредно крехко“. И

всичко това в стихове. Чували ли сте нещо по-смешно? Кой ли би могъл да го стори?

— Наистина кой ли? — извикаха Кейти и Роуз. Кейти за момент се усъмни в приятелката си, но видът на Роуз, спокоен и невинен като на бебе, я убеди в обратното. Невъзможно бе тя да извърши такова прегрешение. Кейти обаче не беше виждала дневника на Роуз, в който пишеше: „Отмъсти на госпожица Джейн“, нито пък за появилия се покъсно отдолу надпис: „Извършено. 14 февруари, 1869“.

Никога не се откри кой е авторът на дръзката валентинка. Роуз си мълчеше, а госпожица Джейн вероятно реши, че „Дискретността е неотменима част на доблестта“, защото очакваните разследвания не бяха направени.

Вече оставаха само шест седмици до края на срока. Момичетата брояха дните и се чудеха как да накарат времето да минава по-бързо. Естер Диърборн, на която ѝ вървеше математиката, беше направила сметка на часовете, минутите и секундите, които оставаха до щастливия край. Ани Силсби наниза четиридесет и две квадратни картончета на един конец и всяка вечер откъсваше по едно и го изгаряше в пламъка на свещта си. Други правеха таблици на дните и всяка вечер зачертаваха тържествено изминалия ден. Но никое от тези средства не караше времето да тече по-бързо. То дори се нижеше по-бавно от обикновено и се беше превърнало само в очакване.

Но въпреки че сърцето на Кейти беше погълнато от мисълта за вкъщи, тя призна на Кловър:

— Знаеш ли, колкото и да ми се иска да си отида, толкова ми е и мъчно! Трябва да се разделя с нещо, което никога няма да имам. Вкъщи е много хубаво и най-много би ми се искало да съм там, но дори да живеем сто години, няма вече да станем ученички в пансион.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАВРЪЩАНЕ В РАЯ

— Само още седем дни — каза Кловър, зачертавайки една от клетките на таблицата, залепена за прозореца им, — само седем и след това татко ще дойде да ни прибере!

Тя бе прекъсната от Кейти, която влезе в стаята с писмо в ръка. Изглеждаше бледа и натъжена.

— Кловър! — изплака тя. — Чуй само: татко не може да дойде да ни прибере. Не е ли ужасно?

И тя зачете:

Бърнет, 20 март.

„Скъпи мои момичета,

Невъзможно е да дойда за вас през следващата седмица, както възнамерявах. Няколко мои пациенти са тежко болни, а старият господин Барлоу е прикован внезапно от паралич, така че не мога да ги оставя. Съжалявам много, сигурно и вие, но няма какво да се прави. За щастие госпожа Хол е разбрала, че нейни приятели ще пътуват на запад със семействата си и им писа дали ще могат да ви съпроводят. За съжаление трябва да пътувате до Олбъни сами, където господин Питърс (приятелят на госпожа Хол) ще ви посрещне. Ще пиша на господин Пейдж да ви качи на влака и да ви повери на кондуктора в четвъртък сутринта. Мисля, че няма да имате проблеми. Господин Питърс ще ви чака на гарата в Олбъни, а ако нещо стане, веднага трябва да отидете в къщата на Дилъвън, където той ще е отседнал. Пращам ви и чек за пътуването. Ако Дори беше пет години по-голям, щях да го изпратя да ви посрещне.

Децата са най-нетърпеливи. Госпожица Финч внезапно ни напусна, тъй като снаха ѝ се разболяла. Сега за къщата се грижи Елси.

Бог да ви пази, скъпи мои дъщери!

Ваш: П. Кар“

— О, Кейти! — извика Кловър с треперещи устни. — Така татко няма да може да се запознае с Роуз.

— Няма — отговори Кейти, — а Роузи и Луиза и всички останали няма да могат да го видят. Това е най-лошото. Толкова исках. И само си помисли колко неприятно ще е да пътуваме с непознати.

— Мисля, че старият господин Барлоу трябва да оздравее, за да може татко да се освободи — промърмори Кловър. — Цялото удоволствие пропада.

Новината беше голямо разочарование, но нямаше какво да се прави, щом баща им беше решил. Можеха само да въздъхнат и да се подчинят. Само че отсега пътуването, което очакваха с такава надежда, се превърна в неизбежна необходимост, нещо, което трябваше да се изтърпи, за да се върнат вкъщи.

Пет, четири, три дни — и ето, последното квадратче беше откъснато, последната вечеря изядена, последната закуска също. Ученичките, които щяха да се върнат в пансиона за следващата учебна година, със сълзи на очи се сбогуваха с тях. Луиза и Елен Грей бяха неутешими, а Бела държеше през цялото време малка носна кърпичка. Притискаше се в Кейти, плачеше и се кълнеше, че няма да я пусне. Последната вечер тя я последва в стая номер 2 (където се почувства още по-зле при вида на събрания багаж) и след няколко странни, объркани, недовършени и мистериозни изречения каза:

— Обещавах ли на никого да не казваш?

— Какво? — разсеяно попита Кейти, докато сгъваше и подреждаше в куфара дрехите си. — Какво? Какво има? Кажи ми!

За изненада на Кейти Бела избухна в плач.

— Много съжалявам, че го направих — хлипаше тя, — много, много съжалявам! Знам, че ти повече няма да ме обичаш!

— Ще те обичам. Но какво се е случило? Спри да плачеш, Бела, и ми кажи — каза Кейти, изненадана от силния ѝ плач.

— Беше само на шега наистина. Просто и аз исках сладки — задавяше се от плач Бела.

— Кое беше на шега?

— Не мислех, че някой ще научи. Бъри Сърлз не се интересува от малки момичета като мене, а само от големи. Ако бях написала „Бела“, той никога нямаше да ми даде сладка. Затова написах „Госпожица Кар“.

— Бела, ти си написала бележката!?

Кейти беше твърде изненадана, за да каже нещо повече.

— Да. И завързах вече към вашата щора, защото знаех, че ще мога да вляза и да го издърпам, докато учите. Но не исках на никого да сторя зло и наистина много съжалявах, когато госпожа Флорънс толкова се ядоса и ви смени стаята — охкаше Бела и търкаше очите си.

— Ще ме обичаш ли пак?

Кейти я взе в скута си и ѝ заговори толкова нежно и сериозно, че момичето се разплака от щастие, когато Кейти му прости и го целуна.

— Веднага трябва да отидеш при госпожа Нипсън — казаха Кловър и Роуз, когато Кейти им разказа за случилото се.

— Не мисля така. Това само ще вкара Бела в неприятности, а тя ще учи тук още една година. Госпожа Нипсън вече не вярва в тази история, никой не ѝ вярва.

— Не съм съгласна с тебе и бих се радвала да видя тази малка вещица Бела добре нашлапана — настояваше Роуз.

Но Кейти беше непоколебима.

— Заради мене обещавайте да не казвате на никого нито дума за това — увещаваха ги тя и накрая те се съгласиха.

Кейти беше права, че госпожа Нипсън повече не вярваше за бележката. Тя беше настроена приятелски към двете сестри и когато Кловър ѝ занесе албума си за автограф, учителката изпадна в умиление и написа:

„Не бих сменила скромната Кловър и за най-хубавото цвете от красивата ни градина, затова не забравяй любящата си учителка Мариан Нипсън.“

Това излияние смая „скромната Кловър“ и предизвика забележката на Роуз: „Тя май е искала да те шашне“. Госпожица Джейн пък на два пъти каза на Кейти, че ще ѝ липсва, което също много я учуди. И Роуз нямаше да се връща в училището. Трите приятелки бяха съкрушени от раздялата си. Те плачеха, целуваха се, обещаваха да си пишат писма и се кълнях в вечно дружба. Никоя от тях трите, признаваха си те, вече няма да обича някого толкова много. Моментът на сбогуване щеше да бъде направо трагичен, ако не беше палавата идея на Роуз. Когато файтонът се канеше да потегли, тя се втурна нагоре по стълбите, събра момичетата, каза им нещо и ги отпрати по стаите. Те отвориха прозорците си, скъсаха щорите от плат и ги развяха като знамена. Госпожа Нипсън, която стоеше отдолу, беше много изненадана от вида на размахваните в такт бели флагчета. Кейти беше вече в екипажа и можа да се наслади изцяло на тази гледка. Винаги след това, когато си помислеше за пансиона, тя си спомняше тази сцена — госпожа Нипсън на прага, зад нея плачещата Бела, а отгоре на прозорците смеещите се момичета с триумфално разветите дълги парчета плат.

На следващата сутрин в Спрингфилд Кейти и Кловър се сбогуваха с Лили и господин Пейдж. Пътуването до Олбъни мина без проблеми. С всяка измината миля настроението им се повишаваше.

На гарата в Олбъни те започнаха да търсят „господин Питърс“. Отначало не го видяха, но тъкмо започнаха да се притесняват, когато към тях се запъти дребен господин с измъчен вид, придружен от кондуктора.

— Вероятно вие сте младите госпожици, които трябва да посрещна — каза той. — Моля да ме извините за закъснението. Важен ангажимент ме задържа. Оказа се сложно да се преместваме с цялото семейство — и той отчаяно обърса темето си. След това качи момичетата на една карета и каза на кочияша адреса.

— По-добре е да оставите багажа си в офиса ми — каза той, — защото утре сутринта ще трябва много рано да станем.

— В колко часа?

— Фериботът потегля в шест, но ние трябва да сме на борда му преди пет и половина, за да се настаним.

— Фериботът? — Кейти широко отвори очите си.

— Да. Каналът Ери. Мебелите ни пътуват по вода, затова и ние решихме да направим същото. Никога не се разделяй с имуществото си — това е моето кредо. Ще пътуваме на „Красавицата от прерията“, един от най-люксовите фериботи по канала.

— Кога ще пристигнем в Бъфало? — попита Кейти, която с притеснение си спомни, че речните фериботи се движат много бавно.

— Бъфало? Чакайте да пресметна. Вторник, сряда, четвъртък — ако имаме късмет, ще сме там в петък вечер. Ако не изпуснем нощния кораб по езерото, ще сте си вкъщи в събота следобед. Да, мисля, че е най-вероятно да пристигнем в събота следобед.

Четири дни! Момичетата се спогледаха с разочарование, което трудно може да се изрази с думи. Елси ги очакваше най-късно в четвъртък вечерта. Какво да правят?

Телеграма — това беше единственото решение.

Кейти написа телеграма: „Пристигаме с ферибот. Очаквайте ни в събота.“ и помоли господин Питърс да я изпрати. Двете с Кловър се съгласиха, че може да е ужасно, но трябва да го понесат колкото се може по-спокойно.

Какво търпение трябва да имаш, когато пътуваш по канала! Движението е по-скоро стоене на едно място. Постоянно ти се иска да скочиш и да бутнеш пълзящия ферибот отзад. Колко бързо омръзва видът на бавните, монотонни води и скучните брегове! Обхваща те завист към всяко движещо се същество, всеки ездач в далечината и всяка летяща птичка.

Госпожа Питърс беше слаба и тревожна жена, която прекарваше живота си в предотвратяване на различни бедствия. Децата пътуваха с тях, три малки момчета и бебе-кърмаче. Семейството имаше толкова много пакети, кошници, чанти, че Кейти и Кловър насаме се чудеха как ли биха се справили с пътуването без помощта на момичетата. Уили, най-големият син, през цялото време мрънкаше да слезе на брега и да поизди конете, които теглеха ферибота, Сами, вторият, можеше да бъде задържан на едно място само с въдица и кукичка, а Пол, най-малкият, се интересуваше толкова много какво става под ферибота, че падна пет пъти за три дни във водата с новата си шапка. Господин Питърс и юнгата спускаха всеки път малка лодка, за да го открият и спасят. Госпожа Питърс седеше на палубата с бебето и постоянно се

измъчваше дали шлюзовете работят, дали момчетата не са се удавили, дали никой не е чул предупредителния вик „Мост!“ и не си е ударил главата. Нищо такова не се случваше, но бедната женица страдаше от представата за нещастия, които никога не се случваха. Леглата бяха тесни и неудобни, децата се будеха и плачеха, каютите бяха малки, а на палубите беше студено и духаше. Кейти и Кловър единодушно решиха, че повече няма да се возят на ферибот.

Те много помагаха на госпожа Питърс, занимаваха се с момчетата и ги пазеха да не правят бели. Дните се точеха бавно. Накрая пътуването свърши. Пристигнаха в Бъфало навреме, за да се прекачат. След като вече бяха на палубата, сестрите чувстваха, че всеки удар на витлото ги приближаваше към дома и ги награждаваше за търпението им.

На следващия ден в четири часа те вече приближаваха Бърнет. Много преди да стигнат до кея, Кловър забеляза старата Уити, файтона и Александър, който ги чакаше сред другите файтони. На края на кея стоеше изправена една много добре позната фигура.

— Татко! Татко! — извика тя. Сякаш момичетата не можеха вече да чакат кораба да спре и да спуснат стълбите. Колко хубаво беше пак да са при него! Само при вида му чувството за дом и уют ги стопли.

— Никога повече няма да те напусна, никога, никога! — повтаряше Кловър, държейки здраво ръката му, докато се спускаха надолу по хълма.

Доктор Кар гледаше дъщерите си — толкова бяха щастливи, свежи и любвеобилни. Не, мислеше си той, никога не би ги пуснал отново на пансион или на каквото и да е друго място.

— Сигурно сте много изморени — каза той.

— Съвсем не. Въобще не съм изморена — отговори Кейти.

— Господи! Забравихме да благодарим на господин Питърс — каза Кловър.

— Не се притеснявай! Аз го направих вместо вас — успокои я баща ѝ.

— Ако знаеш само какво бебе имат! Толкова се радвам, че продължих за Толедо и няма да чувам повече плача му. Кейти! Кейти! Ето я къщата! Пристигнахме!

Момичетата се взираха, но не виждаха децата да ги чакат. Побързаха да слязат и се втурнаха по пътеката край храстите, които

започваха да цъфтят по това време на годината. Над входната врата имаше украса от зелени клонки и над тях с червени букви пишеше: „Кейти“ и „Кловър“. Когато доближиха, вратата изведнъж се отвори, децата се изсипаха и шумно ги наобиколиха. Те слизаха от покрива, откъдето се бяха опитвали да видят пристигането на кораба с бинокъл.

— Нямаше да разберем, че сте пристигнали, ако не бяхме чули вратата — обясняваха Джоана и Дори, докато Елси прегръщаше Кловър, а Фил висеше на врата на Кейти и махаше във въздуха с краката си от радост.

— Колко сте пораснали! Дори! Ти си висок колкото мене! Елси, миличка, колко си се разхубавила! О, колко е хубаво пак да сме си вкъщи!

Последваха толкова целувки, прегръдки, нежности и обяснения, че доктор Кар не можеше да накара децата му да го чуят.

— Кловър, каква тънка е станала талията ти! Изглеждаш точно като принцесата от приказката на Елси — каза Джоана.

— Поканете момичетата в салона — повтаряше доктор Кар. — Тук е студено и държите вратата отворена.

— Хайде да се качим горе! Не знаете какво има там! — извика Фил, а Елси му се намръщи и поклати глава.

Салонът беше украсен с нарциси и хиацинти, във вазите имаше теменужки. Стаята ухаеше прекрасно.

— Сеси ни помогна да я украсим — призна Елси.

Точно в този момент влезе самата Сеси. Нейната коса беше тупирана и с къдрици на върха. Целият ѝ вид беше много елегантен и модерен. Но това си беше същата нежна Сеси и тя ги прегръщаше и танцуваше, сякаш беше на дванадесет години. Каза, че е чакала децата да се напрегръщат и нацелуват, ала не издържала и влязла.

— Сега да се качим горе — предложи Елси, когато Кловър стопли краката си.

Те отидоха на втория етаж, водени от Дори.

— Къде отиваш? — извика Кейти. — Та това е синята стая.

Елси мина напред.

— Ние с татко — обясни тя, докато още държеше дръжката на вратата, — решихме, че сега ще ви трябва по-голяма стая, защото вече сте млади госпожици! Затова подредихме тук вашите неща, а старата ви стая ще стане гостна.

— Виж, Кейти — продължи тя, — това е твоето бюро, а това е на Кловър. Ето ги новите чекмеджета, които татко направи за шкафа — две за тебе и две за нея. Много са удобни, нали? Харесват ли ви? Нали тук е по-хубаво от старата ви стая?

— О, много! — извикаха в един глас момичетата. — Прекрасно е!

Всички съкровища на Кейти бяха пренесени. Там бяха и креслото с възглавничката, масичката ѝ, етажерката, картините по стените. Имаше и няколко нови неща: син килим, сини тапети, нови пердета. Елси беше направила красиви игленици за всяко бюро, а Джоана — оригинални малки килимчета пред двата легена. Детската стая се беше превърнала почти в будоар, за какъвто си мечтаеха порасналите вече момичета.

— Какво е закачено над леглата? — попита Кловър.

Бяха две цветни картички, изпратени от братовчедката Хелън за „добре дошли“.

Колко весела беше вечерята! Кейти пожела да не заема мястото си до подноса с чая, защото искаше да види как се справя Елси с ролята си на домакиня. И затова тя седна от едната страна на татко, а Кловър — от другата. Елси поднасяше чая с видимо удоволствие и гордост.

— Ще поема къщата утре — каза Кейти.

На следващия ден, когато излезе от новата си красива стая, и зае мястото на домакинята, завърши детството ѝ и започна нов живот.

ЗА КНИГАТА И АВТОРА

Двата романа за деца на Сюзан Кулидж (1835–1905) — „Какво направи Кейти“ и „Кейти на училище“ — излизат за първи път на български език. Двете книги са най-доброто от творчеството на писателката, макар че по-късно тя написва още три романа за любимата си героиня Кейти Кар.

Сюзан Кулидж е псевдоним на Сара Чанси Уолси (1845–1905). Тя е родена в град Кливланд, щата Охайо. Израства в заможна, културно семейство, което е тясно свързано с университета в Йейл.

В своите романи Сюзан Кулидж описва много от преживяванията на своето детство, по-голямата част от което прекарва в град Ню Хевън, щата Кънектикът.

Сара Уолси започва да пише по време на Гражданската война, когато се записва доброволка като медицинска сестра. Първата ѝ книга за деца — сборник с приказки — е публикувана от издателство в Бостън, чийто главен редактор вече е превърнал Луиза Мей Олкът в литературна звезда с романа ѝ „Малки жени“. Вероятно по негово предложение Сара Уолси написва „Какво направи Кейти“ (1872), подписан с псевдонима Сюзан Кулидж. На следващата година се появява продължението на книгата — „Кейти на училище“.

Години по-късно Кулидж се завръща към любимото си семейство Кар с романа „Какво направи Кейти след това“ (1886), в който е описана една екскурзия в Европа. Поредицата завършва с два романа: „Кловър“ (1888) и „По високите полета“ (1890).

През целия си живот Сюзан Кулидж пише за своето детство, но не се омъжва и няма свои деца.

Издание:

Сюзан Кулидж. Кейти на училище

ИК „Пан“, София, 1996

САЩ. Първо издание

ISBN: 954-657-199-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.